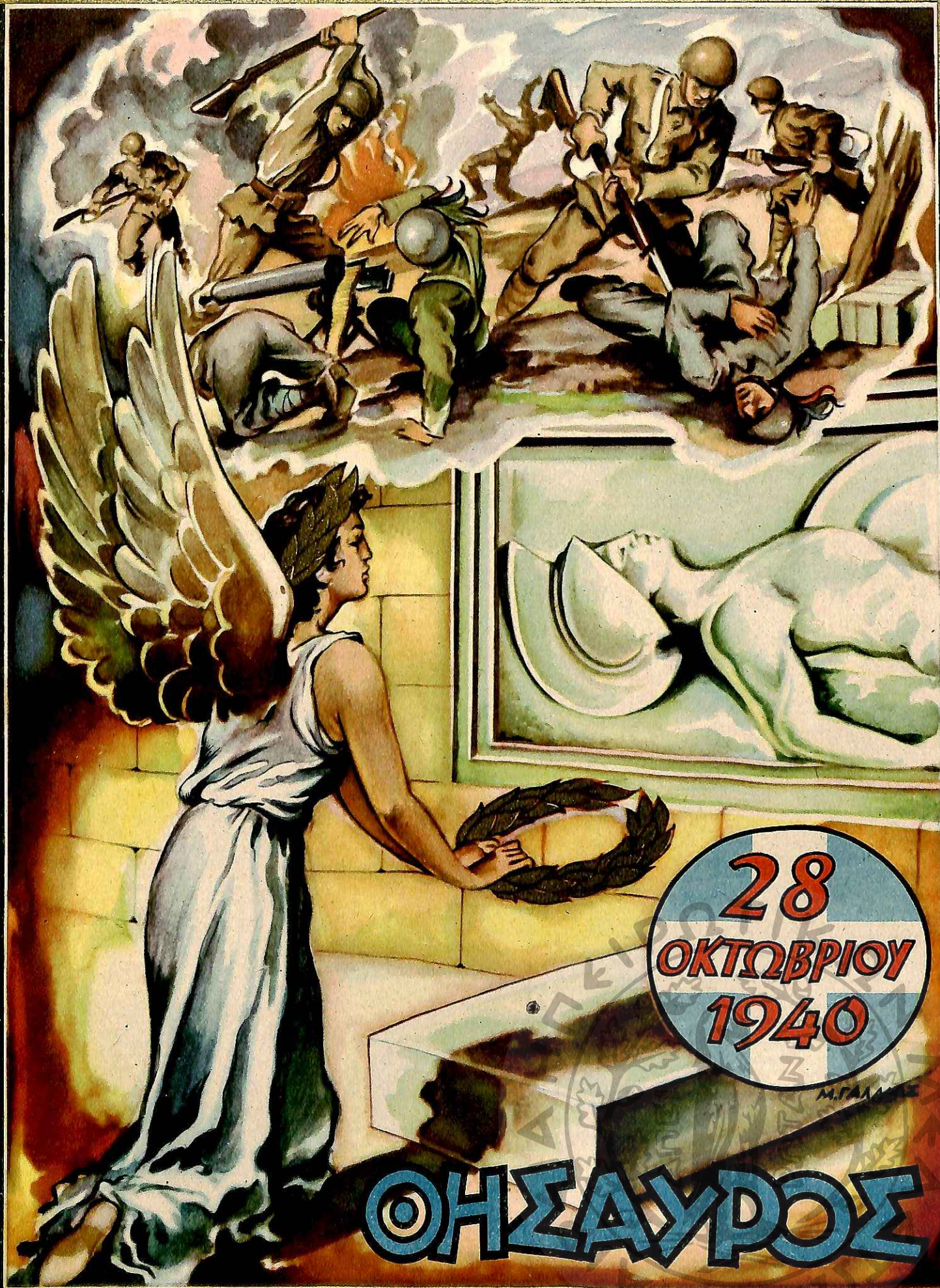

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ...

Η Μαρσελίν Μπερρά ονειροπολούσε μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο. Σε λίγο ξαναπέρασε την εφημερίδα για να ξαναδιαβάσει μιά αγγελία, που την είχε μάθει πια απ' έξω:

«Νεαρός αξιωματικός, χαμένος στην έρημο, ζητεί αλληλογραφία με νέαν, έχουσαν αντίληψιν, πλούσιον αισθηματικόν κόσμον και καλλιτεχνικά γούστα».

— Γιατί όχι;... ψιθύρισε. Κι' άμεσα έγραψε κι' έστειλε ένα τρυφερό γράμμα στον άγνωστο αξιωματικό.

Σε λίγες μέρες έλαβε την απάντησή του και να τί της έγραφε:

«Δεσποίνις. Το γοητευτικό γράμμα σας μου προκάλεσε μεγάλη ευχαρίστησι και μ' έσωσε απ' τη μελαγχολία. Γιατί η πραγματική μου ζωή στην έρημο δεν είναι ώραία όπως τη φαντάζεστε. Κάποτε όταν κλείνω τα μάτια μου, βλέπω με νοσταλγία τα στίπια και την εκκλησία του χωριού μου, το μικρό νεκροταφείο όπου κοιμούνται οι δικοί μου. Η δ-πτάσις αυτή με κάνει να νοιώθω βαθύτερα τη μοναξιά μου, την έλλειψη κάθε τρυφερότητας...»

— Τι εύαισθητη και λεπτή ψυχή! ψιθύρισε η Μαρσελίν άναστενάζοντας.

Αφού έφτασε στο τέλος, το ξαναδιάβασε και ύστερα άρχισε να έτοιμάζει άλλο γράμμα για το νεαρό αξιωματικό. Έτσι δημιουργήθηκε μιά συχνή αλληλογρα-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μέγας πράκτωρ

Προχθές μετά νεανίδος την ευκαιρίαν έχων, — αφού εκδούλευσιν τινά τυχαίως της παρεσχον — να γνωρισθώ — τρόπον τινά — επικινδύνως λίαν, ήγουν συνήψον μετ' αυτής ερωτικής φιλίας.

Προς το ποιήσαι δε αυτή έντύπωνιν άρίστην, αútíκα ουν θρασύτητος πρωτοφανούς ώπλισήην και συνεστήθην πομπώδως — καθ' ότι πολυμήχανος — ως πράκτωρ έργων σοδάρων και μέγας βιομήχανος. Κατόπιν τούτου, ως είκος, άνευ τινών σχολίων, έχων μεγαλοπρέπειαν πολλών καρδιναλίων, συγχρόνως δε και σχέδιον άρκούντως μυστικόν, μετέβην μετά της γυνής εις κέντρον κοσμικόν ένθα μετά δυνάμεως και θάρρους άτρωμντου, παρηγγείλον να φέρωσιν φιάλας καμπαρνιτου, ώσαύτως κοκορέτσια και σουβλιτσάς (τρυγόνας, και τελικώς γλυκίσματα και σταμφυλο- (πεπόνας, Αφού λοιπόν εφάγομεν πάντα τα άνω- (τέρω), — έλλείψει γάρ του χρήματος διά τα (περαιτέρω — ήγέρθην ίνα μεταβώ και να τηλεφωνήσω, πράγματι προτιθέμενος να τους την κα- (πανίσω).

Πλὴν με συνέλαβον βαβαί! «Ω! της κα- (κής μου μοίρας! όλίγα μέτρα έξωθι της όπισθίας θύρας και καρπαζίας έφαγον έγω ό μέγας (πράκτωρ, εις τρόπον ώστε γέγονα, φεό!... καρ- (πόσεισπράκτωρ! Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

νέου εξακολουθούσαν να φάνουν, γεμάτα αγωνία. Κι' εκείνη όταν τα διάβαζε πνιγόταν απ' τους λυγμούς.

Ένα βράδυ, ύστερα από πολύν καιρό, κάποιος χτύπησε την πόρτα της. Η Μαρσελίν άνοιξε και είδε ένα νέο, με ήλικακάμενο πρόσωπο.

— Έδώ μένει η δεσποίνις Μπερρά; ρώτησε ο επισκέπτης.

Τα μάτια της Μαρσελίν θόλωσαν.

— Φορμαντέν! είπε έπειτα με φωνή συγκινημένη.

— Ναί, έγω είμαι, κυρία μου, ο Φορμαντέν Περριέ, άπάντησε ο νέος.

Η Μαρσελίν ήταν κατάχλωμη. Ήτσόσο ψιθύρισε:

— Περάστε μέσα, κύριε.

Έμειναν αρκετήν ώρα στο σαλόνι, άμίλητοι, κυττάζοντας ο ένας τον άλλον.

Επί τέλους, ο Φορμαντέν άρχισε διαστακτικά:

— Αφού έξερετε τ' όνομά μου, κυρία, θα έξερετε βέβαια και την...

Δεν άποτεινέωσε τη φράση του. Ένοιωσε να τον κυριεύη μιά άνεξηγήτη κακοδιαθεσία μπροστά στη Μαρσελίν, που, σιωπηλή και παγωμένη, έσκυβε το κεφάλι της.

— Δεν έχω ειδήσεις απ' την κόρη σας, τη Μαρσελίν, έδω κι' ένα χρόνο τώρα! είπε ο νέος. Μαντέψτε την άνησυχία μου. Ήρθα με άδεια για να μάθω... Σας έ-ξορκίζω, πείσει μου την α-λγήθεια, όσο κι' αν είναι άδυ-νηρή!... Μιλήστε μου, έξη-γήστε μου, μη μ' αφήνετε στην άμφιβολία! Μήπως λύ-πησα δίχως να θέλω τη Μαρσελίν;

Αυθόρμητα, η γεροντοκόρη, η πραγματική Μαρσελίν, του άπλωσε τα χέρια της.

— Η Μαρσελίν σάς χρω-στάει τη μοναδική εύτυχία που γνώρισε στη ζωή της, του είπε.

Τα λόγια της αυτά, πρό πάντων ο παράξενος τόνος της φωνής της, άναστάτωσαν τον Φορμαντέν. Μιά φρικτή ύποψια πέρασε από τη σκέψη του. Σήκωσε το κεφάλι του και κάρφωσε το βλέμμα του πάνω της, γεμάτο αγωνία.

— Εκείνη έγειρε πάνω το κεφάλι της, σαν έ-νοχη, και ψιθύρισε:

— Η Μαρσελίν δε ζή-πιά. Πάνε τρεις μήνες που πέθανε! Άλλα σας ευγνω-μονεί πέρα απ' τον τάφο!...

Ο Φορμαντέν έμεινε άμι-λητος για λίγη ώρα. Τα χα-ρακτηριστικά του προσώπου του αλλοιώθηκαν απ' τον πόνο. Κατέβαλε προσπάθεια για να υπομείνι ήρωικά το χτύπημα. Σαφνικά ένας λυ-γμός έφτασε στ' αútία του.

Η Μαρσελίν είχε κρύψει το πρόσωπό της μες' στα χέ-ρια της κι' έκλαιγε...

Τότε, νικημένος κι' ο Φορ-μαντέν άφησε να κυλήσουν έλεύθερα τα δάκρυα που τον έπνιγαν.

Κι' απόπειναν έτσι κι' οι δύο τους ώρα πολλή, παρα-δομένοι στον άδάσταχτο πόνο τους, νοιώθοντας να σβύνη για πάντα το ώραίο όνειρό τους που είχαν πλέ-ξει με τόσες έλπίδες...

ΑΝΡΙΕΤ ΣΑΡΑΣΣΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο σεπορτάζ

Ο βαρύτονος Μαγκλιβέρας που απέ-λύθη από τη Λυρική Σκηνή με την συ-νεργασία της Μ. Ταμπάση, Φ. Παπανα-στασίου και των 'Αθηναίων, Καραϊτζά-κη και Θεοφιλοπούλου, συνεικρότησε έ-λεύθερο μελοδραματικό όργανισμό, που θα περιόδεύση τον χειμώνα στις επαρ-χές.

Ο τενόρος Κοκκολιός, που άφηκε εξαιρετική έντυπωση στη Θεσσαλονίκη και η ύψιφωνος Ρένα Γαρυφαλάκη άνα-χωρούν στην 'Ιταλία για άνωτερες σπουδές με ύποτροφία της ιταλικής κυβερνήσεως.

Το θέατρο «Ούφα» της πλατείας Συντάγματος, άρχισε να άνοικοδομη-ται, με έντατικό ρυθμό, σε βαθμό ώ-στε να θεωρηται βέβαιο, πως θα είνε έτοιμο το Δεκεμβρίο.

Ο θίασος πρόξας του κωμικού Λογοθετίδη, μετά το «Ερωτικό κυνη-γι» που παιχθηκε επί 5 συνεχείς μήνες και άφηκε τα μεγαλύτερα κερδή από όλα τα εφετεία έργα, θα παρουσιάση αútη την εβδομάδα, μιά καινούργια γαλλική κωμωδία με τον τίτλο «Και-νούργια άφεντικά».

Στο σπαρταριστό αυτό έργο, που εί-νε εμπνευσμένο από την εποχή της κα-τοχής, ο δημοφιλής κωμικός μας, έμ-φανίζεται σ' ένα τυπο αλήτη, που σι-γα-σιγά γίνεται μαυραγορίτης και κα-τόπιν ένας από τους μεγαλύτερους οι-κονομικούς παράγοντας της σημερινής Γαλλίας.

Το θέατρο 'Αθηνών, όπως όνομά-σθηκε τελικά ο κινηματογράφος «Αλά-σκα» άρχίζει τις παραστάσεις του αútη την εβδομάδα με την επιθεώρησι «'Αθήνα του 1948» τών κ. κ. Σακελλά-ριου - Γιαννακόπουλου.

Εξχωριστό ενδιαφέρον παρουσιάζει το φινάλε του καινούργιου αυτού έργου με μιά παρέλασι έλληνικών κοστού-μιών.

Η πρωταγωνίστρια του θιάσου Μανωλίδου - Παππά, βρίσκεται για λί-γες μέρες στην 'Αθήνα προκειμένου να άνανέωση το βεστιάριό της.

Η Μανωλίδου, θα έμφανισθ ήν χει-μώνα στο Κάιρο, για πρώτη φορά ως πρωταγωνίστρια σε τραγωδία, την «Ι-φιγένεια έν Ταύροις».

Η Κούλα Νικολαΐδου, που γύρισε από τας Πάτρας με τον θίασό της έ-τοιμάζεται να φύγη για την 'Αμερική, με συμβόλαιο, προκειμένου να φανογρα-φήση δίσκους.

Επέστρεψε από την Αίγυπτο η γνωστή καλλιτέχνις του τραγουδιού Λέ-να Πατεράκη, που είχε εκεί ξεχωριστή επιτυχία, ιδιαίτέρως με το μεγάλο της «σουξέ» «Έλα να σε μάθω ν' αγαπάς» που έφωνογράφησε με εξαιρετική από-δοσι σε δίσκους.

Ο βιρτουόζος του σαξοφώνου Μπάμπης Μπερκέτης, πρόκειται να γιορτάση προσεχώς τα 20 χρόνια του, με μιά εξαιρετική παράστασι στο «Πά-λας», στην όποια θα έμφανισθούν τα μεγαλύτερα τάλεντα του τραγουδιού.

Ετοιμάζεται καινούργιο συγκρό-τημα βαριετέ για την Ρόδο, με επί κε-φαλής την Μίρκα Δόξα και την Σιμόνη Σιμόν.

Επίσης ετοιμάζεται άλλο συγκρό-τημα, για την Κρήτη, με επί κεφαλής τους μαύρους χορευτάς, «7 Μπογδάττι».

Εκτός από την Κούλα Γκιουζέ-πε, θα λάβη μέρος σε ένα άμερικανικό φίλμ, και η γνωστή πρωταγωνίστρια Πόολα, που βρίσκεται επίσης, από άρ-κετό καιρό, στο Χόλλυγουντ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Πολεμικές ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Μιά κοπέλλα, η Κατίνα, πατριώτισσα καλή του Ιταλικού πολέμου τις στιγμές άνατολεις, τότε που αλληλογραφούσε με τσολιάδες, με φανταρούς, με ναυτάκια και Ικάρους.

Επειτα από τόσα χρόνια το συρτάρι της άνοίγει, βρίσκει ένα δεματάκι, με χαρά το ξετυλίγει και την ώρα της λιγάκι μ' άναμνήσεις να περάση μιά επιστολή του Μήτρου, του τσολιά της θα διαβάση.

Από το Λεσκοβίκι τη μιά και άλλη νίκη ηδωνάτας σαν τσακάλι

σε μιά κορφή και άλλη, σ' ένα γράμμα του αútου.

κι' απόδειξεις: Όρίστε το γράμμα φρατέλλους

«Κάτι είς του μέταπον Γαϊτανοφρύδα μ' Κατίνα.

Ινθάδε την περνάμε περίφημα κι φινά.

Προυφές έπιακα κάτι με τα φτερά φρατέλλους

κι' έτσι έκ του πλησίον τους τηράς επί τέλους.

Τι κένταυροι, τί λύκοι! Λούης - λουής θηρία

κι' μι τάς φτεράς τους, όρμάνι καπιλλάκια

μά όντας τ'ράν τσαρούχι τις πάνει μιρμηρία

κι' τότες από λύκοι. γίνοντ' εύθύς άρνάκια!

α μην παραπονιέσι Κατίνα μ' δέν σ' αφήνω

κι' λάφυροι σ' φέρνω κι κάποιον μαντουλίνου

κι' σκέφτομαι. Κατίνα, κι κάτι έκπληκτικό

μεθαύριου που θάρθω μ' άδεια μανι - μανι

να σ' φέρω. Κατινούλα μ' κι τάνκ Ιταλικό

να βγαινομυ σιργιάνι!

Πλὴν όμως η Κατίνα, λάβαινε — σε καλό της -

επιστολές άράδα κι' απ' το ναυτοπούλό της -

κι' απ' όσα έχει λάβει γραμμένα στο καράβι

όρίστε κι' ένα δείγμα που άξίζει πιδ πολύ

διότι είνε γραμμένο στον «Παπανικολή»:

«Κάπου εις το πέλαγος. Άγαπήτή μου Κατίνα,

άπ' τον καιρό που έφυγα απ' την 'Αθήνα

κάθε στιγμή που πέρασα, ήταν στιγμή τρελλι

διότι είμαι πληρωμα του «Παπανικολή».

Εμείς έδω την έχομε στα σίγουρα τη νίκη,

του Ντοῦτσε δέν του αφήνωμε ούτε μισό καίκι.

μόναχα θα του αφήσωμε — έν περιπτώσει πάση —

μία βαρκούλα, να μporή μιά μέρα να τό σκάση.

Κατίνα μου, άναστήθηκαν παληά μας μεγαλεία,

του ναυτικού μας γραφεται μιά ένδοξη σελίς

ένώ, όπως μαθαίνομε, παντού στην 'Ιταλία

για να φοβίζουν τα μωρά τους λέν: ο Παπανικολής!

Μεσ' στα τόσα γραμματα της, η Κατίνα βρήκε κι' άλλο

που της τρέλλανε τον νοῦ, και λεβέντη της μεγάλο

ήταν απ' τον Ικάρό της, και λεβέντη της μεγάλο

που τό έγραψε μιά μέρα, εις τα ύψη τ' ουρανού:

«Κάπου εις τον άέρα. Άγαπημένη μου Κατίνα,

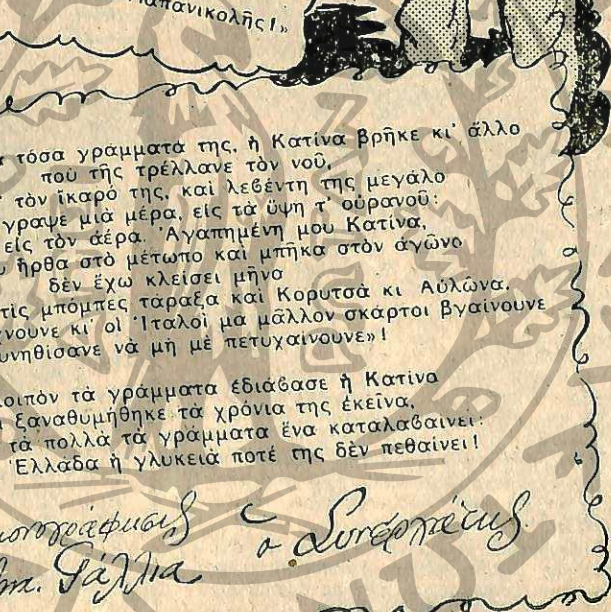
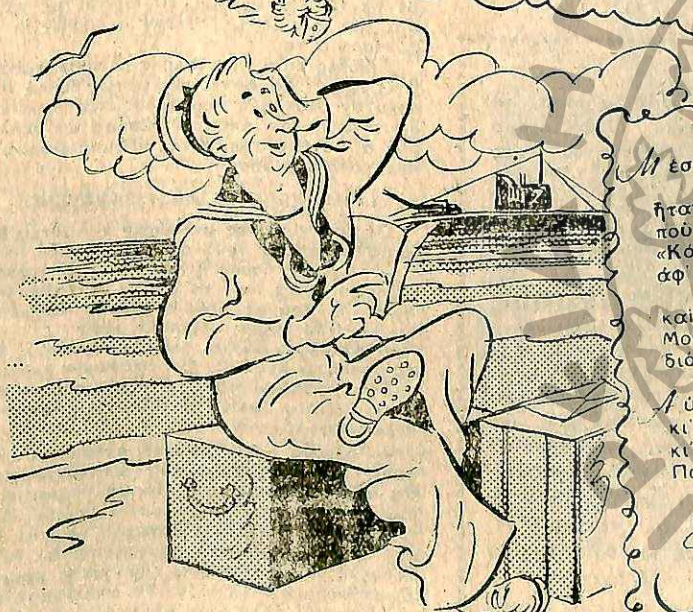
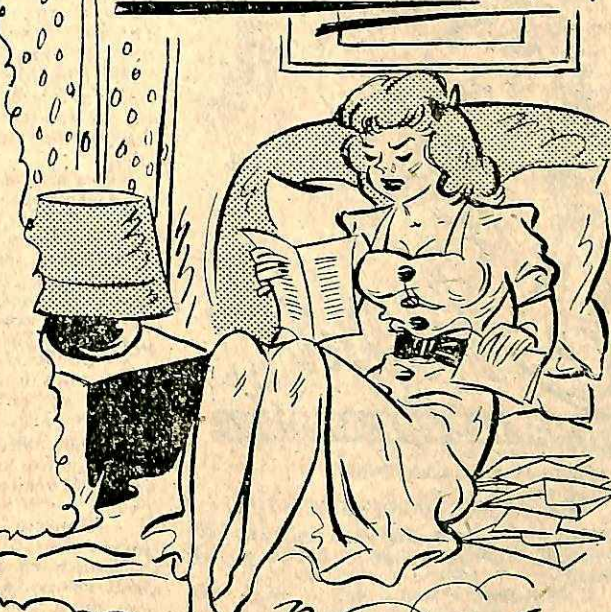
άφ' ότου ήρθα στο μέτωπο και μπήκα στον άγώνα

δέν έχω κλείσει μήνο

και με τις μπόμπες ταραξά και Κορυτσά κι Αύλωνά,

μοῦ ρίχνουνε κι' οι 'Ιταλοί μα μάλλον σκαρτοι βγαινουνε

διότι συνηθισαν να μη με πετυχαίνουνε!

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Μιά επίθεσις προσωποφύρων

Μέσα στη νύχτα μιά γρηά και μιά νέα προχωρούν στους ξημους δρόμους της Ρώμης.

— Μυρτάλη! Ήταν τρέλλα αυτό που κάναμε. Δεν έπρεπε να σ' ακούσω, να ξεβαρρευτούμε δυο γυναίκες ολόμοναχες, νύχτα στο δρόμο, λέει η γρηά.

— Ένα κρυσταλλένιο γέλιο αποκρίθηκε στη σοβαρή φωνή της γεροντίσσης.

— Μη φοβάσαι, Βάγια. Δεν θα μάς τύχη κανένα κακό. Εσύ δεν με δίδαξες πως όταν ο Θεός είναι μαζί μας δεν πρέπει να φοβόμαστε;

— Ναί κορούλα μου! αποκρίθηκε η γρηά Κλημένη. Αυτό το λέω. Άλλα ο Θεός ο ίδιος μάς έβαλε τη φρόνησι στο μυαλό μας. Κι' εγώ άπορά τώρα με τον έαυτό μου πώς άφησα να με παρασύρουν και να με πείσουν να σ' πάω μαζί μου.

— Είχα τόση επιθυμία ν' ακούσω τον Άποστολο Παύλο, Βάγια! Δεν πρέπει να με κακίσεις γι' αυτό. Είναι τέτοια μεγάλη ύψη για τους Χριστιανούς της Ρώμης ν' ακούσουν το λόγο ενός θεοπνευστού ανθρώπου.

— Μα γι' αυτό υποχώρησε στην παράκλησί σου, Μυρτάλη.

— Βάγια μου, νομίζω πως έγινα άλλος άνθρωπος. Κάθε θλίψη έφυγε από την ψυχή μου. Τα λόγια του μού μπήκαν ίσια στην καρδιά. Δεν φοβάμαι πιά τίποτα, μονάχα ελπίζω. Είδες τα μάτια του; Μαύρα, βαθούλα κυττάνε βαθεία μέσα σου, σ' αναστατώνουν. Είμαι τόσο ευτυχισμένη που τον είδα και τον άκουσα. Ή μόνη μου λύπη είναι πως δεν μπορώ να πω και σ' άλλους την ευτυχία μου. Τώρα καταλαβαίνω πόσο μόνη είμαι καλή μου Κλημένη. Μη-ένα δεν έχω, ούτε αδελφία, ο πατέρας μου λείπει στον πόλεμο. Ο Θεός μου ο Κι-νέας είναι δαιμόνιος άνθρωπος, αλλά πολύ φιλόσοφος. Δεν μπορώ να του μαρτυρήσω το μεγάλο μου μυστικό. Καλά πούχω έσένα, Βάγια μου, αλλιώς τί θα γινόμουν;

— Ο Θεός δεν άφίνει κανένα! είπε η Κλημένη σοβαρά. Τώρα όμως κορούλα μου, να σκεπάζεις καλά το πρόσωπό σου, για κύττα, έντελως, όπως σκεπάζομαι κι' εγώ. Έχουμε να περάσουμε τον πιο σκοτεινό δρόμο, κι' η καρδιά μου χτυπάει από το φόβο. Αν ήμουν μόνη μου δεν θα μ' έννοιαζε. Τι μπορούν να πάρουν από μένα, μιά ρυστυχισμένη γρηά σκιάδα; Αν μωριστούν όμως την όμορφιά σου, δεν ξέρω τί μπορεί να γίνει.

Ή Μυρτάλη συμμορφώθηκε με τη συμβουλή της γεροντοκόρης. Σκεπασμένες καλά οι δυο γυναίκες, μπήκαν στο σκοτεινό δρόμακι.

Δεν πρόφτασαν όμως να κάνουν παρά λίγα βήματα. Άξαφνα άλλα γέλια και

φωνές άντηλλάγησαν και την άλλη στιγμή βρέθηκαν κυκλωμένες από τέσσερες - πέντε προσωποφύρους. Οι φωνές τους ακούγονταν μεθυσμένες:

— Ωχά!... Δυο γυναίκες μόνες!
— Άπάνω τους!
— Μη παίρνετε φόρα! Θα είναι τίποτε γρηές κατσίκες.

Κάποιο χέρι τράβηξε το πέπλο της Κλημένης και μιά φωνή άκούστηκε εϊρωνική: — Μάντεψτε καλά. Δεν αξίζει ούτε τον κόπο να την άγγίξετε. Καλλίτερα ν' άγγίξετε μιά παλιά περγαμνή.

— Ή άλλη όμως;
Ή Μυρτάλη σπασταρούσε στα χέρια που την τραβούσαν, προσπαθούσε να κρύψει το πρόσωπό της. Κάποιος όμως από τους προσωποφύρους της έχρισε το πέπλο.

— Ένα επίφωνημα θαυμασμού ξέφυγε από τα χείλη του:

— Μα την Άφροδίτη. Ποτέ μου δεν είδα πιδ όμορφο πλάσμα στη ζωή μου.

Ή φωνή που πρόφερε αυτά τα λόγια ήταν βαθεία, άρμονική, τρυφερή μπορούσε κανείς να πη. Καί τα χέρια που κρατούσαν άκίνητο το κεφάλι της κοπέλλας, άνασκημένο, ήταν δυνατόν και ζεστά.

— Βοήθεια! Βοήθεια! ξεφώνισε η Κλημένη, τρέλλη από φόβο, ενώ η Μαρτάλη σάλενε τα χείλη της, χωρίς να μπορεί ν' άρθρώσει λέξη.

Οι προσωποφύροι γέλασαν κι' έκείνος που είχε μιλήσει με θαυμασμό στην Μυρτάλη τη σήκωσε στα χέρια του, σαν πού-πουλο.

— Βοήθεια! στρίγγιλιζε τότε η δύστυχη κοπέλλα.

Εκείνη τη στιγμή, δυο άντρικες φωνές άκούστηκαν επίτακτικές:

— Άχρείοι! Άφήστε τις γυναίκες.
Δυο σπαθιά άστραψαν στο σκοτάδι. Κά-ποιος από τους προσωποφύρους έβγαλε μιά κραυγή πόνου.

Τότε μιά βραχνή φωνή άκούστηκε: — Μην έπιμένετε! Φύγετε... Άκολουθήστε με...

Και πραγματικά, εξαφανίστηκαν όλοι, σαν να τους είχε καταπιή η νύχτα. Μονάχα έκείνος που κρατούσε τη Μυρτάλη στα χέρια του της ψιθύρισε, καθώς την άκου-πούσε κάτω:

— Όμορφία! Έσύ μπορείς να ήμερέ-ψης και θηρίο!

Και με τα λόγια αυτά εξαφανίστηκε κι' αυτός πίσω από τους άλλους.

Νέρων, ο Αυτοκράτορας

Ή Μυρτάλη έπεσε λιποθύμη σχεδόν στην άγκαλιά της Κλημένης, που μόλις βαστά-ταν κι' αυτή στα πόδια της.

— Μη φοβάσαι τίποτα, όμορφη κοπέλ-λα, άκούστηκε μιά ήρεμη, νεανική φωνή. Τότε μονάχα τόλμησαν οι δυο γυναίκες να σπκώσουν τα μάτια τους να ίδρουν τους σωτήρες τους.

.....

Παρακολουθήστε από σήμερα το νέο συναρπαστικό μυθιστόρημα του έκλεκτου συνεργάτου μας

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ:

ΜΥΡΤΑΛΗ

ή μάρτυς της αγάπης

Είνε η Ιστορία του μαρτυρίου της αγάπης μιάς νέας και ωραίας χρι-στιανής, στην αρχαία Ρώμη, την εποχή του Νέρωνος, των όργων και του άγριού διωγμού των χρι-στιανών. Σελίδες έρωτος, τρυφερό-τητος, μίσους και σκληρότητος, που τελειώνουν με τον θρίαμβο της πίστewς και της αγάπης.

.....

Δυο άντρες στεκόταν μπροστά τους. Έ-νας νέος κι' ένας ηλικιωμένος. Από το έ-ξωτερικό τους θα μπορούσε κανείς να στοι-χηματίσει πως ήταν πατέρας και γυιός.

Τού νέου το πρόσωπό ήταν εύγενικό, χλωμό μάλλον και τα μάτια του, όσο φαί-νονταν στο σκοτάδι που το φώτιζαν μονά-χα οι δάδες που κρατούσαν οι δυο άντρες, ήταν ήμερα επίσης και καστανά. Είχε μέ-τριο άναστημα, λυγερή κορμοστασιά, και φορούσε στολή Ρωμαίου Έκατόνταρχου.

Ο ηλικιωμένος είχε φαρά μαλλιά, τα ίδια καστανά ήμερα μάτια, και το ίδιο άγαθό χαμόγελο. Μόλις αντίκρυσαν τις φυσιογνωμίες τους οι δυο φοβισμένες γυ-ναίκες, έννοιωσαν να φύγνι από την καρδιά τους η θανάσιμη τρομάρα.

— Πως να σας ευχαριστήσουμε, τραύ-λισε η Μυρτάλη. Μας σώσατε κάτι πιδ πολύτιμο κι' από τη ζωή.

— Εγώ σούλεγα, η άμοιρη, πως ήταν τρέλλα αυτό που κάναμε! βόγγυξε η Κλη-μένη.

— Βλέπεις, Βάγια, ο Θεός μάς βοήθη-σε μ' όλ' αυτά, και μάς έστειλε τους σω-τήρες άστυς, είπε η Μυρτάλη, και προσ-παθούσε να χαμογελάσει δείχνοντας μιά σειρά μαργαριταρένια δόντια.

Ή γεροντίσση στράφηκε πτους δυο άν-τρες.

— Όποιοι και νάσαστε ο Θεός να σας εύλογη! είπε. Τώρα, θα πάμε γρήγορα σπίτι μας έμεις.

Έκανε να τρέξει τραβώντας πίσω της και τη Μυρτάλη από το χέρι. Άλλά τα γο-νατά της λύγισαν. Κι' αν δεν την συγκρα-τούσε η κοπέλλα, θα σωριάζεταν κάτω.

Ο γεροντότερος από τους δυο άντρες είπτε τότε:

— Δεν είναι φρόνιμο να έξακολουθήστε μόνες το δρόμο σας. Ποιός σας έγγυάται πως δε θα ξανασυναντήσετε αυτή την ά-παίσια συντροφία;

— Φαντάζεστε πως θα τολμήσουν; τραύ-λισε η Μυρτάλη.

— Άχ κοπελλίτσα μου, αναστέναξε ο η-λικιωμένος άντρας. Δεν τους ξέρεις αυ-τούς έσύ. Τολμούν τα πάντα.

Έπειτα γύρισε και ρώτησε σιγά το γυιό του:

— Κατάλαβες τη φωνή εκείνου που διά-ταξε τους άλλους να εξαφανισθούν;

— Μου φάνηκε πως κατάλαβα, αποκρί-θηκε ο Έκατόνταρχος Ιούλιος. Μα δεν τολμώ να το πιστέψω...

— Κι' όμως, παιδί μου. Εγώ βάζω το κεφάλι μου στοίχιμα πως ήταν ο Νέρων, ο Αυτοκράτορας.

— Ο Νέρων... τραύλισε ο Ιούλιος... Ο Νέρων, ναι... Ρώστε αυτά που διηγούνται πως γυρίζουν τη νύχτα στους δρόμους της Ρώμης, και επιτίθενται σε άπροσέταυτες γυναίκες κι' ακόμα και σε φιλήσυχους ά-στους;...

— Αυτά που τ' άκούγαμε και δεν θέλα-με να τα πιστέψουμε, τα είδαμε με τα ί-δια μας τα μάτια Ήταν ο Νέρων κι' η συντροφία του.

» Μόλις είδε τη στολή σου τρομοκρατή-θηκε, γιατί θα φαντάσθηκε πως πίσω σου έρχόταν ολόκληρη περίπολος. Και φυσικά, δεν είχε κανένα σκοπό ν' άφήση να συλλη-φθθ ο Αυτοκράτορας της Ρώμης από μιά περίπολο στο δρόμο.

Μιά χριστιανική εικόγένεια

Οι δυο γυναίκες μιλούσαν κι' αυτές ψι-θυριστά μεταξύ τους στο άναμεταξύ.

— Άχ, βόγγυσε η Κλημένη, δεν μπορώ να κάνω βήμα, και το σπίτι μας είναι μα-κρυνά. Ο τρόμος μου παράλυσε τα μέλη. Τί θα γίνει τώρα, κορούλα μου;

— Θάρρος, Βάγια, έλεγε η Μυρτάλη, θα σ' βοηθήσω κι' εγώ. Θα φτάσουμε.

Προσπάθησαν πάλι να προχωρήσουν λι-γάκι, μάταια όμως. Ή Κλημένη ήταν σαν παράλυτη.

— Δεν θα μπορέσετε να φτάσετε σπίτι σας, είπε ο πατέρας του Έκατόνταρχου. Θα σας προτείνω κάτι. Το σπίτι μας είναι έδω κοντά, στον πάρα κάτω δρόμο. Δεν έρχεστε να συνέλθετε λιγάκι; Μετά, θα σας συνοδέψουμε στο σπίτι σας. Με λένε Εύβουλο, κι' αυτές έδω είναι γυιός μου, ο Έκατόνταρχος Ιούλιος. Το σπίτι μας εί-νε φτωχικό, αλλά έχω μέσα εκεί ένα άνε-κτίμητο θησαυρό. Μιά κόρη είκοσιδυο χρο-

νών, που θα σας περιποιηθθ σαν άδελφή. Αν έχετε έμπιστοσύνη;...

— Πάμε, βόγγυξε η Κλημένη, που αϊ-σθανόταν τόσο άρρωστη, ώστε δεν θα μπο-ρούσε να κάνει κι' άλλοιότιμα.

Την σήκωσαν σχεδόν στα χέρια τους οι δυο άντρες, και σε λίγο έφτασαν στο σπι-τι του Έκατόνταρχου.

Ήταν ένα ταπεινό σπιτάκι, στη φτωχι-κή αυτή γειτονία. Άλλά μόλις άνοιξαν την πόρτα μιά θαλπωρή, σαν να τους ζέστανε την καρδιά.

Δυο δωμάτια πεντακάθαρα και μιά φω-τιά στο τζάκι. Μα πιδ πολύ απ' αυτά, τους ζέσταναν την καρδιά δυο μάτια μαύ-ρα, γεμάτα καλωσύνη που τους κύτταζαν γελάστα.

— Ή κόρη μου η Έλένη, είπε ο Εύβου-λος στην κοπέλλα.

Οι δυο νέες κυττάχτηκαν με συμπάθεια.

— Εμένα με λένε Μυρτάλη, κι' είμαι κόρη του στρατηγού Λουκίου Σουλπικίου, είπτε η μικρούλα.

— Του Λουκίου Σουλπικίου; ρώτησε με σεβασμό ο Έκατόνταρχος. Του στρατη-γού των Ρωμαϊκών Λεγεώνων που πολεμά-νε στη Βρετανία;

— Ναί, ο πατέρας μου λείπει κι' είμαι όρφανή από μητέρα.

— Κι' εγώ είμαι όρφανή από μητέρα, ψιθύρισε η Έλένη και τα μάτια της βούρ-κωσαν.

Ο Θεός δεν άφίνει τα όρφανά, είπε ο Εύβουλος.

Ή Μυρτάλη κι' η Κλημένη κυττάχτηκαν έκπληκτες.

— Αυτά τα λόγια;... ρώτησε δειλά η γεροντίσση. Αυτά τα λόγια που τάμαδες, Εύβουλε;

— Αυτά τα λόγια τα είπτε ο Θεός... ο Θεός που πιστεύω, άπακρίθηκε με πίστι ο άντρας.

— Αυτά τα λόγια τα λέει κι' ο Θεός της Κλημένης, ο Θεός που μ' έμαθε να πι-στεύω κι' εγώ, είπτε η Μυρτάλη.

Ή Έλένη την κύτταζε σαστισμένη, ενώ το αίμα ανέθηκε στα μαγουλά της.

— Ποιόν Θεό πιστεύεις, Μυρτάλη; ρώ-τησε τρεμάμενη.

— Το Θεό της καλωσύνης. Τον λένε Χριστό.

Ο Εύβουλος κι' η κόρη του πετάχτηκαν.

Τα μάτια τους έλαμπαν από χαρά.

— Χριστιανή; Ή κόρη του Λουκίου Σουλπικίου Χριστιανή; φώναξε ο γέρος με θαυμασμό.

— Ναί, Εύβουλε. Άλλο κανένας στο σπίτι μας δεν το ξέρει.

Κι' έξηγήσε πως είχε βρεθθ στο δρόμο για να πάη ν' άκούση τον Άποστολο Παύλο.

— Κι' έμεις απ' το κήρυγμα γυρίζαμε, είπτε ο Ιούλιος.

— Είσαι κι' έσύ Χριστιανός; ρώτησε η Μυρτάλη, κυττάζοντας το παλληκάρι ίσια στα μάτια.

— Όχι, αποκρίθηκε ο πατέρας. Ο γυιός μου διατάζει ακόμα. Μιά μέρα ό-μως είμαι σίγουρος, πως δεν θ' άντιστα-θθ κι' αυτός στην μεγάλη αλήθεια. Είναι μέσα στην ψυχή του Χριστιανός, αλλά τα-λαντεύεται ακόμα.

— Ναί, μέσα στην ψυχή μου είμαι Χρι-στιανός, παραδέχθηκε ο νέος, κοκκινίζον-τας και χαμηλώνοντας τα μάτια.

Ή Μυρτάλη έννοιωσε πως κοκκινίξε κι' αυτή, έτσι άδικαιολόγητα και ξαφνικά. Ή ατύχη, έτσι άδικαιολόγητα και ξαφνικά, ήταν μόνη της, καθώς τον κύτταζε, φανέρωνε πως τον εφύρισκε όμορφο κι' αυτό την ά-ναστάτωνα.

Κι' η Έλένη κρεμόταν από τα χείλη της και της έδειχνε μεγάλην συμπάθεια.

— Όταν συνήλθε η Κλημένη λιγάκι, ση-κώθηκε να φύγουν.

— Θα σας συνοδέψουμε! είπτε ο Εύ-βουλος.

— Δεν ξέρω πως να σας ευχαριστή-σουμε, είπτε μ' ένα γλυκό χαμόγελο η Μυρ-τάλη. Θα είμαι πολύ ευτυχής να έλθετε σπίτι μου, να γνωρίσετε και το θείο μου σπίτι. Κι' έσύ, Έλένη, αν θέλεις να μου χαρίσεις τη φιλία σου. Άδελφή δεν έχω, είμαι μοναχοκόρη. Ούτε υπτέρα γνω-ρίσα. Έχω την Κλημένη, τη Βάγια μου, σαν μητέρα. Θα είναι μεγάλη ευτυχία για μένα ν' αποκτήσω μιά φίλη, μιά άδελφή.

Τάλεγε με άξιοπρέπεια και θερμά τα

λόγια αυτά. Ή Ξωρμψη αρχόντοπούλα, και η Έλένη έννοιωθε την καρδιά της να πλημ-μυρίζη από αγάπη. Φιλήθηκαν σαν άδελ-φές, κι' η Έλένη ύποσχέθηκε να έπισκεφθθ πολύ σύντομα την καινούργια της φίλη. Έπειτα ο Εύβουλος κι' ο Ιούλιος συνώ-δευσαν τις δυο γυναίκες ως το σπίτι τους που βρισκόταν στο πιο άριστοκρατικό μέ-ρος της Ρώμης.

Μιά νύχτα με πολλά ένειρα

Στους φαρδείς διαδρόμους του άρχοντι-κού του Λουκίου Σουλπικίου μονάχα ένας δυο σκλάβοι ξαγρυπνούσαν άκόμη, και χαι-ρέτησαν με σεβασμό τη νεαρή τους κυρία.

— Όλοι οι άλλοι κοιμούνται.

— Κοιμήσου κι' έσύ, Βάγια μου, είπτε η Μυρτάλη.

— Ναί, κορούλα μου, άπόψε δεν μπορώ να σταθώ στα πόδια μου και να σ' βοη-θήσω. Νομίζω πως η καρδιά μου ξεκόλλη-σε από το στήθος μου.

— Φοβήθηκες πολύ, καλή μου.

— Έτσι που είμαι έγώ άδύνατη και βα-σανισμένη, τί περιμένω; Κάθε συγκίνησι μπορεί να με σκοτώσει. Κι' η άποψινή τρομάρα ήταν από τις χειρότερες που δο-κίμασα στη ζωή μου.

— Γι' αυτό πλάγισσε, Κλημένη. Μη σ' νοιάζει γιά μένα.

Ή Μυρτάλη μπήκε στο ώραίο της δωμά-τιο που βρισκόταν στο μεγαλοπρεπές πε-ριστόλιο του σπιτιού, ενώ η Κλημένη τρα-βήχτηκε στο πάνω διαμέρισμα στο δω-μάτιο της υπηρέσιας.

Δεν φώναξε καμιά σκιάδα να τη βοη-θήση, η κοπέλλα. Μόνη της έπλεξε τα μα-κρυνά καστανά μαλλιά της, μόνη της έλυσε τα έλαφρά σάνδαλά της. Και ξεπλώθηκε ύστερα στο χαμηλό κρεβάτι της. Άνα-στέναξε με άνακούφισι. Τί καλά που ήταν στο ζεστό κρεβάτι, τί ώραίο το συναίσθη-μα της άσφαλειας πουνούωθε πίσω από τους γερούς τοίχους του πατρικού της.

Τί τρομερή περιπέτεια, αλήθεια!...

Έκλεισε τα μάτια της με την ιδέα πως θα κοιμόταν άμέσως. έπειδή ήταν άργά και είχε καιρούσα.

Ο ύπνος όμως άπόψε δεν έρχόταν ό-πως άλλες νύχτες. Κάτι τον έδιωχνε, κάτι έκανε την καρδιά της να χτυπάη και τα χέρια της να κινεί.

Στριφογύριζε η κοπελλίτσα και κάθε τόσο αναστέναζε.

Λίγο-λίγο άρχισε να καταλαβαίνει τί ήταν αυτό που την έμποδίζε να κοιμηθθ.

— Ένα πρόσωπο, δυο μάτια την κύτταζαν μέσα στο σκοτάδι. Δυο μάτια καστανά,

φωτερά, εύγενικά. Την κύτταζαν με άνυπό-κριτο θαυμασμό, ενώ τα χείλη έμεναν βουβά.

Ο Έκατόνταρχος Ιούλιος ήταν συμπα-θητικός άντρας. Έβλεπε την καλωσύνη ζωγραφισμένη στο δροσερό του πρόσωπο, στα χείλη του όταν χαμογέλουσαν. Ο Έ-κατόνταρχος Ιούλιος την κύτταζε μονάχα όταν μιλούσαν οι άλλοι στο σπίτι του.

Κι' όμως, αν και δεν είχε μιλήσει αϊ-τός, κάποια φωνή επίμονη αντίλαλούσε μέ-σα της. Μιά φωνή βαθεία, άρμονική ποι-της ψιθύριζε μιά φράσι, θερμή:

— Όμορφη! Έσύ μπορείς να ήμερέψης θηρία.

Δεν τα είχε πηθ ο Ιούλιος τα λόγια αυτά. Όχι!...

Κάτι πάλεψε μέσα της. Δεν ήθελε ν' ά-κούη αυτή τη φωνή, δεν ήθελε ν' άκούη τα λόγια αυτά. Κι' όμως μέσα της αυτό τρα-γουδούσαν, σ' ένα μακρινό σκοπό στην άρ-χη, έπειτα πιδ δυνατά, πιδ επίμονα, πιδ δυνατά ακόμα, ώσπου στο τέλος δεν άκου-γε τίποτε άλλο παρά αυτό. Κι' όμως ο Ιούλιος δεν τα είχε πη αυτά τα λόγια.

Παίος να ήταν ο νέος με τα δυνατά, νευρώδη χέρια, που την είχε κάνει να φο-βηθθ θανάσιμα; Ποιός ήταν ο προσωπιδο-φόρος που είχε σκύψει επάνω της με τό-σο θαυμασμό;

Ήταν ψηλός, με παράστημα αθλητικό. Τα μαλλιά του ήταν ολόμαυρα και κυματι-στά, αυτό το είχε προσέξει, καθώς την έσφιγγε άπάνω του. Βέβαια θα ήταν κα-κός, έλεεινός, κανένας από τους άνηθικούς νέους, που ο πατέρας της κι' ο θεός της έλεγαν πως καταστρέφουν τα άγνά ήθη της Ρώμης. Ένας από αυτούς που οι τί-μιοι άνθρωποι τους περιφρονούν. κι' οι ήθικες γυναίκες τους μισούν.

Γιατί όμως δεν έννοιωθε μίσος και ά-ποστροφή η Μυρτάλη, καθώς άκούγε τη φωνή του την επίμονη στ' αυτής της;

Θύμωσε με τον έαυτό της η κοπέλλα κι' όλο στριφογύριζε στο κρεβάτι της.

Σε μιά στιγμή σκέφθηκε να προσε-υχθθ.

— Ένωσε τα χέρια της και ψιθύρισε:

— Γλυκέ Ναζωραίε... Κάνε να μην ά-κούω πιά τη φωνή αυτού του κακού άν-θρώπου. Ή κι' αν την άκούω, κάνε να νοιώθω φρίκη στο άκουσμά της. Και κάνε να συλλογίζομαι μονάχα τα τίμια μάτια του Έκατόνταρχου Ιούλιου.

Με την προσευχή, έπεδάληθ λιγάκι στον έαυτό της και κοιμήθηκε.

Παράξενο όμως! Καί στον ύπνο της η ίδια φωνή την κυνηγούσε. Σαν να έρχόταν

— Είσαι κι' έσύ Χριστιανός; ρώτησε η Μυρτάλη, κυττάζοντας το παλληκάρι ίσια στα μάτια.

Από πολλά μέρη, σὰ νὰ ἦταν πολλές φω-
νες. Κι' ὅλες τῆς τραγουδοῦσαν:

—Ομορφή! Ομορφή!...
Εὐπνήσε μὲς εἶχε χαράζει καὶ πετά-
χτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς. Δὲν ἤθελε πιά
ν' ἀκούῃ αὐτὴ τὴ φωνή.

—Εἴπαρε στὸ δωμάτιο τῆς Κλημένης κι'
ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

—Αχ, βάρια μου! Ποτέ μου δὲν πέρα-
σα μὴ τόσο ἀσχημὴ νύχτα! τῆς εἶπε.

Καὶ τῆς ὠμολόγησε τὰ αἰσθηματὰ τῆς.

—Κόρη μου! ἀποκρίθηκε σοδάρᾳ ἡ
γρηὰ σκλάβᾳ. Εἶσαι πολὺ ἀγνή, γι' αὐτὸ
σοῦκαμε τὸση ἐντύπωση κι' ἡ ματιά τοῦ

Ἰουλίου καὶ τοῦ ἀγνώστου ἡ φωνή. Εἶσαι
δεκαοχτὶ χρονῶν ἀκόμη, παιδί σκεδόν.

—Ὁ πατέρας σου κι' ἐγὼ σὲ κρατήσαμε μακριὰ
ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ἀπὸ τὶς τσηνιές του,

μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Δὲν ξέρεις τὴ
ζωή, ἐπειδὴ οὔτε φίλες σχεδὸν δὲν εἶχες πο-
τέ. Γι' αὐτὸ σοὺ κάνουν ὅλα τὸση ἐντύπω-
ση. Πρέπει ὅμως νὰ ἐπιβάλης τὴ λογικὴ
στὸν αὐτὸ σου. Τί σοὺ λέει ἡ λογικὴ;

Πῶς ὁ ἀγνώστος προσωπιδοφόρος εἶνε ἕ-
νας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους νέους τῆς
Ρώμης καὶ πῶς ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται
νὰ τὸν ξαναῖδῃς. Ὅσο γιὰ τὸν Ἰουλίον...

Σταμάτησε ἡ γερώντισσα, λὲς καὶ δι-
σταξε.

—Α. αὐτὸς, μπορεῖ νὰ εἶνε καλὸς. Δὲν
ξέρω, θὰ ἰδοῦμαι, εἶπε.

—Ἐχεις δίκιο, βάρια μου! Θὰ προσ-
παθῶ νὰ διώξω ἀπὸ τὴ σκέψι μου αὐτὴ
τὴ θύμησι. Ἐλα τώρα, σήκω κι' ἐσὺ νὰ
προσευχηθῶμε μαζί.

—Αχ, βόγγηξε ἡ Κλημένη. Κι' ἐγὼ δὲν
ἐκλείσα μάτι ἀπόψε, παιδί μου. Εἶμαι ἄρ-
ρωστη μοὺ φαίνεται.

—Τί ἔχεις, καλὴ μου βάρια;

—Τρέμουν τὰ χέρια μου καὶ τὰ πό-
δια μου... κι' ἡ καρδιά μου πονεῖ. Δὲν ξέ-
ρω τί ἔχω.

—Θὰ στείλω τὸν Ἰσαὰκ νὰ σὲ ἰδῇ.

—Κάνε ὅ,τι θέλεις. Εἰγὼ δὲ μπορῶ νὰ
σαλέψω.

—Εἴπαρε ἡ κοπέλλα στὸ δωμάτιο τοῦ γέ-
ρο Ἰσαὰκ, τοῦ Ἑβραίου σκλάβου, ποὺ ἦ-
ταν καὶ γιὰ τὸν γέρο.

—Ἰσαὰκ, φώναξε ἀνήσυχη, ἔλα νὰ ἰ-
δῇς τὴν Κλημένη.

Ὁ γέρος σούφρωσε τὰ πυκνὰ του ψαρὰ
φρύδια.

—Τί ἔπαθε πάλι; ρώτησε.

—Τρέχα γρήγορα νὰ τὴν ἰδῇς!

Ἦγνε αὐτὸς, τὴν ἐξέτασε καὶ κούνησε τὸ
κεφάλι του.

—Ἡ καρδιά τῆς δὲν μ' ἀρέσει, εἶπε
σιγὰ στὴν κοπέλλα. Θέλει πολλὴ προσοχή.

Πρὸ πάντων ἀπαγορεύεται κάθε συζητήσις.
Μπορεῖ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή,
μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ ζήσῃ πολλὰ χρόνια
μὲ προφύλαξι. Πάντως πρέπει νὰ μείνῃ
τώρα στὸ κρεβάτι πολλὰς μέρες, ἴσως καὶ
μῆνες. Ἀκίνητὴ σχεδὸν καὶ ἥρεμη.

—Αχ, Ἰσαὰκ! παρακάλει ἡ κοπέλ-
λα, κάνε ὅ,τι μπορεῖς νὰ τὴ σώσης. Χά-
νομαι χωρὶς αὐτήν, θὰ μείνω ἥρημη.

—Ἡ δουλειά μου εἶνε νὰ σώζω τοὺς
ἀνθρώπους, εἶπε ἀπλὰ ὁ Ἑβραῖος σκλά-
δος. Μὰ φαίνεται πῶς πέρασε κάποια με-
γάλη λαχτάρα ἀπόψε.

Ὁ Ἑλλήν Κινέας

Κόντευε μεσημέρι, ὅταν ξύπνησε ὁ Κι-
νέας, καὶ εἶδε τὴν ἀνεψιά του. Κοιμόταν
πάντα τὰ χαράματα καὶ ζυπνοῦσε πολὺ
ἀργά. Ὅλες τοῦ τῆς νύχτες τὶς περνοῦσε
σὲ συμπτώσι, μὲ ἐκλεκτές συντροφίες δια-
νουομένων καὶ γλεντζέδων.

Ἦταν Ἑλλήν ὁ Κινέας, ὁ ἀδελφὸς τῆς
πεθαμένης μητέρας τῆς Μυρτάλης. Νέος
ἀκόμα, τὸ πολὺ τριανταπέντε χρονῶν, ἔ-
μοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴ Μυρτάλη.

Ψηλός, μὲ ἀρχοντικὸ παράσημα, μὲ καθαρή
σταρτή ἐπιδερμίδα, μὲ καστανὰ σγουρὰ
μαλλιά καὶ πρᾶσινα ὀνειροπόλα μάτια.

Ἦταν ὁμορφος ἄντρας, εὐγενικός, εὐθύμος
κι' ἀκόμα φίλος τῆς φιλοσοφίας.

Στὴν Ἑλλάδα εἶχε μεγάλη περιουσία.

Εἶχε ἔρθει στὴ Ρώμην πρὶν λίγους μῆνες,
ὅταν ἐφυγε ὁ Λουκιὸς Σουλπικίος γιὰ τὴν
ἐκστρατεία τῆς Βρετανίας. Εἶχε ἔρθει
γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν κηδεμονία τῆς ἀνε-
ψιᾶς του, γιὰ νὰ τὴν σταθῇ σὰν πατέρα.

Ἡ Μυρτάλη ὅμως, ἂν καὶ τὸν ἀγαποῦσε
τὸν θεῖο της, δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ
καλὰ τὴν καρδιά της, ἐπειδὴ τὴν ἀπομά-
κρυνε τὸ ὕψος του, τὸ λίγο εἰρωνικὸ πάν-

τα, ποῦδεινε πῶς ὁ δικὸς της κόσμος τοῦ
ἦταν ὀλοτελᾶ ξένος. Σήμερα ὅμως, μάλιστα
τὴν εἶδε τὴ ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον:

—Τί ἔχεις Μυρτάλη; Μοὺ φαίνεται
χλωμῇ.

—Τίποτα! ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, μὲ
φρίκη ὅμως κατάλαβε πῶς κοκκινίζει ὡς τ'
αὐτή.

Ἦγνε κοντὰ τῆς ὁ Κινέας, τῆς ἐπίασε
ἀπλὰ τὸ σαγόνι, τῆς ἀνασήκωσε τὸ πρό-
σωπο.

—Δὲν με γελᾷς ἐμένα! εἶπε γελαστός.

Πρὶν ἦσουν χλωμὴ πολὺ, τώρα κοκκινίσει
ξαφνικά. Τὰ μάτια σου φαίνονται κουρα-
σμένα, σὰν νὰ μὴν κοιμήθηκες καλά. Τί
συμβαίνει;

—Δίστασε ἡ Μυρτάλη μιά στιγμή. "Επει-
τα, κύτταξε τὸ θεῖο της στὰ μάτια.

—Θὰ στὰ πῶ ὅλα, ἀποκρίθηκε σταθερά.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴ νυκτερινὴ τῆς πε-
ριπέτεια.

—Μὰ τοὺς Θεοὺς, φώναξε ὁ Κινέας.

Τί δουλειά εἶχες ἐσὺ νύχτα στοὺς δρόμους
τῆς Ρώμης; Αὐτὸ δὲν μοὺ τὸ χωρεῖ τὸ μυα-
λό. Κι' ἡ γρηὰ Κλημένη, πῶς δέχθηκε νὰ
βγῇτε ἐξω δυο γυναῖκες μόνες; Αὐτὴ, ποὺ
ξέρεи τοὺς κινδύνους, εἶνε ἀσυγχώρητη.

—Θεῖε! Θὰ σοὺ τὰ ὁμολογήσω ὅλα.

Εἴμαστε Χριστιανὲς καὶ πήγαμε ν' ἀκού-
σωμε τὸν Ἀπόστολο Παῦλον.

Ὁ Κινέας γούλωσε τὰ μάτια του.

—Χριστιανή; Εἶσαι Χριστιανή, ἐσὺ, ἔ-
σύ, Μυρτάλη;

—Ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο μου μυ-
στικόν.

—Ἐνα ἡχηρὸ γέλιο ἔκανε τὴν κοπέλλα νὰ
σασιέται.

—Μὰ τοὺς Θεοὺς! Ἀξίζει νὰ γράψω
μιά κωμωδία γι' αὐτὸ, Μυρτάλη, φώναξε
ὁ θεῖος της.

—Τόσο ἀστεῖο σοὺ φαίνεται, θεῖε Κι-
νέε;

—Μὰ δὲν εἶνε ἀστεῖο; Ἐσὺ, ἡ ἀρχοντο-
πούλα, ἡ κόρη τοῦ στρατηγοῦ Λουκίου
Σουλπικίου, ἡ ἀνεψιά μου, νὰ λὲς πῶς εἰ-
σαι Χριστιανή.

—Τί σημασία ἔχει;

—Μὰ οἱ Χριστιανοὶ εἶνε φτωχοὶ καὶ
δυστυχισμένοι. Ἡ Κλημένη, μάλιστα, μπο-
ρεῖ νὰ εἶνε Χριστιανή. Σκλάβᾳ εἶνε, γρηὰ,
καὶ λέει, πῶς τράβηξε πολλὰ βάσανα στὴ
ζωή της πρὶν ἔρθῃ στὰ χέρια μας. Τῆς
ταιριάζει νὰ εἶνε Χριστιανή. Ἐσὺ ὅμως
εὐτυχισμένη, ζηλευμένη τί σχέσι ἔχεις μ'
αὐτοὺς τοὺς ζητιάνους;

—Μὴ μιλάς χωρὶς νὰ ξέρεις, Κινέε!

.....

ΔΙΟ ΦΟΡΕΣ ΜΑΓΙΣΣΑ

Ἡ μὴ Ντόλλυ Σνόου εἶνε μιά ἀπ' τὶς
περιφημότερες (μάγισσες) τόσο χά-
ρις τοῦ ἐπὶ τὸν ὅμοιο της (εἶνε ταχυδ-
κτυλοῦργος) ὅσο καὶ γιὰ τὴν ὡμορφιά
της. Γι' αὐτὸ πήρε ἐπεξῆς τὸν τίτλο
τῆς «Μῆς Μάντισσας 1948».

τὸν ἔκοψε ἡ Μυρτάλη σοδάρᾳ. "Αν ἤξερες
τί μὰς διδάσκει ὁ Χριστιανισμός, θὰ γινό-
σουν κι' ἐσὺ Χριστιανός.

—Τί διδάσκει; ρώτησε εἰρωνικά ὁ Ἑλ-
ληνας ἄρχοντας καὶ φιλόσοφος.

Μὲ λίγα λόγια ἀπλὰ, προσπάθησε νὰ
τοῦ ἐξηγήσῃ ἡ κοπέλλα τὶς βάσεις τῆς
Χριστιανικῆς θρησκείας.

Αὐτὸς ἀκούε μ' ἐνδιαφέρον καὶ λίγο-
λίγο τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο ἐφυγε ἀπὸ τὰ
χείλη του.

—Μάλιστα, ἔχεις δίκιο, ἀνεψιά, εἶπε
στὸ τέλος. Εἶνε ὠραία αὐτὴ ἡ διδασκα-
λία. Μονάχα, ποὺ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ γί-
νῃ μιά καινούργια θρησκεία. Ὅλα αὐτὰ
τὰ διδάξαν οἱ δικοὶ μας οἱ φιλόσοφοι, καὶ
πρὸ πάντων ὁ Σωκράτης κι' ὁ Πλάτων.

Διάβασε τοὺς φιλοσόφους μας καὶ θὰ τὰ
μάθης καλλιτέρα.

—Δὲν ξέρω... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ στὰ
πῶ ἐγὼ ὅλα. Ἐπρεπε ν' ἀκούσης τὸν Ἀ-
πόστολο Παῦλον. Βάζω στοίχημα πῶς θὰ
γινώσκουν Χριστιανός.

Τὴ χτύπησε ὁ Κινέας γελαστός στὸν
ὦμο.

—"Οχι, Μυρτάλη. Αὐτὴ ἡ θρησκεία δὲν
μοὺ ταιριάζει. Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀντίρρηση
βέβαια γιὰ σένα. Δικαίωμα σου νὰ πι-
στεύεις ὅ,τι θέλεις, ἀφοῦ δὲν κάνεις κακὸ
σὲ κανένα. Μονάχα, νὰ μοὺ δώσης τὸ λό-
γο σου πῶς δὲν θὰ ξαναβῇς ἐξω νύχτα.

—Ναί, θεῖε, νὰ εἶσαι ἡσυχος. Τρόμαξα
τόσο.

—Κι' εἶσαι ἀκόμα χλωμὴ ἀπὸ τὸ φό-
δο, σοὺ! γέλασε ὁ Κινέας.

—Ἐπειτα ἄλλαξε ὕψος.

—Τώρα πᾶν νὰ μιλήσω μὲ τὸν Βρού-
το, εἶπε σοδάρᾳ. Μοὺ φαίνεται, Μυρτάλη,
πῶς αὐτὸς ὁ σκλάβος ποὺ τοῦχει ἀπερίο-
ριστη ἐμπιστοσύνη ὁ πατέρας σου, σὰς
κλέβει, χωρὶς ντροπὴ.

—Ὁ Βρούτος, θεῖε; Μὰ αὐτὸς πρέπει
νὰ χρῶσται εὐγνωμοσύνη στὸν πατέρα
μου. Τὸν ἐλευθέρωσε, τὸν ἔκανε ἀπελευθέρω-
το, τὸν ἔβαλε διαχειριστὴ τῆς περιουσίας
μας κατὰ τὴν ἀπουσία του, τοῦδειξε τὸση
εὐνοία.

—Δὲν ξέρω. Δὲν μ' ἀρέσει καθόλου. Εἶ-
νε Σύριος, κι' ὅλους τοὺς Συρίους τοὺς ὑ-
ποπτεύομαι. Εἶνε ὑπολόγι ἀνθρώποι. Πάν-
τως ἂς ἐλιπίσουμε ὅτι θὰ γυρίσῃ καλὰ ὁ
πατέρας σου ἀπὸ τὸν πόλεμο.

Τὰ μάτια τῆς Μυρτάλης συννεφιάσανε
καθὼς ρώτησε:

—Τί νέα ἀπὸ τὸν πόλεμο;

—Ἀσχημα, Μυρτάλη. Οἱ Βρεττανοὶ ἔ-
παναστάτουν, ἀνθίστανται κι' ὁ ρωμαϊκὸς
στρατὸς παθαίνει καταστροφές.

—Αχ! βόγγηξε ἡ κοπέλλα, γιὰ τὴν
γίνονται αὐτοὶ οἱ πόλεμοι; Γιὰ τὴν δὲν τοὺς
ἀφίνουν νὰ ζήσουν στὸ μακρινὸ τοὺς τόπο
ἡσυχος;

—Γιὰτί; Ὁ πατέρας σου ποὺ εἶνε Ρω-
μαῖος θὰ μποροῦσε νὰ σοὺ ἀπαντήσῃ,
Μυρτάλη. Αὐτὸς θὰ ξέρει τί σκοπὸ ἔχει
ἡ Ρώμη, μὲ τὸ νὰ θέλῃ νὰ ὑποτάξῃ τὸν
κόσμον ὅλο. Φαίνεται ὅτι κι' ὁ Βρούτος
μαθαίνει πῶς τὰ νέα εἶνε δυσάρεστα καὶ
φαντάζεται ὅτι δὲν θὰ γυρίσῃ ὁ πατέρας
σου ποτέ. Γι' αὐτὸ ἔχει τὴν ἀνάδεια νὸ
κάνῃ θροσύτατες καταχρήσεις.

—Εἰγὼ ὅμως, λέω πῶς θὰ γυρίσῃ! εἶ-
πε ἡ Μυρτάλη ἥρεμα. Παρακαλῶ τόσο κά-
θε μέρα γι' αὐτὸν ποὺ εἶμαι σίγουρη πῶς
θὰ γυρίσῃ.

Ποιὸς ἦταν ὁ προσωπιδοφόρος

Πέρασαν λίγες ἡμέρες ἡσυχες. Ἡ Μυρ-
τάλη ἐνοίωθε μιά παράξενη θλίψη. Πε-
ρνοῦσε πολλὰς ὥρες τὴν ἡμέρα δίπλα στὴν
ἄρρωστη βάρια της καὶ τῆς μιλοῦσε
γιὰ τοὺς καυμούς της.

Ὁ μεγάλος της πόνος ἦταν ἡ ἀπουσία
τοῦ πατέρα της, ὁ φόβος τῆς γι' αὐτόν, ἡ
ἀγωνία γιὰ τὴν τύχην τοῦ ρωμαϊκοῦ
στρατοῦ ποὺ πολεμοῦσε στὸ βορρᾶ. Αὐτὸ
συζητοῦσε μὲ τὴν Κλημένη, κι' ἡ γρηὰ
σκλάβᾳ τὴν παρηγοροῦσε μὲ τὴν πίστι τῆς
χριστιανικῆς θρησκείας.

Δὲν τολμοῦσε ὅμως ἡ κοπέλλα νὰ ὁ-
μολογήσῃ οὔτε καὶ στὴ βάρια της, πῶς
ἀκόμα, τόσες μέρες, ἡ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου
ἀντρα δὲν ἔλεγε νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὴ θύμησίν
της. Δὲν ὁμολογοῦσε οὔτε στὴ βάρια της
πῶς ἐνοίωθε κάτι παράξενο, κάτι σὰν ἀ-
κατανίκητο πόθο νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν τὸν
ἀντρα.

«Σίγουρα, συλλογιζόταν μόνη της ἡ Μυρ-
τάλη, τὸ πρόσωπό του θὰ εἶνε ἀποκρουσ-
τικό. Ἡ κακία θὰ εἶνε ζωγραφισμένη στὴ
φυσιογνωμία του, κι' ἡ σωτὴ ζωὴ του θὰ
τὸν ἔχει παραισιόφρασι. Ἀν τὸν ἔβλεπα
ἀσχημα καὶ ἀποκρουστικό, εἶμαι σίγουρη
πῶς θάπαυα πιά ν' ἀκούω τὴ γλυκεῖα φωνή
τοῦ ὅλη τὴν ὥρα τόσο βασανιστικά».

Αὐτὰ συλλογιζόταν ἐκείνο τὸ ἡλιολου-
σμένο χειμωνιάτικο πρωῒνὸ ἡ Μυρτάλη,
καθὼς καθόταν καὶ κεντοῦσε στὸ περιστύ-
λιο τοῦ σπιτιοῦ της. Εἶχε διώξει ὅλες τὶς
σκλάβες ἀπὸ κοντὰ της, γιὰτί τώρα τε-
λευταία προτιμοῦσε νὰ καθάται μόνη της
μὲ τοὺς λογισμούς της.

Ὁ ἥλιος ἔκανε τὰ λευκὰ μάρμαρα τῶν
στόλων νὰ σπιθίζουν σὰν χρυσάφια. Στὸ
κέντρο τοῦ περιστυλίου ἡ στέρια πετοῦσε
ψηλὰ τὰ γάργαρα νῆα της ποὺ ζαν-πε-
φιαν κελαρυστὰ. Λουλούδια τριγύρω ἔκα-
ναν τὴν ἀτμόσφαιρα νὰ μοσχοβολᾷ. Ὁ-
ραῖα μωσαϊκὰ ἐστῶσαν τὸ δάπεδο καὶ
παρίσταναν σκηνὲς μυθολογικῆς. Ὅλα ἡ-
σαν ὁμορφα, πλούσια, πολυτελῆ. Μονάχα
ἡ καρδιά τῆς κοπέλλας σφιγγόταν ἀπὸ κά-
ποια ἀόριστὴ θλίψη.

Ἀξαφνὰ μιά τραγεῖα φωνὴ τὴν ξύπνη-
σε ἀπὸ τὸ ὄνειροπόλημά της:

—Φύγε! Δὲν εἶνε ἐδῶ σοὺ λέω ὁ Κι-
νέας!

Ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Βρούτου, τοῦ
Συρίου ἀπελευθέρου, ποὺ τὸν εἶχε ἀφίσει
διαχειριστὴ τῆς περιουσίας τοῦ πατέ-
ρας της.

Ἡ Μυρτάλη σπικώθηκε. Δὲν ἦταν ἡ πρῶ-
τὴ φορὰ ποῦδινωκε ἔτσι βάνουσα ἐπισκέ-
πτες τοὺς, ὁ ἀναιδὴς αὐτὸς πρῶν ἡ σκλά-
δος. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ ἀνεχόταν.

Θὰ τὸν ἔβαζε στὴ θέσι του, ἐπειδὴ ἦταν
ντροπὴ τοῦ ἦταν ἀφιλόδοξο. Προχώρησε
γρήγορα πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀκούσε πάλι τὴ φωνὴ τοῦ Βρούτου, γε-
μάτη αὐθάδεια:

—Ὅποιος καὶ νὰ εἶσαι νὰ φύγεις, ἀ-
φοῦ ὁ Κινέας δὲν εἶνε ἐδῶ.

Γεμάτῃ ἀγανάκτησι ἡ Μυρτάλη διέσχι-
σε τὸ περιστύλιο καὶ προχώρησε πρὸς τὴν
εἴσοδο.

Ἐνας νεαρὸς ἄντρας στεκόταν καὶ κύτ-
ταξε τὸν Βρούτο μὲ ὕψος γεμάτο ἀγανά-
κτησι. Ἐνας ἄντρας ψηλὸς μὲ ἀθλητικὸ
παράσημα, μὲ μαλλιά ποὺ κυμάτιζαν ἁρ-
μονικά γύρω ἀπὸ ἕνα πρόσωπο μελαχροί-
νῳ. Τὰ μαῦρα του μάτια πετοῦσαν φλογε-
ρὰ καὶ τὰ χεῖλη τοῦ ἀναδεδυνάσαν σὰν νὰ
ἐπρόκειτο νὰ μιλήσῃ. Μόλις ὅμως ἀντίκρι-
σε τὴν Μυρτάλη, τὸ στόμα του ξανάκλεισε
βουβῶ, κι' ἡ ἐκπληξὴ ζωγραφίστηκε στὸ
πρόσωπό του.

Ἡ κοπέλλα προχώρησε μὲ τὸ κεφάλι
ψηλὰ, μὲ ὕψος σεμνὸ καὶ ἀξιοπρεπές.

—Τί συμβαίνει, Βρούτε; ρώτησε αὐ-
στηρά.

—Ὁ ἀπελευθέρως τὴν κύτταξε μὲ αὐθά-
δεια.

—Συμβαίνει πῶς αὐτὸς ἐδῶ ἐπιμένει
νὰ μὴ στὸ σπῆτι, ἐνῶ τοῦ λέω πῶς ὁ Κι-
νέας δὲν εἶνε ἐδῶ. Εἶνε λείε σταλμένος ἀ-
πὸ τὸν Αὐτοκράτορα. Καὶ τί με νοιάζει
ἐμένα; Μιά φορὰ ὁ Κινέας δὲν εἶνε ἐδῶ.

—Μποροῦσε τὰ ἴδια λόγια νὰ τὰ πῇς
πρὸς τὸν Κινέαν; εἶπε αὐστηρὰ ἡ Μυρτάλη.
Τώρα πῆγαίμε μέσα ἐσὺ!

Τῆς ἔριξε μιά ματιά γεμάτη κακία ὁ
Βρούτος, δίστασε μιά στιγμή ἂν ἔπρεπε
νὰ ὑπακούσῃ ἢ ὄχι. Ἐπειτα, σήκωσε τοὺς
ὤμους τοῦ καὶ τράβηξε πρὸς τὸ περιστύλιο.

Τότε γύρισε ἡ Μυρτάλη στὸν ξένο.

—Μὰς συγχωρεῖς, κυρίε, τοῦ εἶπε ἐνῶ
ἕνα εὐγενικὸ χαμόγελο φατίζε τὴν φυσιο-
γνωμία της. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἁ-
γροϊκός. Σοὺ εἶπε ὅμως τὴν ἀλήθεια. Ὁ
θεῖος μου, ὁ Κινέας, δὲ βρίσκεται αὐτὴ τὴ
στιγμὴ ἐδῶ. Ἐχει λίγη ὥρα πούφυγε.

Ὁ νέος τὴν κύτταξε βουδός, σὰν νὰ εἶ-
χε χάσει τὴ λαλιά του. Ἐπὶ τέλους, ψέλ-
λισε:

—Ομορφή, σ' εὐχαριστῶ! Δὲν πειρᾷ
ζει ποὺ φέρθηκε ἔτσι ἀσχημα ὁ ὑπηρετὴς
τὸν συγχωρᾶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀφοῦ
ἔγινε ἀφορμὴ νὰ παρουσιαστῇς ἐσὺ.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα τὸν κίονας λόγια, τὸ αἶ-
μα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας.

Ἐκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, σὰν νὰ
ζαλιστικε, σὰν νὰ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ πέσῃ.

Αὐτὴ ἡ φωνή!... Ὅτὴν ἀναγνώριζε ἀνα-
μεσα σὲ χιλιάδες φωνές. Ἦταν ἡ φωνὴ

τοῦ προσωπιδοφόρου, ἡ φωνὴ ποὺ τὴν εἶχε
κρατήσει ἀγρυπνὴ τόσες νύχτες. Ἡ βα-
θεῖα, τρυφερὴ φωνὴ ποὺ ἐνῶ μιλοῦσε γλυ-
κὰ καὶ ἁρμονικά, ἐκρυβε μιά ἀκατανίκητὴ
δύναμι κι' εἶχε ἐνῶ τὸν ποῦμπαινε ἴ

αρχε; ρώτησε ο Κινέας.

— Εγώ;

— Δίστασε μια στιγμή ο νέος.

— Έγώ... είμαι στην εύθυμη συντροφιά του. Πίνουμε μαζί, γλεντούμε, γελοούμε...

— Κατάλαβα, φώναξε ο Κινέας και γέλασε.

Επειτα ρώτησε ζωηρά:

— Μου είπες πως είσαι από την Κρήτη, φίλε μου. Έχει ο Λούκιος Σουλπίκιος ένα παλιό κρητικό κρασί που θα σε κάνει να ξεχάσεις όλους σου τους καυμούς. Εγώ μονάχα έχω τα κλειδιά αυτού του κελλαριού. Κάνε υπομονή και θα φέρω να πιούμε.

Σηκώθηκε. Ο Κλέαρχος έμεινε μόνος στο περιστύλιο.

Εκείνη τη στιγμή, κάποια πόρτα άνοιξε δειλά, με προφύλαξι.

Ο Κλέαρχος είχε το προαισθήμα πως θα ήταν η πόρτα της κάμαρης της Μυρτάλης. Ίσως η κοπέλλα, μην ακούγοντας όμιλίες στο περιστύλιο να νότισε πως είχε φύγει πιά ο ξένος και άνοιξε για να βεβαιωθεί.

Με μια γρήγορη κίνησι, ο Κλέαρχος κρύφτηκε πίσω από ένα στύλο. Δεν είχε μαντέψει καλά.

Η πόρτα άνοιξε τώρα με θάρρος. Κι' η Μυρτάλη προχώρησε άδιστακτα προς τη στέρνα του περιστυλίου.

Φορούσε ένα άνοιχτο πράσινο χιτώνιο πουπέφτε μ' αρμονικές πτυχές στο χυτό κορμί της κι είχε τα μπράτσα της γυμνά. Το κανονικό της πρόσωπο με τη φωτερή του χλωμάδα έλαμπε από γλυκιά ωμορφιά.

Ζύγωσε στη στέρνα, πήρε με τις φούχτες της λίγο νερό κι έβρεξε τα μαλλιά της.

Τότε, άδιστακτα προχώρησε πατώντας στις μύτες των ποδιών του, κοντά της ο Κλέαρχος. Κι' όταν τη ζύγωσε της ψιθύρισε:

— Όμορφη, μη φοβάσαι. Τώρα ξέρω τ' όνομά σου, Μυρτάλη, μη φεύγεις. Δυο στιγμές θα σου μιλήσω μονάχα, ώπου νάρθη ο θεός σου. Γιατί δεν θέλεις να μένης τον πιδό ευτυχισμένο των θνητών;

Η Μυρτάλη σούφρωσε τα φρύδια της.

— Αν ήξερε ο θεός μου, Κλέαρχε, αυτό που μου λές, δεν θα άδανε μονάχα τον Βρούτο να σε διώξη, θάλυνε και τα μεγάλα μας σκυλιά για να σε κοιματιάσουν.

— Πάλι σκληρά, λόγια; Σ' αγαπώ, Μυρτάλη, σε ποθώ. Αν δεν μου καρίσχη την αγάπη σου θα πεθάνω!...

Τον κύτταξε με θάρρος στα μάτια ή νεά.

Ήταν όμορφη κι' άπάνω στο θυμό της η Μυρτάλη. Το κορμί της ήταν λυγρό, σπαθάτο. Το κεφάλι της αρμονικό πάνω στο λαιμό της τον αγαλματένιο. Τα γυμνά της μπράτσα — όχι πολύ άσπρα — ήταν διάφανα και τονρευτά. Τα μαλλιά της είχαν το χρώμα του μελιού κι έπεφταν σε απαλά κύματα στους ώμους της. Το πρόσωπό της ήταν θαύμα. Μάλλον στρογγυλό είχε σαν τα χέρια της μια διάφανη χλωμάδα, που ταίριαζε στα πράσινα μάτια της. Πράσινα μάτια, σαν το φύλλο της ιτιάς, που παίρνουν σύμφωνα με το χρώμα του ουρανού, τότε γαλάζιες, τότε χρυσαφίδες και τότε σκούρεινες αποχρώσεις. Μάτια που γελούσαν εύκολα, που δάκρυζαν όμως πιδό εύκολα ακόμα. Μύτη λεπτή, ελληνική, χείλη εύκλινητα, εύγενικά, ρόδινα που όταν χαμογελούσαν έδειχναν μια σειρά δόντια θαυμάσια, σαν τραγανά μύγαλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Κοινωνικά

Έορτα

Είς τους κ.κ. Δημ. Ένωτιόδη, Δημ. Τσαγγαρογιάννη, Δημητράν και Δημητράκη Ζεϊμπέκου εύχόμεθα χρόνια πολλά για τη γιορτή τους.

Αικατερίνη και Κ. Τούντας

Αρρεβώνες

Ο κ. Σταμάτιος Παπαγεωργίου και η δεσποινίς Ιωάννη Δ. Παπαλεζάτου έδωσαν αμοibaian υπόσχεσιν νάμου. Τους εύχόμεθα ταχεία την στέψιν

Οικονόμεια Γεωργίου Φωτοπούλου

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΖΕΚΙΕ

ΤΟ ΛΟΝΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΑΡΕΜΙΟΥ

18ον

Όταν τέλειωσε η βάπτισι κι' η Φροσύνη αποτραβήχτηκε για να θηλάσει το μωρό, την ακολούθησε η Σεβαστή.

Η νεαρή μαννούλα πήρε τα χέρια της γερόντισσας και τ'α φίλησε.

— Είμαι ευτυχισμένη, είπε, κι' όλα τα χρωστώ σε σένα. Μα έχω ένα βάρος στην καρδιά μου. Σ' εξορκίζω, θεία, στην ψυχή των παιδιών πούχασες, να μου πής τί ξέρεις για τους δικούς μου. Ξέρεις τί απόγιναν οι Φωσαράδες;

Σά να τρώαζε για μια στιγμή η γερόντισσα.

— Πού έμαθες αυτό τ' όνομα; Που τ' άκουσες; ρώτησε.

Η Φροσύνη διηγήθηκε τη σκηνή του αποαιρετισμού με τον πατέρα της.

— Βέβαια, ήταν φυσικό να σου το μαρτυρήσει, είπε η Σεβαστή. Έξ' άλλου, αφού ξέρεις ποιοι είναι οι γονείς σου, δεν υπάρχει πιά μυστικό για σένα, κι' εγώ απάλλασσμαι από τον όρκο που δώσα στον άντρα μου. Λοιπόν άκουσε, κόρη μου, όλη την ιστορία της γενιάς σου.

Πώς αγάπησε η μητέρα σου, η Μαρία Φωσαρά, τον Τούρκο που την έκλεψε το ξέρεis, στο διηγήθηκε ο ίδιος. Δεν ξέρεις το δράμα του πατέρα της και των αδελφών της. Αυτοί το πήραν για μεγάλη προσβολή κι' έκαναν ό,τι μπόρεσαν για να την πείσουν να μετανοήσιν, ν' αφήση τον άντρα της και να ξαναγυρίση στο σπίτι της. Όταν είδαν κι' αποείδαν πως η Μαρία δεν ήθελε, με κανένα τρόπο να συμμορφωθή, αποφάσισαν να την τιμωρήσουν.

Πούλησαν όλη τους την περιουσία, ό,τι είχαν και δεν είχαν και την έκαναν φλωριά. Επειτα μίηκαν σ' ένα καράβι. Το ξέρεις πως χτύπησαν το χαρέμι του πασά, πως σκότωσαν τη μάνα σου, πως σ' έκλεψαν έσένα.

Η Ζεκίε αναστέναξε.

Ναι, ήξερε πολύ καλά τη δραματική, την αίματηρή αυτή ιστορία.

Σαν όνειρο θυμόταν την τρομερή εκείνη νύχτα.

Ήταν μικρή τότε, πολύ μικρούλα, αλλά το κακό που έγινε είχε έντυπωθή βαθειά στη μνήμη της που σαν να ξυπνούσε τώρα και φωτίζονταν απότομα.

Κλείνει για μια στιγμή τα μάτια της ή Ζεκίε και θυμάται, θυμάται κι' αναστενάζει...

Τί γλυκειά που ήταν η νύχτα εκείνη! Γαλήνια, άταραχη ή θάλασσα... Μοσχοβολίες γέμιζαν τον αέρα, μύρα μεθυστικά τον πλημμύριζαν, φθάνοντας από τις γύρω ακτές.

Το τραγούδι των γυναικών του χαρεμιού άντηχούσε γλυκό, απαλό, ναυουριστικό...

Κι' άξαφνα έγινε το μεγάλο κακό, "Ε-

νας μαύρος όγκος φάνηκε μέσα στο σκοτάδι. Μια βάρκα που πλησίαζε, μια βάρκα που κυλούσε προς το μέρος τους, μέσα στη σιωπή, γεμάτη, μυστήριο, γεμάτη απειλές.

Ήταν ή βάρκα με τους θεούς της, τους αδελφούς της μητέρας της και τους συντρόφους των στην φοβερή αυτή περιπέτεια...

Τί αγωνία, Θεέ μου!...

Η μνήμη της Ζεκίε ζωηρεύει... όλο και ζωηρεύει. Και θυμάται... Θυμάται κι' ανατριχιάζει και ή καρδιά της σφίγγεται από αγωνία.

Αόγια σκληρά άντήχσαν μέσα στο σκοτάδι, λόγια φαρμακωμένα και φρικτές φοβέρες. Κι' έπειτα... έπειτα έγινε το μεγάλο κακό, ή μεγάλη συμφορά: Το φονικό!...

Τα μάτια της Ζεκίε βουρκώνουν. "Αφθονα, θερμά κυλούν τα δάκρυα από τα μάτια της.

— Μανούλα μου!... ψιθυρίζει.

— Κλάψε, κορούλα μου, της λέει ή γερόντισσα. Κλάψε. Τα δάκρυα ανακουφίζουν την καρδιά, γλυκαίνουν τον πόνο.

Η Ζεκίε κλαίει με πόνο.

Πόσο ευτυχισμένη θα ήταν αν είχε τη μητερούλα της. Γιατί να την σκοτώσουν; Η γερόντισσα συνεχίζει κατόπιν:

— Ήσαν μακρυνοί συγγενείς με τον άντρα μου. Είχαν συνεννοηθή μαζί του. Αυτός τους περίμενε σε μια έρημική άκτι ή νος νησιού της Δωδεκανήσου. Σ' έδωσαν σ' αυτόν μαζί με κάμποσα φλωριά και τον εξορκισαν να σε αναθρέψη σαν άνεψιά του, χωρίς να σου πη ποτέ μια λέξη για την καταγωγή σου.

Ο άντρας μου σ' έφερε στο σπίτι και μονάχα στη νεκρική του κλίνη μου τ'α μαρτύρησε όλα αυτά, βάζοντάς με να όρκιστώ κι' εγώ, όρκο φοβερό, πως ποτέ δεν θα σου λέγα λέξι και πως θα σ' αγαπούσα σαν παιδί μου. Τον όρκο μου τον κράτησα, κορούλα μου.

Φίλησε ή Φροσύνη το χέρι της θείας της, με μάτια βουρκωμένα.

— Και γιατί με φωνάζατε Φωτεινή, κι' όχι Φροσύνη; ρώτησε.

— Δεν ξέραμε τ' όνομά σου, παιδί μου. Έσένα, όταν σε ρωτούσαμε μας έλεγεis ότι σε λένε «Ζεκίε». Είδαμε το φ χαραγμένο στο στήθος σου και το σταυρό και φανταστήκαμε πως θα σε είχε βαφτίσει ή μητέρα σου Χριστιανή. Και σε φωνάζαμε στην τύχη Φωτεινή, γιατί ήσαν έτσι ξανθιά, όμορφη και φωτερή.

— Και τί απόγιναν οι παππούς μου κι' οι θείοι μου;

— Κανείς δεν ξέρει, κορούλα μου! Κανείς δεν τους είδε. Μέσα στο καίκι ήσαν όλα τα παιδιά του γέρο - Φωσαρά. Κι' είχαν κι' όλη τους την περιουσία σε σακκούλες γεμάτες φλωριά. Λένε πως ό "Αδαμάντιος Φωσαράς, ο γέρος τους περίμενε στην "Ιταλία που είχε φτάσει μοναχός του και περίμενε τα παιδιά του. Κάποιοι συμπατριώτες μας τον είχαν ιδή και λένε, πως περίμενε και περίμενε ήμέρες και ήμερες. Όσπου έφτασε ένα μήνυμα πως κάποιο καράβι βούλιαζε κοντά στα Δωδεκάνησα.

Περίμενε ο γέρο - Φωσαράς, περίμενε ελπίζοντας πως δεν ήταν αυτό το καράβι που έφερνε τα έννια παλληκάρια του. Όταν όμως πέρασαν οι ήμερες κι' έκλεισε χρόνος, τότε πίστεψε πως δεν θα ξανάδλεπε, πια τους γιουούς του. Και πέθανε, λένε, κι' αυτός έρημος και οτωχός στα ξένα, αυτός ο άρχοντας που τον ζηλεύανε όλοι για τα πλούτη του, τα παλληκάρια του και την πεντάμορφη θυγατέρα του. Πολλοί τον λυπήθηκαν, άλλοι που ήξεραν την ιστορία του, έλεγαν πως ο Θεός τον τιμώρησε και τιμώρησε και τα παιδιά του, γιατί είχαν πέτρινη καρδιά και δεν ήξεραν τί θα πη αγάπη, ούτε και συγγνώμη. Τώρα εσύ, Φωτεινή μου, κρίνε τους όπως θέλεις. Τα ξέρεις όλα.

Η Φροσύνη σκούπισε τα μάτια της και έγειρε άπάνω στο άγγελικό προσωπάκι του μωρού της.

— Ο Θεός άς τους συγγωρήσει! Είπε σιγά. Έγώ τον παρακαλώ μονάχα, όση δυστυχία έδωσε σ' όλη μου τη γενιά, τόση ευτυχία να χαρίξη στο παιδί μου.

ΤΕΛΟΣ

Είπα Είπα Η ΖΩΗ

Η κρίσιμη ώρα

(Η σκηνή στο σπίτι. Εί-
ναι κούραση, υπνολύπ-
νο, υπάρχει κάποια μαρκα-
μίδα για το στήθος. Εκεί-
νος μ' ένα κομψό κοστούμι
σπύρ, στο βολάν. Είναι ως
τριανταπέντε ετών, μελα-
χρινός, με κουρασμένα μά-
τια και ύφος Δόν-Ζουάν.
Εκείνη με φθινόπωρο, φα-
νελάνιο ταγιεράκι, μπλου-
ζάκι και φούστα ακατέστη-
κη με μεγάλο καρρό. Μου-
τράκι τσαχπίνικο, μάτια κα-
στανά και μυτάκι στον αέ-
ρα. Όχι παραπάνω από ει-
κοσιπέντε χρονών. Κυλούν
προς την Κηφισιά, από
την όδον Πατισσίας.)

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζοντας
έξω): Τι βαμμάσια μέρα!...
Ο ήλιος κοιμάται σήμερα
τόσο όρθιος χρυσάφι, που
ασφαλώς θα... καταστρα-
φεί!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξαφνιασμέ-
νος): Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας):
Γιατί με τόσο χρυσάφι ή λί-
ρα θα κατεβή στα εκατό...
Θα χάσεις ό,τι έχεις και δεν
έχεις!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν πειραγ-
μένος): Κι' αυτό θα σ' ευ-
χαριστήσω;...

ΕΚΕΙΝΗ (παιχνιδιάρι-
κα): Είναι να το ρωτάς;...
Όσο πιο πλούσιος είναι
αυτός που αγαπούμε τόσο
λιγότερο είναι δικός μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δεν το κα-
ταλαβαίνει αυτό):

ΕΚΕΙΝΗ (Ο παρὰς δί-
νει ευχέρεια στις ερωτικές
επιχειρήσεις)

ΕΚΕΙΝΟΣ (ειρωνικά):
Αυτό είναι το συμπέρασμα
της πείρας σου... μαζί
μου;

ΕΚΕΙΝΗ (προσβεβημέ-
νη): Δεν έχεις κανένα δι-
καιώμα να κάνεις αυτή την
ερώτηση...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Γιατί);

ΕΚΕΙΝΗ (Πρώτον γιατί
δεν δέχτηκα ποτέ τίποτε
από σένα... Και δεύτερον
(κομπιάζει)

ΕΚΕΙΝΟΣ (με άκρα πε-
ριέργεια): Και δεύτερον;...

ΕΚΕΙΝΗ (Γιατί... ούτε
πρόκειται να δεχτώ...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδιόρατα ει-
ρωνεία): Ούτε αυτό το ρο-
λογάκι μπράσελό με τα
μπιλλαντάκια;...

ΕΚΕΙΝΗ (Πρό πάντων
αυτό!)

ΕΚΕΙΝΟΣ (Και όμως,
σού άρεσε τόσο πολύ...)

ΕΚΕΙΝΗ (Αν είχα λε-
πτά, θα το πρόσφερα στον
εαυτό μου... Δεν θα το δε-
χόμουν ποτέ από σένα!...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (Γιατί);

ΕΚΕΙΝΗ (Ενα δώρο &

της μία οποιαδήποτε άλλη
θυρία.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταματών-
τας και βάτοντας φρένο,
μπροστά σ' ένα εξοχικό
σπίτι, που μοιάζει μ' έπαυ-
λη): Θα σου απαντήσω α-
πάνω. Ας κατεβούμε!

ΕΚΕΙΝΗ (σαν φοβισμέ-
νη): Τι είναι εδώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ενα ήσυχο
σπίτι).

ΕΚΕΙΝΗ (Τέτοια μέρα
και θα τρυπώσουμε σε κλει-
στούς χώρους;... Δεν κατε-
βαίνω, προχωρεί!... Σου το
είπα... Έχω την προαίσθη-
ση πως θα μαλλιάσουμε ση-
μερα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μα γιατί δεν
θέλεις ν' ανεβούμε;... Δεν
μπορώ να συζητώ και να δι-
ευθύνω!...)

ΕΚΕΙΝΗ (Ας πάμε λί-
γο πιο κάτω. Κι' ας σταμα-
τήσουμε να κουβεντιάσου-
με...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (Δεν μπο-
ρούμε να σταματήσουμε στη
μέση του δρόμου!... Πε-
ρνούν τόσα αμάξια!...)

ΕΚΕΙΝΗ (αποφασιστι-
κά): Αδύνατον ν' ανεβώ...
Αυτό είναι ασφαλώς σίτι...
αποδείξτε!... Και δεν υπάρ-
χει τρόπος να τις δώσω.
(Με συγκίνηση): Σ' αγα-
πάω... Σ' αγαπάω όσο τί-
ποτα στον κόσμο. Αυτές οι
αποδείξεις όμως έχουν, φί-
λε μου, αυτό το δυσάρεστο:
ότι μόλις τις πάρουν οι άν-
δρες αρχίζουν ν' ατομακρύ-
νονται... Ένώ, μόλις τις
δώσουν, οι γυναίκες αρχί-
ζουν να προσκολλώνται θα-
νόςια...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έκνευρισμέ-
νος): Αί, και λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ (άναστενάζον-
τας): Θέλω να πω, ότι δεν
είναι τόσο απλό το πράγμα...
ΕΚΕΙΝΟΣ (Δεν μ' αγα-
πάς. Αυτό είναι όλο...)

ΕΚΕΙΝΗ (Όταν σου εί-
πα, ότι σ' αγαπάω αυτή τη
λέξη δεν την έπληρα από τα
σκαμπόδια!... Την έδωγα
από την καρδιά μου... Αλ-
λά θέλεις αποδείξεις... Έσύ
τί θάκανες, αν σου ζητούσα
κι' εγώ να δώσεις την από-
δειξη ότι μ' αγαπάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ (θερμά): Ζή-
τησε την!

ΕΚΕΙΝΗ (σταθερά): Να
παραιτηθείς από τις απο-
δείξεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Δεν μ' αγα-
πάς...)

ΕΚΕΙΝΗ (Ποιος, από
τους δυο μπορεί να παραπο-
νεθεί δίκαια γι' αυτό;... Γι-
ατί εσύ αρνείσαι να δώσεις
την απόδειξη, ενώ τόσο ε-
πίμονα τη ζητάς από μένα;
Θέλεις να εξοκολογηθώ τον
περίπατό μας ή επιμύ-
νεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τελεσιγρο-
φικός): Ή τώρα ή ποτέ.

ΕΚΕΙΝΗ (άνοιγει ήσι-
χα την πόρτα του αυτοκιν-
του και κατεβαίνει γοργά)
Αυτή είναι η απάντησή μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (Δηλαδή; Τ
σημαίνει αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ (κρύβοντας
συγκίνηση της, ενώ είναι
τοιμη να κλάψει): Σημεί-
αγόρι μου, ότι θα γυρί-
στην Αθήνα με το... λε-
φορείο!

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑ
Της Ακαδημίας Αθηνών.

ΤΡΩΓΕΤΕ ΣΗΚΟΤ

Η πιο συμπυκνωμένη τροφή

Οι Αμερικανοί διαιτολόγοι συνι-
στούν ιδιαίτερα το σηκότι ως την πιο
συμπυκνωμένη υγιεινή τροφή.

«Όταν ειστέ κουρασμένοι και πεινα-
σμένοι — γραφεί σ' ένα πρόσφατο αρ-
θρο του δρ. Νηλ — και πηγαίνετε
σπίτι σας για να φάτε, στο ποδι καί
που θα σας κόψη την πείνα, σε ποιά
μέρος του σπιτίου θα κυττάτε να το
βρείτε; Όχι βέβαια στη σοφίτα ή στην
κρεβατοκάμαρα, αλλά στο ντουλαπι-
 της τραπεζαρίας ή της κουζίνας, όπου
φυλάτε τα τροφίμα. Κάτι παρόμοιο
πρέπει να γίνεται και με το σηκότι,
γιατί το σηκότι είναι η «αποθήκη τρο-
φίμων» για κάθε ζώο και για τον αν-
θρώπινο οργανισμό συνεπώς.

«Για να καταλάβετε καλύτερα την ο-
ξία του σηκότι, πρέπει να έχετε υπ' ό-
ψιν σας τα ακόλουθα: Μέσα στο αν-
θρώπινο σώμα, το εντερικό σύστημα εί-
νε η «κουζίνα». Συμπλέκεται μ' ένα δι-
χτυ αμφοφόρον αγγείων που μοιάζουν με
ρίζες και εκπληρώνουν την ίδια λειτουρ-
γία, που κάνουν και οι ρίζες ενός δέν-
τρου. Όπως είναι γνωστό, οι ρίζες του
δέντρου απορροφούν από το έδαφος ιε-
ρό και άλλες ουσίες και διοχετεύουν τις
στο δέντρο το τρέχουν και το ανα-
πτύσσουν ολόκληρο.

«Κατά τον ίδιο τρόπο τα αμφοφόρα
αγγεία απορροφούν τη διαλυμένη τροφή
από την «κουζίνα» του σώματος και δια-
μέσου μιας φλέβας τη διοχετεύουν στο
σηκότι. Εκεί η τροφή συγκεντρώνεται
και φυλάγεται σαν σε αποθήκη, από
την οποία αντλεί όταν έχει ανάγκη ο ορ-
γανισμός.

«Από τα παραπάνω καταλαβαίνετε,
συνεχίζει ο δρ. Νηλ, ότι όταν τρώτε
σηκότι, είναι σαν να τρώτε «συγκεντρο-
μένες» τις πιο πολύτιμες θρεπτικές ου-
σίες. Το σηκότι προμηθεύει σ' αφάντα-
στα μεγάλο βαθμό τις πρωτεΐνες που
είναι απαραίτητες για τον σχηματισμό
και την ανανέωση των ιστών του σώμα-
τος, αυξάνει την αντοχή του οργανισμού
και βοηθεί το σώμα στην άμυνα του κα-
τά των μικροβίων και των ασθενειών γε-
νικά. Είναι εξαιρετικά πλούσιο ιδίως σε
βιταμίνες και μεταλλικά άλατα, που
αυξάνουν την ενεργητικότητα και τον
σχηματισμό του αίματος.

«Γι' αυτό, καταλήγει ο δρ. Νηλ,
κάθε άνθρωπος — εκτός αν οργανι-
κές αιτίες το αποκλείουν — κατά τη γυν-
μη των γιστρών — πρέπει να τρώει
τουλάχιστο δυο φορές τη βδομάδα, ση-
κότι. Είναι απαραίτητο για την όρεξη,
την υγεία, τη ζωτικότητα του.

Δεν τον ξεχάσε

Το 1920, ένας αλτήης, ονόματι Έν-
τωναρντ Τζόνσον, είχε μπει σ' ένα ε-
στιατόριο της Βοστώνης και έφαγε έ-
κει με την ψυχή του. Αλλά όταν ήρθε
η στιγμή για να πληρώσει, είπε στο
γκαρσόνι που τον είχε σερβίρει:

— Δεν έχω ούτε ένα σάντ στην τσέ-
πη μου. Μπορείς να με πείσεις έξω με
τις κλωτσιές; Δεν πρόκειται να διαμαρ-
τυρηθώ... Πάντως, είναι καλό να ξέρεις ό-
τι είχα να φάω από τρεις ημέρες...

— Ω και! απάντησε το γκαρσόνι.
«Ας υποθέσουμε ότι σε είχα καλέσει να
σου κάνω το τραπέζι. Θα πληρώσω, λοι-
πόν, εγώ το λογαριασμό σου...»

Πέρασαν πολλά χρόνια και ο παλιός
αλτήης έγινε μια μέρα πλούσιος.

Τελευταία, ο Τζόνσον πέθανε στη Ν.
Υόρκη. Όταν άνοιξαν τη διαθήκη του,
είδαν ότι άφησε όλη την περιουσία του —
περίπου 150.000 δολάρια — στο Τζόν-
Μπάλ, το γκαρσόνι που του είχε πληρώ-
σει άλλοτε το λογαριασμό του γεύματος.

Ολοι για την Παρέλαση!

ΤΟΥ Κ. Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΗ

— Μα από πού το κατάλαβες, ότι τώρα περνάνε
τα Γυμνάσια των θηλέων;...

— Τι να κάνω κυρ-λοχαγέ, Δεν ν' αφήνανε άλ-
λοιώς να έρθω στην παρέλαση!...

— Είναι ο σμήναρχος της προκομμένης της Έλένης
της διπλανής μας...

— Επ, κύριος, τι πώς να κάνεις; Μονο για τους
πελάτες του μαγαζιού επιτρέπεται!...

— Τι τα θές, φίλε μου! Σ' αυτές τις περιστάσεις η
πολύ φηλός πρέπει να νάνε κανείς, ή πολύ κοντός!...

— Επ, κύριος, τι πώς να κάνεις; Μονο για τους
πελάτες του μαγαζιού επιτρέπεται!...

— Τι λές, μαντάμ, που κουράστηκα!...

οιειροπόλα μάτια ξανάπεσαν στο βιβλίο. Άλλα άφηναν τη σελίδα στη μέση, για να ξανασηλωθούν στα μάτια του Τώνη.

Έπειτα εκείνος σηκώθηκε κι έκανε έναν περίπατο στην παραλία. Στάθηκε στην ακροθαλασσιά και πήρε μερικές βαθιές αναπνοές. Ήταν ένθουσιασμένος από τον έαυτό του. Ζούσε το γλυκό πρόλογο της μενέλης περιπέτειας.

Ξαναγύρισε το βράδυ στο ξενοδοχείο μετά το γεύμα. Οι κυρίες που είχαν διακοπεί για φαί, είχαν ξαναρχίσει το παιχνίδι. Το πινάκλι είχε μία ιστορία που άρχιζε με κυρία στα σσάντα της και τη μελάνι όταν παραδόση το πινάκλι της — αν έχη — με μικρές άκασα στην πολυθρόνα της, με το μυθιστορημα στο χέρι. Τώρα ήταν κι ένας γέρος κύριος δίπλα της. Της χάιδεψε λίγο τα μαλλιά και της είπε με στοργή:

— Θέλεις να πάμε έναν περίπατο...

— Όχι, μπαμπά.

Εκείνη τη στιγμή έμπηκαν και δυο άλλοι γέροι κύριοι.

Δεν κάνομε κι' εμείς ένα πινάκλι; έπαιαν στον πατέρα.

Βρέθηκε κι' ο τέταρτος και η παρέα άποτραβήχθηκε σ' ένα άλλο γραβέζι, πιο μακριά. Ο Τώνης κέθηκε στην προνομιοϋχο θέσι του. Η άλληλογραφία των βλεμμάτων ξανάρχισε και κράτησε πολλήν ώρα. Η νύχτα είχε προχωρήσει. Έξω περίμεναν μία έρημη βεράντα, ένα έσοχο φεγγάρι και το σιγαλό τραγουδι των κυμάτων. Σε μία ώριμενη στιγμή η κέρνιη άμορφιά κύταξε πρώτα στα μάτια του Τώνη. Έπειτα τη βεράντα και το φεγγάρι που φαίνονταν σαν μία μεγάλη άσμενια τέλεια από μαυροπίνακα του ούρανού. Κι' έπειτα, άφηνοντας το βιβλίο, σηκώθηκε και με άργα βήματα τράβηξε για έξω. Σε λίγο ο Τώνης άκολουθήσε με διακρισία.

Εκείνη καθόταν στο πεζούλι της βεράντας, σ' ένα σταίσι γλυκερές άνοιχνης. Ο Τώνης βρέθηκε κοντά της και ξεροθύνασε μια κοινοτυπία που έχει βαρεθεί να την άκουη από τ' άρχαία χρόνια ο άσημίος δίσκος του ούρανού:

— Ψαίο φεγγάρι, άπόψε!

— Ναί, επ' εκείνη. Φεγγάρι για έρωτα!

Κι' άναστήσε. — Άλλά εσείς είσατε πιο άμορφη από τ' άφενάρι! της είπε. Είσατε κι πιο έλαία άμορφιά που έγω ίδι ής τώρα.

— Μιά άμορφιά άυστοιχημένη! άπάντησε εκείνη ι' ένα θλιμένο τόνο στη φωνή.

— Άυστοιχημένη; Γιατί;

— Γιατί δεν ήθελε ο άνθρωπος της ετυχίας που άκούε... Κι' ίσως ούτε θάρρη.

Η πρόκληση ήταν φανερή. Ο Τώνης έπωφελήθηκε άμέσως — δεν είχε καιρό για χάσιμο. Της έπιασε το χέρι και της είπε:

— Θάρρη... Ήθελε...

Εκείνη άφέθηκε χωρίς αντίστασι. Κι' ο Τώνης, που δεν είχε καιρό για χάσιμο, την άρπάξε στην άγκαλιά του και τοποθέτησε τα φλογισμένα του χείλη στα δικά της. Ένα φίλι διαρκείας δυο λεπτών.

— Πόσα χρόνια περίμενα αυτή τη στιγμή! της είπε τρεμουλιαστά, κατόπιν.

— Κι' εγώ χρυσέ μου! Είσαι ο άνθρωπος των όνείρων μου. Πάρε με πάλι στην άγκαλιά σου.

Ο Τώνης συμμορφώθηκε με την τρυφερή αυτή προστάγη. Άλλά, έπειδή δεν είχε καιρό για χάσιμο της είπε:

— Άκούσε με, άγάπη μου. Έδω δεν μπορούμε να πούμε έκίνα που πλημμυρίζουν την καρδιά μας. Άς πάμε στην ακροθαλασσιά!

— Άι! Όχι! άπάντησε εκείνη Μπορούν να μās δουν. Καλύτερα στο δωμάτιό σας. Ποιό δωμάτιο έχετε;

— Το πενήντα δυό, στο τρίτο πάτωμα! είπε ο Τώνης που τ' ήθελε κατακέφαλα η άπρόσπη αυτή ετυχία.

— Πήγαινε και περίμενε με!...

★

Έγινε άστραπη και βρέθηκε στο πενήντα δυό. Πετούσε από τη

χαρά του. Τόσο γρήγορη έπιτυχία δεν την είχε φαντασθή ούτε στα τολμηρότερα όνειρά του. Έπ' έλους! Η καλή του μοίρα τον άποζημίωσε για τς μάταιες άναμονές τώσαν ξενοδοχειακών περιπλανήσεων.

Άφησε μισάνοιχτη την πόρτα κι' έβγαζε το κεφάλι του στο διάδρομο, προς το μέρος της σκάλας. Έξαφρα βήματα!... Νά τη! Έρχεται... Μπαίνει στο δωμάτιο. Ο Τώνης κλειδώνει άμέσως άνοιγει την άγκαλιά του και η κέρνιη άμορφιά πέφτει σ' αυτήν, μ' ένα άφάνταστο πάθος.

— Πάρε με! Είμαι δική σου! Άλλο που δεν ήθελε ο Τώνης, που δεν είχε καιρό για χάσιμο. Μά βρισκόταν άκόμα στον πρόλογο, όταν άκούστηκαν πολλά βιαστικά βήματα στο διάδρομο και φωνές:

— Έδώ μπήκε!... Δυνατά χτυπήματα στην πόρτα: Άνοιξτε! Άνοιξτε!... Για το Θεό! Άνοιξτε!

Η κέρνιη άμορφιά σφίχθηκε στην άγκαλιά του Τώνη: Μην άφίνεις να με πάρουν! είπε άπνευσμένα. Πάρε με σ' ένα χέρι σου κι' άς πηδήσουμε από το παράθυρο.

— Μά είνε στο τρίτο πάτωμα! είπε ο Τώνης.

— Δεν πειράζει. Άς πηδήσουμε άπάνω, στο τέταρτο!

Ο Τώνης δεν μπόρεσε να καταλάβη την έννοια αυτής της παράξενης κουβέντας. Άλλά δεν είχε καιρόν καιρό. Γιατί μία δυνατή κλωτοιά, έκανε την πόρτα να ύποχωγρησεί. Και μπήκαν στο δωμάτιο ο γέρος κύριος, η ηλικιωμένη κυρία του πινάκλι και τρεις υπάλληλοι του ξενοδοχείου. Ο γέρος κύριος πήρε με στοργή την κόρη του από το χέρι.

— Έλα, παιδί μου, της είπε μαλακά. Πάμε...

— Όχι! φώναξε εκείνη. Έδω είναι ο άνθρωπος της ετυχίας μου. — Ο άνθρωπος της ετυχίας σου είναι κάτω, είπε η κυρία. Τώρα ήρθε, με το άλογο και σέ περιμένει.

— Άι!... Με το άλογο! Όπως τον περιμέναί! είπε η κέρνιη άμορφιά κι' άκολουθήσε τη μητέρα της, που την πήρε από το χέρι.

Ο Τώνης στεκόταν σαστισμένος, σαν βλάκας στο τρίτο στάδιο. Έμεινε όμως ο γέρος κύριος, για να του έξηγησεί:

— Όπως θα καταλάδατε, κύριε, η κόρη μας είναι τρελή!...

— Τόπαθε από ύψος; ρώτησε ο Τώνης.

— Όχι. Άπό έναν άσχυρο έρωτα. Και πρέπει να την προσέχωμε. Χαίρετε, κύριε! είπε ο γέρος, με δακρυσιμένα μάτια.

Ο Τώνης έμεινε μόνος. Νά πάρη ο διάβολος! Μία φορά τούτέιλε η τύχη τη γυναίκα που περίμενε κι' έτυχε να είνε λωλή. Κι' όχι τίποτ' άλλο, άλλα έγινε ρεζίλι και στο ξενοδοχείο. Βγήκε στο παράθυρο, κύταξε το φεγγάρι και το φάνηκε πώς του γελούσε κοροϊδευτικά. Άν είχε ένα πιστόλι θα το πυροβολούσε.

Χτύπησε το κουδούνι.

— Φέρτε μου το λογαριασμό, είπε. Φεύγω!...

Και κατέβηκε από την πίσω πόρτα, για να μην άντικρύση τις ειρυνικές φάτσες των κυριών του πινάκλι. Αυτή τη φορά άποφάσισε να έγκαταλείψη το κυνήγι στα ξενοδοχεία. Ή άρχιζε να κυνηγά περιπέτειες στο άεροπλάνο!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

☼☼

Ένα ιπτάμενο άσχορειδές

Μία ρωσική άποστολή άνακάλυψε το άπολιθωμα ενός νιγαντιαίου ιπταμένου άσχορειδούς που ύπολινίζεται ότι έζησε πρό 100 εκατομμυριών έτών! Το άσχορειδές αυτό είχε ύψος 26 μέτρων.

Φαντάζεσθε το τέρας αυτό: Όταν θα πετούσε ψηλά θα σκέπτε άσφαλώς τον ήλιο με το άγκυδές σωμα του και τα τεράστια φτερά του.

Τι ετυχεί που είμαστε σήμερα που στο ναλάνο χόος φτεροϋίζουν μόνον άθωα πουλιά!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 196

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Τοπικό έπίρρημα. — (Ψ. . .): Όπως είνε φυσικό, όπως φαίνεται. — Πρόθεσις.

2) Θαλάσιον θηλαστικόν. — Νησί της Δωδεκανήσου — Τρίβη με τα νύχια μου (καθ.). — Τέτοιος ήταν ο Έρακλής.

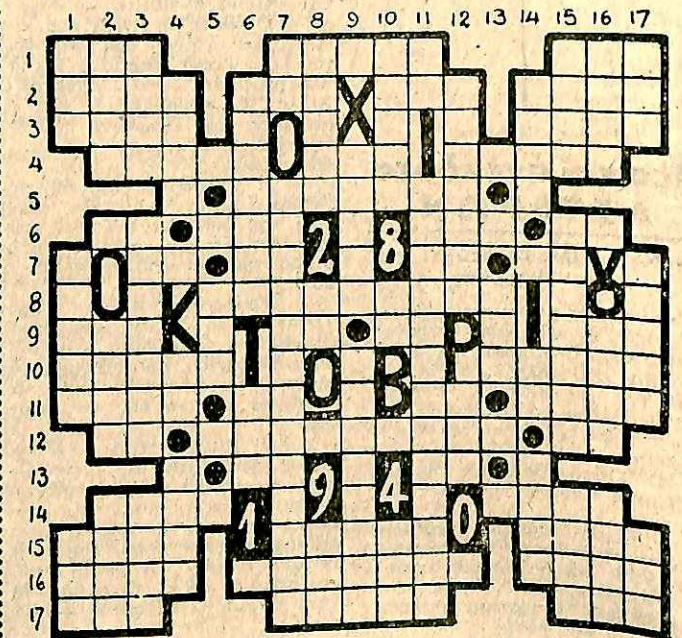
3) Εύχάριστος στις αισθήσεις. — Δεν έχουν τα κάτω άκρα τους (ουδ.).

4) Τυχός ευκίνητος (άρχ.). — Κάτοικος ευρωπαϊκού κράτους (βελ.). — Θυμός.

5) Χρησιμοποιείται ως έναυσμα στο τσακμάκι. — Άρήνω (άρχ.). — Άπειρα, άδέξια.

6) Έκαναν ήδη την εμφάνισή τους στις γωνίες των δρόμων. — Πρόθεσις.

7) Ο «λέων» τάχει και τα δύο — Πώλοις άκινήτων.

4) Δερμάτινο δοχείο. — Άνθος. — Καθ' όν χρόνον.

5) Χρονία φλεγμονή των βλεφάρων.

6) Σύμφωνον. — Έταιρία έναέριας συγκοινωνιών. — Χρονικό έπίρρημα. — Άρθρο (πληθ.).

7) Νότα μουσικής. — Σύμφωνον. — Σύμφωνον και φωνήεν συνδεόμενα από άλφάβητο. — Σύμφωνο εις διπλούν.

8) Δέντρο που μάς δίνουν ζυλεία μονοδική για έπιπλα (καθ.).

9) Δεν έχουν ύποση κομμιό θλάθος. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος (άρχ.). — Χρυσός στη Γαλλία. — Νότα μουσικής.

10) Άγρια πτηνά. — Ψραιότατη γυναίκα της ιστορίας.

11) Κινώ κάτι κατ' επανάληψιν. — Πρόθεσις (μπροστά σε φωνήεν). — Άναφορική άντωνυμία. — Όμνηρος ήρωας.

12) Σύμφωνο εις διπλούν. — Στερείται όργάνων. — Γαλλικό μέτρο που συναντούμε συχνά στα σταυρόλεξα.

13) Άρθρο (πληθ.). — Άρχαία πρόθεσις.

14) Συνοδεύει συχνά το ούφι. — Πρόθεσις.

15) Προσλήψης κραυγή των στρατιωτών μας. — Δημητριάκον. — Κίνσις ύδατος.

16) Ηαυχία άπόλυτη. — Κυκλοφορία πεζών τροχοφόρων κλπ. — Συμπερασματικό.

17) Άναφορική άντωνυμία (βελ.). — Σύνολο πραγμάτων, τό μέτρο επί των δέ — Ποταμός της Έλβετίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Αίσθησις. — Νησί της Δωδεκανήσου. — Διαχειρίζεται την οταρίδα μας.

2) Δεν έχουν δόντιο (ουδ.). — Χρονία διασθήματα (δμν.). — Προσωπική άντωνυμία (πληθ.).

8) Συνεργάζονται με τον άνεμο για να κινήσουν πλοία. — Συμπλεκτικόν (άρχ.). — Μπτριού του φρίζου και της Έλλης.

9) Μεταφορικό μέσον. — Συσκευή με την όποια ελαττώνεται ο θερμός πολλών κινήτων.

10) Κάνω κάτι πιο άιμνηρό. — Άρνητικό (άγγλ.). — Είς διπλούν σπαίρνει σε όποιοδήποτε τιμή.

11) Προσωπική άντωνυμία. — Έπεξήγησις, μετάφρασις (άρχ.).

12) Ήπειρος. — Κιττική άντωνυμία.

13) ... ποιίδες Έλλήνων. — 14) Συλλεβανεται από μία των αισθήσεων. — Νότα μουσικής. — Γυναικείο όνομα σύνθετος στα χωρία.

15) Θεός των άρχων. — Πόλις έλεγαν. — Άντιστρατήγος. — ό συνηθισμένος άνώτερος βαθμός —

ΠΑΝ. Ε. ΓΑΛΗΝΟΣ

Η λύσις του 195ου στη σελ. 94

☼☼

Η φυματίσις στην Άμερική

Κατά τις άμερικανικές στατιστικές η φυματίσις έχει περισσότερο θύματα από κάθε άλλη άρρώστεια στις ήλικίες από 15 ως 44 έτών. Υπολογίζεται ότι υπάρχουν στις Ηνωμ. Πολιτείες 500.000 φυματίσες, κι' ότι οι μισοί μόνον άπ' αυτούς είνε γνωστοί στις ύγειονομικές άρχές. Η μέση ήλικία αυτών που πεθαίνουν από φυματίσις, είνε 43 έτών από καρκίνο 64 κι' άπό πάθήσεις της καρδιάς 69.

ΤΑ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΙΑ»

κατά την Έπανάστασι

Καυγάδες της Κυβερνήσεως και των καπετανιών

Όλες οι Έλληνικές Κυβερνήσεις του 1821-1828, όσα χρόνια κράτουμε ο πόλεμος με τους Τούρκους, είχαν άτελείωτες περιπλοκές με τους καπεταναίους των άτάκτων στρατιωτών, για τους μισθούς τους, που δεν τους έπαιρναν ποτέ σωστούς ή τους έπαιρναν τόσο καθυστερημένα ώστε, στο μεταξύ, να έξαντληται πλέον ή ύπομονή των και να παρασύρουνται σε βιαιότητες.

Καμιά φορά, μάλιστα, άφού έπαιρναν τους μισθούς των άναγκάζοντουσαν να τους άναγκάζουν πίσω. Όπως έγινε το καλοκαίρι του 1824, με τον Όδυσσα Άνδρούτσου, όταν η κυβέρνησις του Κουντουριώτη έλαβε τα χρήματα του πρώτου μέρους του μεγάλου έξωτερικού δανείου. Είχε, λοιπόν, πάει τότε στην Άνατολική Έλλάδα έπιμελητής και ταμίας του στρατού ο Ίω. Μελάς με κυβερνητική έντολή να πληρώσει τις καθυστερούμενες άποδοχές των άτάκτων σωμάτων. Πλήρωσε τον Πανουργιά, το Δράκο, το Σαφάκι, τον Σκαλτσά, έξοφλησε και τον Όδυσσα Άνδρούτσο, μη ξεροντας πως η Κυβέρνησις είχε πάρει άπόφασι — όταν πιά ο Μελάς είχε περάσει άπο την Πελοπόννησο στη Στερεά — να διακόψη όριστικά κάθε έπαφή της με τον Όδυσσα, έπειδή ο τελευταίος δεν δεχόταν και δεν έκτελούσε τις έντολές της.

Μόλις η Κυβέρνησις έμαθε το γεγονός της έξοφλήσεως και του Άνδρούτσου τιμώρησε με παύσι τον Μελά και τον έχρέωσε προσωπικώς με τις 25 χιλιάδες γρόσια που έδωσε για μισθοδοσία των στρατιωτών του Όδυσσέως. Τότε όμως ο Άνδρούτσος, μη βέλοντας να γίνη άφορμή τέτοιας μεγάλης ζημίας στο Μελά, του γύρισε πίσω όλα τα χρήματα που του μέτρηση. Έτσι τον έσωσε κι' από την παύσι που του είχε κοινοποιήσει ήδη η Κυβέρνησις.

Το παραπάνω είνε ένα, ίσως, το πιο χαρακτηριστικό από τα περιστατικά για τις περιόδους που οι Κυβερνήσεις είχαν λεπτά. Όταν όμως δεν είχαν χρήματα, για να πληρώσουν τους στρατιωτικούς, τους φόρτωναν με βαρμούς. Μοίραζαν τα «στρατηγίλίκια» με τη χούφτα, όπως έλεγαν. Άντιστρατήγος — ό συνηθισμένος άνώτερος βαθμός —

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ

στο σημερινό τεύχος την νέα έξαιρετικά ένδιαφέρουσα ιστορική σειρά του έκλεκτου συνεργάτου μας δημοσιογράφου και ιστοριοδίφη κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΤΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ιογραφίες των Έλλήνων ραθυποργών από της Έπανάστασεως του 1821 με τ' όν τέλευταιών έτών, με τ' όντες λεπτομέρειες και ρακτιστικά άνέκδοτα της ζωής των.

γίνονταν κι' οι πιο άσημαντοι μικροί καπεταναίοι.

Τέλος κατόηψε αυτή ή κατάχρησις της άπονομής διπλωμάτων εκατοντάρχου, πεντακοσιάρχου, χιλιάρχου και άντιστρατήγου, άντι να προκαλή το φιλότιμο των πολεμιστών, να τους κινή, αντίθετος, άδιάφορους για δράσι πολεμική. Γιατί φυσικά, όταν ένας γενναίος άγωνιστής έβλεπε τον Άλφα ή τον Βήτα να γίνεται άντιστρατήγος, χωρίς να πάη στον πόλεμο κρεμούσε το τουφέκι του και άδιαφορούσε για τις σκληρές ανάγκες της πατρίδος.

Ο βαθμός του στρατηγού μοιραζόταν κάπως με οικονομία γιατί ήταν ο άνώτερος και κινούσε γι' αυτό, περισσότερο τη ζήλεια.

Όταν λοιπόν η Κυβέρνησις, μετά την άποκήρυξη του Βαρνακιώτη — είχε συνεννοηθή, όπως τον κατηγορούσαν με τους Τούρκους κρυφά άπο τη Διοίκησι της Δυτικής Έλλάδος — άποφάσισε να κινή στρατηγό άπ' όλους, τους καπεταναίους το Μάρκο Μπότσαρη, οι άλλοι Ρουμελιώτες και Σουλιώτες πειράχτηκαν πολύ. Όχι γιατί ο Μπότσαρης δεν ήταν όνομαστός άγωνιστής. Άλλά γιατί ήταν κι' αυτοί παλαιοί άρματωλοί, όνομαστοί άγωνιστάι, οι περισσότεροι.

Η άλήθεια όμως είνε πως ο Μάρκος Μπότσαρης άξισε την τιμή να γίνη στρατηγός γιατί έκτος άπ' την άσύγκριτη παλληκαριά του, είχε και μεγάλη πολιτική κρίσι. Γι' αυτό και άπο τον πρώτο χρόνο της Έπανάστασεως τάχθηκε — αντίθετα προς τον Άνδρούτσο — με τη γνώμη πως δίχως άνώτατη πολιτική άρχή πόλεμος δεν ύπορούσε να γίνη. Γι' αυτό άγκάλισε τον Α. Μαυροκορδάτο και τον βοήθησε να οργανώση την Δ Έλλάδα, πράγμα που δεν μπορούσε να γίνη στην Άνατολική και στην Πελοπόννησο, όπου πολιτικοί και στρατιωτικοί μάλλον διαρκώς μεταδύ τους.

Ο Μαυροκορδάτος ήταν, λοιπόν, εκείνος που πέτυχε τον Μπότσαρη τον προβόδαμο από την Κυβέρνησι. Μά τότε τα πράγματα έγιναν άνω-κάτω στη Δ Έλλάδα.

Οι Ρουμελιώτες θεωρούσαν τον Μάρκο Μπότσαρη ξένο στον τόπο τους και δέλωσαν ότι δεν θ' άκούγανε τις διαταγές του. Οι Σουλιώτες πάλιν ήταν νομισματιστές, πριν ακόμη από την Έπανάστασι — άπ' τα ήρωικά χρόνια του Σουλίου — σε δυο κόρηματα: τους Τζαβελαίους και τους Μπότσαρηίους.

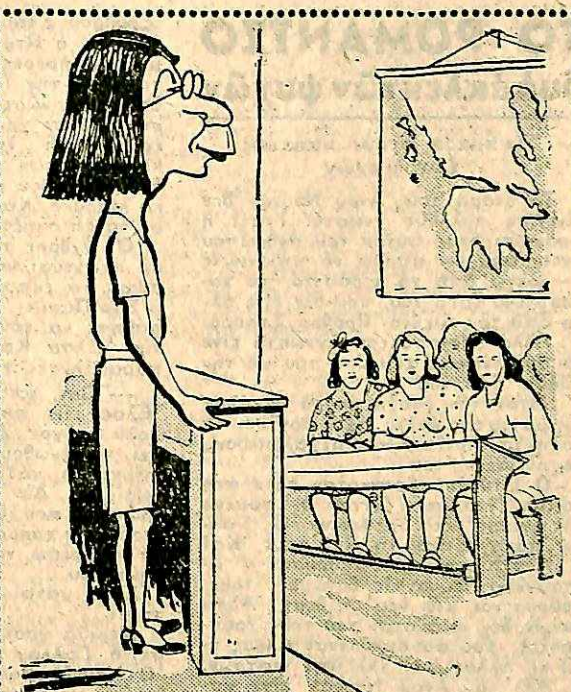
Βλέποντας όλα αυτά τα θλιβερά καμώματα η Κυβέρνησις — τί άκανε κι' αυτή; — έπιασε και μοίρασε και σ' άλλους στρατηγίλίκια.

Άμέσως τότε ο Μπότσαρης, χωρίς να συλλογιστή πολύ πήρε μία μεγάλη άπόφασι: Κάλεσε τους Σουλιώτες στο Μεσολόγγι κι' έκει σ' ένα παλινό τουρκικό κτίριο, που το λέγανε Βοϊδοδικό, μέσα στη μεγάλη αΐλη, του τόπος μίλησε και τους είπε πολλά και άγία πράγματα για την πατρίδα που κινδύνευε, για όμωνα, γι' άδελφωσύν... Υστερα έβγαλε από τη ζώνη του το δίπλωμα του στρατηγού, το φίλησε και το έσχισε.

— Όποιος είνε άξιος, είπε, παίρνει τον στρατηγικό το δίπλωμα από το Σκόντρα πασσαί!

Ο Σκόντρα πασσαί είνε φτάσει στο Καρπενήσι. Έκει πήγε ο Μάρκος Μπότσαρης και τον βρήκε με τους μοναχικούς πιά, Σουλιώτες. Και έκει, στο Κεφαλοδουσο, ένοπολεμούσε στην πρώτη γραμμή, σ' λιοντάρι, τον πέτυχε μία σφαίρα στο κεφάλι και σκοτώθηκε (7 Αυγούστου 1823) όχι στρατηγός, μά ίσως άσθαστος, άθάνατος!...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Η δασκάλα: Σήμερα θα σας μιλήσω για το άραιο φύλο... δηλαδή για μάς τις γυναίκες... (Του Π. Ποταμιάνου)

Αθηναϊκά επίκαιρα

28 Οκτωβρίου

Χρόνια όκτώ πέρασαν, μα πάντα ζωντανή ή άνάμνησις θα μείνη. Κι' όσο αν περάση ο καιρός, κι' ή μέρα ή μακρινή πιο μακρινή αν γίνη, τόσο θα την θυμόμαστε, γιατί στην καταγίδα, που ή άπόλλυσε ο Γερμανός, είπέ το άδέχαστο «ΟΧΙ» της ή Έλληνική ιστορία κι' έλαμψε ο ούρανός!...

Χρόνια όκτώ πέρασαν. Τα σύννεφα τα μαύρα τον κόσμο είχαν καλύψει. Ο ήλιος δεν έφάνιζε. Δεν δρόσινεν ή αύρα μέσα στην τσού θλίψη. Άόρατοι, έννιγαν την οικουμένη, βρόχοι σε καθενός Πατρίδα, κι' οι ξένοι μόλις άκούσαν το ελληνικό μας: «ΟΧΙ» είπαν: Υπάρχει έλπίδα!...

Χρόνια όκτώ πέρασαν. Η έλπίδα έγινε φως που άνέτειλε και πάλι. Κι' ο πόθος της Έλευθερίας, ο πόθος ο κρυφός έκέρδιζε την παλι. Κι' αν ίσως του Πολιτισμού, σου άξίζουν τα πρωτεία, Έλλάδα μου χρυσή, της Νίκης της παγκόσμιας, ή άφορμή κι' αΐτια και πάλι ήσουν Έσού!...

Ι. Κ. Α.

Μας ενδιαφέρει όλους ένα νέον γεγονός: Στην Διοίκησι του Ι.Κ.Α., μπαίνει Άμερικανός και καθένας μας έλπίζει πως θα πάρουν άλλη γλύκα τα οικονομικά του Ι.Κ.Α.

★

Άν οι φίλοι σύμμαχοι μας, έχουν θετικά μυαλά και τα οικονομικά μας θα βολέουνε καλά δεν μάς στέλνει ο θεός Τρούμαν, από έναν τραπέζιτη για του καθενός το σπιτί;

Ενηρασία

Με ξηρασία σαν κι' αυτή τί άραγε να κινή της Ούλεν ή περιφημη δεξαμενή; Άντεχει; Έμείς δεν άμφιβάλλομε πως το νερό της χάνει και θα μάς πούν ένα πρωί: Νεράκι πιά δεν έχει!...

★

Δεν φταίει ή Ούλεν βέβαια, ούτε κι' ή ξηρασία. Έάν της λήμης το νερό πιο σύντομα σωθή, φταίει και να το έξέρετε, μόνο ή τοποθεσία: Στον Μαραθώνα βρίσκεται, γι' αυτό... θα μ' αρα θή! ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ἀνάμεσα στους καπνούς
τῶν μαχῶν

18

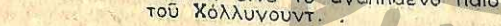
τῶν ἀνθρώπων, τόσο στὸν παλιὸ ὅσο καὶ στὸ νέο Κόσμο.

...ὥστε χαλαρώσεις τῆς μεγάλῃς ἐντύσεως γιὰ τὴν
ἐξασφάλισί τους, διαπαιδευγμένοι τοῦ κόσμου. Κι' ἂν
ἴδουν αὐτὰ τότε τὸ πιστὸ ὄχι μόνον δὲν θὰ κυρια-
ρχῇ στὸν ἄνθρωπο ἀλλὰ θὰ ἐκπληρώσῃ τὴν πραγμα-
τικὴ ἀποστολὴ του ὡς πηγὴ εὐχαριστήσεως εὐθυμίας

Σ ΣΜΙΘ

Ο εὐθυμοὺς Ντόναλντ εἶνε τὸ ἀνασπυμένο παιδ
τοῦ Χόλλυγουντ.

Σ ΣΜΙΘ

Η πριγκίπισσα Σαρλόττα κι' ο πρίγκιπ Λεο-
πόλδος αγαπημένοι ζευγάρι, που η ευτυχία
του τελείωσε τρανικά.

Βασιλικοί τοκετοί

Μιά περίεργη συνήθεια

Ο Άγγλικός λαός περιμένει μ' άπερι-
γραπτή ανυπομονησία το παιδί που θα φέ-
ρη στον κόσμο η Έλισάβετ. Το παιδί αυ-
τό, αν είναι αγόρι, θα γίνει στο μέλλον βα-
σιλεύς της Αγγλίας, παραμερίζοντας την
πριγκίπισσα Μαργαρίτα, την αδελφή της
Έλισάβετ. Άλλα, κι' αν είναι κορίτσι,
πάλι θα χάνει τα μεγαλύτερα δικαιώματα στο
θρόνο, έκτος αν η Έλισάβετ αποκτήσει
αργότερα κι' αγόρι. Πάντως, θάνατο ο πρώ-
τος απ' ευθείας διάδοχος του θρόνου, έπει-
τα απ' το δούκα του Ουίνδσορ που είχε
ως γνωστόν παραιτηθεί.

Όπως σήμερα, έτσι και πρό 130 ετών,
η τότε διάδοχος της Αγγλίας, η πριγκί-
πισσα Σαρλόττα, περίμενε το πρώτο της
παιδί κι' έγραφε στη μητέρα της ότι η με-
γάλη ευτυχία της την τρώαζε. Είχε παν-
τρευτεί κι' αυτή από έρωτα μ' ένα ξένο
πρίγκιπα, το Λεοπόλδο, όπως κι' η Έλισά-
βετ. Ας ελπίσουμε όμως ότι ο παραλ-
ληλισμός μεταξύ των δυο πριγκιπισσών θα
σταματήσει ως εκεί. Γιατί η Σαρλόττα πέ-
θανε κατά τον τοκετό, μαζί με το παιδί της.

Το θλιβερό αυτό γεγονός είχε τεράστιες
συνέπειες. Ο Γεώργιος Δ' δεν είχε άλλο
παιδί. Μετά το θάνατό του λοιπόν, τον δια-
δέχθηκε ο αδελφός του Γουλιέλμος Δ'. Αυ-
τός απόκτησε δυο κόρες, αλλά η πρώτη
έζησε 3 ώρες μόνο κι' η δεύτερη λίγους μή-
νες. Έτσι, διάδοχος του Γουλιέλμου έγινε
η ανεψιά του Βικτωρία, με την οποία ο
άγγλικός θρόνος πέρασε στη δυναστεία
των Ουίνδσορ.

Κι' όμως, κατά τους υπολογισμούς των
μαθηματικών, η Βικτωρία είχε στην αρχή
μόνο μια πιθανότητα επί 375.000 να γίνει
βασιλίςσα! Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι
η τύχη την ευλόγησε σκανδαλωδώς...

Την ίδια ελαχίστη πιθανότητα είχε κι' η
μεγάλη βασιλίςσα Έλισάβετ. Ο πατέ-
ρας της Έρρίκος Η' παθούσε άπερίγραπ-
τα ν' αποκτήσει γυιό. Γι' αυτό κυρίως εί-
χε παντρευτεί έξη φορές.

Κατά τους συγχρόνους του, ο Θεός είχε
καταραστή τη γενιά του, γιατί είχε άμαρ-
τήσει παίρνοντας γυναίκα του τη χήρα του
αδελφού του Άρθουρου, την Αικατερίνη της
Αραγωνίας. Αυτός ήταν τότε 18 ετών κι' η
Αικατερίνη 24. Ενώ το Άνάτατο Συμβού-
λιο συζητούσε ακόμη για τη νομιμότητα
αυτού του γάμου, ήρθε στον κόσμο ένα
κοριτσάκι που πέθανε άμέσως. Κατόπιν
γεννήθηκε ένας γυιός, αλλά έζησε κι' αυτός
ελάχιστα. Έπειτα από άλλες κόρες, ήρθε
στον κόσμο και δεύτερος γυιός, που πέθα-
νε στον τοκετό.

Τέλος, ο Έρρίκος χώρισε απ' την Αικα-
τερίνη και παντρεύτηκε με την Άννα Μπό-
λεϊν. Όταν η καινούργια σύζυγός του έ-
πρόκειτο να γίνει μητέρα, ήταν τόσο βέ-
βαιος πως θ' αποκότσει αγόρι, ώστε είχε
ετοιμάσει τις επίσημες αναγγελίες. Κι' ό-
μως ήρθε στον κόσμο μιά κόρη, η Έλισά-
βετ. Ο Έρρίκος έγινε έξω φρενών, κι' η
Άννα, το πλήρωσε σε λίγο καιρό με τη
ζωή της.

Γέλος, η τρίτη σύζυγός του Τζέιν Σέυ-
μους έφερε στον κόσμο ένα αγόρι. Όταν
κινδύνεψε δε στον τοκετό κι' ο γιατρός ρώ-
τησαν τον Έρρίκο αν έπρεπε να σώσουν
τη μητέρα ή το παιδί, εκείνος απάντησε
αδίστακτα:

— Σώστε το παιδί! Γυναίκες βρίσκω
όσες θέλω!...

Οι τρεις τελευταίες σύζυγοί του δεν του
χάρισαν άλλο παιδί. Ο μοναδικός γυιός
του Έδουάρδος μεγάλωσε στο Έσσεξ,
τριγυρισμένος από κάθε προφύλαξη για την
υγεία και τη ζωή του. Έκτος απ' τις πα-
ραμένες του, κανείς δεν μπορούσε να πλη-
σίαση στην κούνια του χωρίς έγγραφη ά-
δεια του βασιλέως. Όχι μόνο τα φαγητά
του, αλλά και τα ρούχα του εξέταζοντο
λεπτομερώς, για το φόβο της δηλητηριά-
σεως.

Όστόσο, ο Έδουάρδος πέθανε 16 ετών,
αφού βασίλεψε 10 χρόνια. Τον διαδέχθηκε
επί 5 χρόνια η μεγαλύτερη αδελφή του.
Αυτή όμως πέθανε δίχως παιδί. Μια φορά
μόνον ανακοινώθηκε επίσημως ότι θα γινό-
ταν μητέρα. Κάηκαν πυροτεχνήματα, ο
λαός γιόρτασε το χαρμόσυνο γεγονός...
άλλα έπακολούθησε δεύτερη ανακοίνωση
ότι η βασιλίςσα είχε κάμει λάθος! Κι' έ-
τσι ανέβηκε τελικά στο θρόνο η Έλισάβ-
ετ, η περιφρονημένη κόρη της Άννας
Μπόλεϊν, που είχε θεωρηθεί άλλοτε νόθη! Χρεια-
σθηκε ν' αλλάξει τότε η νομοθεσία,
για να μπορεί η Έλισάβετ να γίνει βα-
σιλίςσα, σε ηλικία 25 ετών. Και μ' αυτήν
άρχισε μιά απ' τις λαμπρότερες περιό-
δους της ιστορίας της Αγγλίας.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, στη μακρινή
εκείνη εποχή, υπήρχε μεγάλη παιδική θνη-
σιμότητα, ακόμη και για τα παιδιά των βα-
σιλέων. Σήμερα όμως πεθαίνουν μόλις 12
βρέφη στα 1.000, έπομένως η πριγκίπισ-
σα Έλισάβετ δεν έχει λόγους να φοβάται
για το παιδί της.

Όταν έρχεται στον κόσμο ένα παιδί προ-
ωρισμένο ν' ανέβει στον άγγλικό θρόνο, η
παράδοσις επιβάλλει να βρίσκεται εκεί ο
Ύπουργός των Έσωτερικών και να ιδί
πρώτος το βρέφος, μετά τους γιατρούς και
τις μαιές. Έχει συμβεί μάλιστα άλλοτε ν'
ανυπομονή τόσο ο Ύπουργός, ώστε να
μπεινίει στο δωμάτιο της λέκνας, για να
βεβαιωθεί για τον τοκετό...

Η συνήθεια αυτή άρχισε απ' την εποχή
του βασιλέως Ιακώβου Β'. Ο Ιακώβος
είχε δυο μεγάλες κόρες, τη Μαίρη και την
Άννα, κι' ήταν ηλικιωμένος κι' άσθενικός.
Κανένα απ' τα παιδιά της δεύτερης συζύ-
γου του δεν είχε επιζήσει. Ξαφνικά, έπειτα
από 6 ετών διακοπή, ήρθε άπρόοπτα στον
κόσμο ένα αγόρι.

Οι διαδόσεις έδωσαν και πήραν τότε. Οι
κουτσομπόλινδες έλεγαν ότι ο άληθινός πριγ-
κψ είχε γεννηθεί νεκρός κι' ότι μιά παρα-
μένα τον είχε αντικαταστήσει μ' ένα άλλο
αγόρι. Κάποιοι μάλιστα όρκίστηκαν ότι εί-
χε ιδί το βρέφος κι' ότι ήταν μαύρο στο
πρόσωπο και μισοπεταμένο, ενώ το παιδί
που παρουσιάσαν έπειτα από λίγες ώρες
ήταν δυνατό και υγιεινότερο. Οι δυο πριγ-
κίπισσες εύνουσαν μάλλον αυτές τις δια-
δόσεις γιατί με τη γέννησι του αγοριού εί-
χαν παραμεριστεί.

Από τότε λοιπόν όρίσθηκε ότι έπρεπε
να παρευρίσκεται στο έξης σε κάθε βασι-
λικό τοκετό ο Ύπουργός των Έσωτερικών,
για να μη ξαναδημιουργηθούν τέτοιες άμ-
φισητήσεις. Συγχρόνως ο βασιλεύς Ιά-
κωβος διάταξε να γίνει μιά έρευνα για τη
γέννησι του παιδιού. Όστόσο ο λαός δεν
ίκανοποιήθηκε ακόμη. Κι' ο γαμπρός του
Ιακώβου Γουλιέλμος της Οράγγης έπαφε-
λήθηκε απ' την εύκαιρία για να τον κατηγο-
ρήσει ως άπατεάνα, να τον έκθρονίσει και
να τον αναγκάσει να καταφύγει με την οί-
κογένειά του στη Γαλλία.

ΤΑ ΑΛΥΣΣΟΔΕΝΕ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥΣ

Η άστυνμία του Λαο Αντζελες βρήκε ά-
λυσοδεμένο στο σπίτι τους δυο μικρά ά-
δελφάκια των Τζέρεμυ και η Ντόρλεν Μάκ
Ντόναλντ. Κι' έσπεύσαν να τα δένουν με ά-
λυσοδετες τις ώρες που έλειπαν αυτή και ο
άντρας της για να νάνε βεβαία ότι θα τα ξα-
ναοθή στην έπιστροφή της!

ΤΗΝ ΕΘΗΛΑΞΕ ΤΟ ΦΕΙΔΙ

Επί 15 νύχτες ένα φειδί κρυμμένο
κάτω απ' το στρώμα της Ιταλίδας Άν-
τονιέτας Ντέ Βίτ στη Ρώμη ρουφού-
σε το γάλα της που προοριζόταν για
το παιδί της. Τώρα η υπέρα και το
παιδί νοσηλεύονται σ' ένα νοσοκομείο
για να συνέλθουν απ' τη φοβερή έ-
ξάντλησι.

ΙΝΓΚΡΙΝΤ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ

Η μεγάλη «σάρ» Ινγκριντ Μπέρνκ-
μαν που υπεδούθη στην όδοντι και στο
θέατρο την Ζαν ντ' Άρκ, έπεσκέφθη
πρό ημερών στη Γαλλία το Ντουρεμί
τη Βαγκουλέρ τη Ρέιμς και τη Ρουέν.
Υη όπου γεννήθηκε πολέμους και πέ-
θανε η Ιωάννα της Λωρραίνης. Στην
φωτογραφία μας φαίνεται η Μπέρνκμαν
που καταθέτει μερικά λουλούδια στο
μέρος ακριβώς όπου εκάη η Ζαν ντ'
Άρκ.

Βαρείά δουλειά Η ΠΡΟΕΔΡΕΙΑ!..

Τ'α καθήκοντα του Τρούμαν

Το να γίνει κανείς Πρόεδρος των
Ήνωμ. Πολιτειών ίσοδυναμεί σήμε-
ρα... με θανατική καταδίκη! Πράγ-
ματι, απ' τους τελευταίους έξη
Πρόεδρους, οι δυο πέθαναν στο διά-
στημα της θητείας τους, ο τρίτος
άρρώστησε βαρυντ' σ' αυτό το διά-
στημα και δεν γιατρεύτηκε ποτέ κι'
οι υπόλοιποι έζησαν λιγότερο απ'
το μέσον όρο ζωής των άλλων Ά-
μερικανών!

Αν λοιπόν συνεχιστεί αυτή η κα-
τάσταση, το «επάγγελμα» του Ά-
μερικανού Προέδρου θα γίνει πολύ
γρήγορα επικίνδυνο σαν το ακρο-
βάτου ή το κατασκόπου στον πό-
λεμο...

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Πρό-
εδρος των Ήνωμ. Πολιτειών είναι τέσ-
σερα πράγματα συγχρόνως: Άρχη-
γος ενός μεγάλου κράτους. Άνώτα-
τος προϊστάμενος μίας υπερβολικά
πολυπλοκής διοικητικής μηχανής. Ο-
δηγός ενός δημοκρατικού λαού. Και
άρχηγος του πολιτικού κόμματος
που κατέχει την εξουσία. Μ' άλλα
λόγια, κρατεί στους ώμους του τέσ-
σερα φορτία, που το κανένα απ' αυ-
τά μόνο δάταν βαρύντατο για ένα συ-
νηθισμένο άνθρωπο.

Ενώ στις άλλες μεγάλες χώρες ο
άρχηγος του κράτους (Βασιλεύς ή
Πρόεδρος Δημοκρατίας) δεν έχει
καμμία ανάμειξη στο κυβερνητικό έρ-
γον, που ανήκει αποκλειστικά στον
Πρωθυπουργό, ο Άμερικανός Πρό-
εδρος συνδυάζει και τα δυο αυτά κα-
θήκοντα.

Δεν ήταν ωστόσο πάντοτε τόσο
πολυάσχολος ο Πρόεδρος των Ήνωμ.
Πολιτειών. Άλλοτε, στον παλιό κα-
λό καιρό, μπορούσε και να ξεκουρα-
στεί. Ο Τζων Άνταμς π.χ. αναπαύο-
ταν, δίχως να κάνει τίποτε, επί 2 ώ-
ρες κάθε μέρα. Ο Χάρρισον σπά-
νι έγραζόταν μετά το μεσημέρι. Ο
Θεόδωρος Ρούζβελτ, όπαδός της δρά-
σεως, διέθετε 2 ώρες κάθε μέρα για
τη γυμναστική του. Ακόμη κι' ο
Ουίλσον, στην εποχή του πρώτου
παγκοσμίου πολέμου, περνούσε ή-
συχια τ' απογεμάτα του με την οίκο-
γένειά του.

Πόσο έχει αλλάξει όμως τελευ-
ταίως η κατάσταση! Ο Φραγκλίνος

Επιγράμματα

Σε πνευματιστή μη πνευμα- τώδη

Τι να σου πω: Άπιστευτο
μού φαίνεται, σέν ψέμμα
σχέσεις νάχη με πνεύματα
άνθρωπος... δίχως πνεύμα!

Σε άσχημον φιλάρεσκον

Δεν παίρνεις λές από ψευτιάς
μιά ένας αρχιψεύτης
σου λέει πούλ — βοάδω ψέμματα
και σε νελά: ο κυβερνήτης!

Σε κυρία διαρκώς έπισκευα- ζομένη...

Τά ώρα ξανά μαλλάκια σου
που στο υπομνήση αλλάζεις,
τά μελάνια δοντάκια σου
που πριν πλαγιάσης βγάξης
Χρώματα, χάρες κι' εμμερσίς:
τί σου στοιχίζουν τάχα;
Περί λίγο θα σου κόστιζε
μιο προσωπίς υνόνης.

Σε νεαρή μαθήτρια

Τό βλέπω πως έσκόλλεις
και έρεεις γράμματα πολλά
μικρά σου Άβροκέη.
Και τά μοιράζεις σ' όποιον βάλει
και συστημένα και άπλά
και πούτ ρεζτάντ ακόμη!

Ρούζβελτ ήταν ευτυχής όταν μπο-
ρούσε να ξεκλέψει μισή ώρα, για να
κολυμπήσει στην πισίνα του Λευκού
Οίκου. Κι' ο Τρούμαν κάνει μόνον
ένα συντομώτατο πρωινό περίπατο,
άκολουθούμενος πάντοτε απ' τους
άνδρες της Μυστικής Ύπηρεσίας που
φροντίζουν για την προσωπική ασφάλεια
του.

Ός άρχηγός του κράτους, ο Πρό-
εδρος ανταλλάσσει τόσες χειραφίες,
ώστε μένει συχνά μισοπαράλυτο το
χέρι του! Βγάζει λόγους, τοποθετεί
θεμελίους λίθους, δέχεται επίσημως
το διπλωματικό σώμα και το Κογ-
κρέσον, προεδρεύει σε γυνάμτα, φι-
λοξενεί τους ξένους επισήμους...

Όλ' αυτά γεμίζουν κάθε τέταρτο
της ώρας του απ' τις 10 το πρωί ως
τις 4 το απόγευμα.

Πριν και μετά απ' αυτές τις ώ-
ρες ασχολείται με την πραγματική
έργασία, με το δεύτερο και κουρα-
στικώτερο καθήκον του: το άρχη-
γού της Κυβερνήσεως. Όφείλει να
έξη τι γίνεται σε 55 διάφορα Ύ-
πουργεία, μεγάλες υπηρεσίες κι' έ-
πιτροπές, να συνεννοηθεί με τους
συνεργάτες του, να διαβάσει τά νέα
νομοσχέδια, για να τά υπογράψει ή
να προβάλει το «βέτο» του.

Όταν πλησιάζουν οι εκλογές,
πρέπει να φροντίσει για την έπικρά-
τησι του κόμματός του, να βοηθήσει
τά συμφέροντά του, αλλά χωρίς να
βλάψει τά γενικά συμφέροντα του
κράτους. Κι' αυτό δεν είναι καθόλου
εύκολος συνδυασμός...

Ός οδηγός του λαού, όφείλει να
τον κατατοπίζει για το κάθε τι και
συγχρόνως να μαθαίνει τις κρίσεις
και τις επιθυμίες του. Γιατί σε μιά
δημοκρατική χώρα σαν την Άμερι-
κή, κανένα νομοθετικό μέτρον δεν
μπορεί να εφαρμοσθεί και να ευδο-
κιμήσει, αν δεν συμφωνή μ' αυτό ο
λαός. Χαρακτηριστικό παράδειγμα
άποτελεί ή ποταοπαγόμενισ που
ναυάγησε.

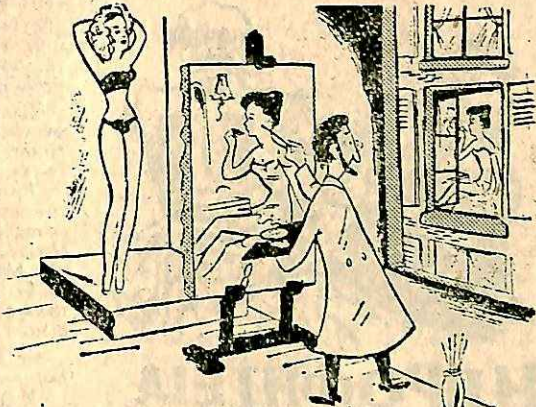
Έχουν βέβαια καταβληθεί προσ-
πάθειες για να ελαφρώσει το έργον
του Άμερικανού Προέδρου. Τρεις
γραμματείς του άσχολούνται με τις
συνεντεύξεις και με τις ανακοινώσεις
στον Τύπο και στο ραδιόφωνο. Ά-
κόμη περισσότερο τον βοηθεί το Γρα-
φείον Προϋπολογισμού. Οι 400 στα-
τιστικοί, οικονομολόγοι κι' ανώτεροι
δικαστικοί υπάλληλοι που το άπο-
τελούν, μπορούν ν' ανακατευθούν σε
όλες τις κρατικές υποθέσεις και τις
δημόσιες υπηρεσίες. Υποδεικνύουν
τις ένδεδειγμένες μεταβολές όργα-
νώσεως της Διοικήσεως. Έξετάζουν
τις οικονομικές εκθέσεις όλων των
Ύπουργείων, τις τροποποιούν κατά
την κρίσι τους και τις υποβάλλουν
κατόπιν στον Πρόεδρο, που αποφά-
νεται τελικά, εγκρίνοντας ή άπορρί-
πτοντας τις προτάσεις τους.

Ύπάρχει επίσης το τριμελές Οί-
κονομικόν Συμβούλιον, που βοηθεί
τον Πρόεδρο να καταρτίσει την έτη-
σία οικονομική του έκθεσι για το
Κογκρέσον.

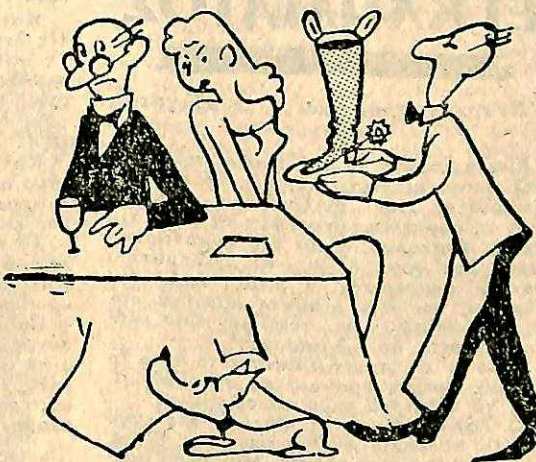
Όστόσο, παρ' όλην αυτή τη βοή-
θεια, ο Πρόεδρος σκοτώνεται κυριο-
λεκτικώς στη δουλειά. Απ' το βράδυ
της προηγούμενης ημέρας, μετά το
φαγητό, άρχίζει να προετοιμάζει την
έγγραφία της επόμενης. Όταν πέ-
φτι στο κρεβάτι του, διαβάσει ά-
ναφορές κι' έπείγοντα έγγραφα. Το
πρωί, πρέπει να φυλλοι-τρίση όλες
τις πολυσέλιδες έφημερίδες και να
μελετήσει τις εκθέσεις των βοηθών
του. Όλ' αυτά δε πριν απ' τις 10,
γιατί κατόπιν άρχίζει το ότελειωτο
κύμα των έπισκεπτιών...

Τώρα γίνεται σκέψις ν' ανατεθούν
ώρισμένα καθήκοντα του Προέδρου
σε τρεις Άντιπρο-δρους, για το κα-
λό του ίδιου αλλά και για το συμ-
φέρον της χώρας.

ΕΝΓΚΑΡ ΜΟΥΡΕΡ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

— Καλά στάλεγα έχω να μάθωμε λίγα άγγλικά
προτού έρθωμε στο Λονδίνο!...

— Δεν είχατε ποτέ την επιθυμία ν' άπο...ήσετε
ένα παιδί άποκλειστικά δικό σας;

— Μού φαίνεται πως δεν θ' άποφύγα την αγορά
μιάς τσατσάρας!...

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ένα καταπληκτικό κι' ανεξίτητο γεγονός

Είπε άμετρητα τὰ ἐγκλήματα πού ἔχουν διασκευάσει οἱ ντέκτεϊτς, μέ τήν παρατηρητικότητα, τήν ἀνεξάντλητη ὑπόμονή τους, τή συμπεροσματική λογική τους, τίς τυχαίως ἀνακαλύψεις καί τίς συμπτώσεις. Μόνον μιά φορά ὅμως στὰ ἐγκληματικά χρονικά ἀναφέρεται ἡ περίπτωσις ἐγκλήματος πού εἶχε αὐτόπτη μάρτυρα καί πού διαφωτίσθηκε ἀπ' τὸν ἴδιον τρία ὁλόκληρα χρόνια πρὶν διαπραχθῇ!

Ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἀπίστευτο αὐτό τὸ πρᾶγμα, συνέβη πραγματικά στὴ Γαλλία, κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Ὁ Γάλλος δικαστὴς Μπερὰρ περνούσε τότε τίς καλοκαίρινες διακοπές του σ' ἓνα χωριὸ τῆς νοτίου Γαλλίας. Μία μέρα λοιπόν, πού εἶχε πᾶσι εἰς μιά ἐκδρομὴ, ἔχασε τὸ δρόμο του κι' ἀναγκάσθηκε νὰ σταματήσει γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του σ' ἓνα πανδοχεῖο, κοντὰ στὸ χωριὸ Σιζάν.

Τὸ πανδοχεῖο αὐτὸ εἶχε τὴν ὀνομασία «Ἡ συνάντησι τῶν φίλων». Ὁ ἰδιοκτήτης του, ἡ σύζυγός του ἦσαν δυὸ τύποι ἀποκρουστικοί. Ὁ Μπερὰρ θάβηκε πολὺ νὰ τοὺς ἀποφύγῃ, ἦταν ὁμως κουρασμένος, εἶχε πιά νυχτώσει καὶ δὲν μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του, πρὶν ἀπ' τὸ ἐπόμενο πρωῒ.

Τοῦδωσαν μιά κάμαρα πάνω ἀπὸ ἓνα σταῦλο πού βρισκόταν δίπλα στὸ κτίριο, στὸ πῶς μέρος του. Τὰ ἄλλα δυὸ δωμάτια ἦσαν κατεληγμένα ἀπὸ ταξιδιώτες.

Ἰσως γιὰ τὸ Μπερὰρ εἶχε προεδρεύσει τελευταίως στὴ δίκη ἑνὸς δολοφόνου, ἐνοίωθε κάποια ἀόριστη ἀνσυχία καί φρόντισε ν' ἀμπαρώσῃ ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα του. Ὑπῆρχε ὅμως καί μιά ἄλλη μικρὴ πόρτα, κρυμμένη πίσω ἀπὸ μιά κουρτίνα, πού δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν κλειδώσῃ. Ἐπει-σε κατόπιν στὸ κρεβάτι καί κοιμήθηκε ἀνῆσχα.

Ἀνάμεσα στ' ἄλλα ὄνειρά του, εἶδε κι' ἓνα ζωηρότατο, πραγματικὸ ἐφιάλη: Τοῦ φάνηκε ὅτι βρισκόταν στὴν ἴδια ἐκείνη κάμαρα τοῦ πανδοχείου. Ἀντὶ γι' αὐτὸν ὅ-μως, ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι ἑνὸς ἀγνωστος. Ξαφνικά ἀνοίξε ἡ κρυφὴ πόρτα καί μπήκε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου. Πλησίασε στὸ κρεβάτι, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, κι' ἔχωσε ἓνα μαχαίρι στὸ στήθος τοῦ κοιμώμενου. Ἐπειτα φώναξε τὴ γυναῖκα του, πού μπήκε κι' ἐκείνη ἀπ' τὴν ἴδια πόρτα καί τὸν βοήθησε νὰ μεταφέρουν τὸ πτώμα ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ὁ δικαστὴς Μπερὰρ ἔγερνε ἀπότομα, μουσκεμένος ἀπὸ ἰδρώτα ἀγώνιας. Ὅλη τὴν ὑπόλοιπὴ νύχτα δὲν μπόρεσε νὰ κλεί-σῃ μάτι. Καί, μόλις ἐξημέρωσε, ἔσπευσε νὰ φύγῃ.

Πέρασαν τρία χρόνια ἀπὸ τότε. Μία μέρα, ὁ Μπερὰρ διάβασε στὶς ἐφημερίδες μιά εἰδήσι ἀπ' τὸ Σιζάν: Κάποιοι Βίκτωρ Ἀρνώ, δικηγόρος εἶχε ἐξαφανισθῇ μυστηρι-ωδῶς. Εἶχε φύγει εἰς ἐκδρομὴ καί δὲν εἶχε ξαναγυρίσει πιά.

Ἐπακολούθησαν κατόπιν κι' ἄλλες σχε-τικές πληροφορίες: Ἐνὰς ταξιδιώτης εἶ-πε ἰδίᾳ νὰ μπαίνει στὸ πανδοχεῖο «Ἡ συνάν-

τησι τῶν φίλων» κάποιοι μὲ τὰ χαρακτη-ριστικά τοῦ δικηγόρου Ἀρνώ. Ἐξ ἄλλου, ἓνας γείτονας κατέθεσε ὅτι εἶχε ἀντιληφθῇ τὴ γυναῖκα τοῦ Μπερὰ, τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ πανδοχείου, νὰ καίη κάτι ρούχα ματωμένα.

Τότε ὁ δικαστὴς Μπερὰρ θυμήθηκε ξα-φνικά τὸ παράξενο ὄνειρό πού εἶχε ἰδῇ πρὸ τριῶν ἐτῶν. Καί, δίχως νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔφυγε γιὰ τὸ Σιζάν.

Ἐκεῖ, ὁ ἀνακριτὴς πού εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι, τοῦ ἐπέτρεψε πρόθυμα νὰ πα-ρευρεθῇ στὴν ἀνάκρισι τῆς συζύγου τοῦ Μπερὰ. Ἡ γυναῖκα αὕτη δὲν ἀναγνώρισε τὸν Μπερὰρ. Κατέθεσε δὲ ὅτι ὁ Ἀρνώ εἶ-χε δειπνήσῃ στὸ πανδοχεῖο, ἀλλὰ δὲν εἶχε περάσει ἐκεῖ τὴ νύχτα γιὰτὶ καί τὰ δυὸ δωμάτια ἦσαν κατεληγμένα.

— Τὸ τρίτο ὅμως, πάνω ἀπ' τὸ σταῦ-λο, ... τὴ διεκομῇ ὁ Μπερὰρ.

Ἡ γυναῖκα ἔμεινε ἀλάλη. Ἐπειτα ἔγινε κατὰλωση.

— Ὅα σὰς πῶ ἐγὼ τί συνέβη... πρόσ-θεσε ὁ Μπερὰρ.

Καί διηγήθηκε τὸ ὄνειρό του, μὲ ὅλες τίς λεπτομέρειες. Ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἀκού-γε, κατὰπληκτος. Ὅταν ὁ Μπερὰρ τελείω-σε τὴν ἀφήγησί του, ἡ γυναῖκα δὲν μπό-ρεσε πιά νὰ ὑποκριθῇ, νὰ πλᾶ ψέμματα. — Μὰ τὰ εἶδατε λοιπόν ἀπὸ πᾶσι... φώ-ναξε.

Κατόπιν ὁ ἀνακριτὴς ἐπανάλαβε τὴν ἱ-στορία τοῦ ὄνειρου στὸν Μπερὰ. Ἐκείνος πίστεψε ὅτι τὸν εἶχε προῶσει ἡ γυναῖκα του καί τὰ ὠμολόγησε ὅλα.

Τὸ πτώμα τοῦ Ἀρνώ βρέθηκε στὸ σταῦ-λο, κάτω ἀπὸ ἓνα μεγάλο σαρὸ κοτρῖας. Καί τὸ ἀνθρώπινον τῶν κακούργων καταδι-κάσθηκε εἰς θάνατον.

Ποῖός ἀπ' ὅσους ἀσχολοῦνται μὲ τίς ψυχικὲς ἐπιστήμες θὰ μπορούσε νὰ βρῇ μίαν ἱκανοποιητικὴ ἐξήγησι τῆς πρωτοφα-νοῦς καί λεπτομερεστάτης αὐτῆς ἀναπα-ραστάσεως ἑνὸς ἐγκλήματος πού δὲν εἶχε ἀκόμη διαπραχθῇ;...

Ἡ δεσποινὴ πού κοκκινίζει

Ἐνὰς Παρισινὸς ἀστυνομικὸς εἶχε ἀνα-λάβει ν' ἀνακαλύψῃ μιά σπείρα κακοποιῶν, πού λεηλατοῦσαν τὰ μεγάλα καταστήματα εἰδῶν νεωτερισμοῦ καί τὰ κοσμηματοπω-λεῖα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀνέκρινε κι' ἓνα κοσμηματοπώλη, θύμια τῆς συμμορίας. Αὐ-τὸς τοῦ διηγήθηκε ὅτι οἱ δρασταί ἦσαν νέοι, μελαχροῖνοι καί καλοντυμένοι, κι' ὅτι ὥρμησαν ξαφνικά πάνω του καί τὸν χτύπη-σαν στὸ κεφάλι μὲ μιά λαθὴ περιστρόφου. Ἐπειτα πρόσθεσε:

— Ἐδειχνα, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὰ καλ-λίτερα δακτυλίδια μου σὲ μιά λεπτοκαμω-μένη δεσποινίδα, σμῶστὸ ζωντανὸ λουλούδι, καί τόσο ντροπαλὴ ὥστε κοκκινίζει μὲ τὸ παραμικρό. ... Πῶς θὰ τρώσκει, ἡ καύ-μενη! ... Πιστεύω ὅμως πὼς δὲν θάπαθε τίποτε, γιὰτὶ δὲν τὴν εἶδα πιά, μετὰ τὴν κλοπὴ.

Μιά βδομάδα ἀργότερα, ὁ ἀστυνομικὸς ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπὸ ἓνα κατάστημα, τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού γινόταν μιά ἄλλη λη-στεία. Ὁρμησε μέσα, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦδεῖξαν τρέμοντας μιά πόρτα, ἀπ' ὅπου εἶχαν ξεφύγει οἱ γκαγκστερς. Ὁ ἀστυνομικὸς θέλησε νὰ τοὺς κυνηγήσῃ. Μὰ σταμάτησε ξαφνικά, βλέποντας μιά κοπέλλα ὅπως ἀκριβῶς τοῦ τὴν εἶχε περιγράψει ὁ κοσμηματοπώλης. Ἡ νέα κοκκινίζει, ἀπ' τὴ ματιά του. Ἀλλὰ ὁ ἀστυνομικὸς δὲν συγκινήθηκε. Κάτι τοῦ θυμίζει ἡ φυσιογνωμία της. ... Τὴ συνέλαβε λοιπόν, παρ' ὅλες τίς διαμαρτυρίες τοῦ καταστηματοῦχου ὅτι ἦταν πελάτισσα καί ἀπολύτως ἀθώα.

Κι' ἡ ἀνάκρισις ἀπέδειξε ὅτι δὲν εἶχε κά-μει λάθος. Ἡ κοπέλλα αὕτη ἦταν πα-λιὰ γνώριμη τῆς ἀστυνομίας, παρ' ὅλα τὰ 21 μόνον χρόνια της. Τὸν τελευταῖο λοι-πὸν καιρὸ, εἶχε καταρτίσει μιά συμμορία ἀπὸ τέσσαρες νέους, εἶχε γίνει ἀρχηγὸς τους καί πῆγαινε πρὶν ἀπ' αὐτοὺς στὰ καταστήματα πού εἶχαν ἀποφασίσει νὰ λη-στεύουν, γιὰ νὰ προετοιμάσῃ τὸ ἔδαφος.

Ἐπειτα, μόλις τοὺς εἶδε τὸ σύνθημα, οἱ ἄνθρωποι τῆς ὁρμούσαν κι' ἔκαναν τὴ λη-στεία. Κι' ὁ καταστηματοῦχος δὲν ὑπο-πτεύεται ποτὲ τὴ λεπτοκαμωμένη δεσπο-ινίδα, πού κοκκινίζει τόσο εὐκόλα!...

Οἱ ἄνθρωποι-ρολόγια

Μιά καταπληκτικὴ καί πολύτιμη ἰδιότης.

Οἱ ἄνθρωποι - ρολόγια ἀποτελοῦν χω-ρίς ἀμφιβολία, φαινόμενα, ἀλλ' ὅχι τό-σον σπάνια ὅσον θὰ μπορούσε νὰ φαν-τασθῇ κανεὶς.

Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀποκαλοῦνται οἱ ἄν-θρωποι, πού ἔχουν τὴν καταπληκτικὴ ἱ-κανότητα νὰ ἔξερουν μὲ ἀπόλυτὴ ἀκρι-βεία τὴν ὥρα σὲ ὁποιοδήποτε στιγμὴ τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νύκτας ἀκόμη καί κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου των.

Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς περισημότερους ἄν-θρώπους - ρολόγια ἦταν ἄλλοτε ὁ Γάλ-λος ἀξιωματικὸς Ντεσάν, πού μπορούσε νὰ πῇ τὴν ἀκριβὴ ὥρα ἀκόμη καί μὲ τὰ δευτερόλεπτα ὁποιοδήποτε κι' ἂν ἦταν ἡ ἀποσχόλησις του κατὰ τὴ στιγμὴ πού τὸν ρωτοῦσαν. Μία νύχτα μερικοὶ δύσπισ-τοι τὸν ἐξυπνήσαν ξαφνικά καί τὸν ρώ-τησαν τί ὥρα ἦταν.

— Δύο κι' εἰκοσι πέντε λεπτά καί σα-ράντα δευτερόλεπτα ἀπάντησε ὁ Ντεσάν. Δὲν εἶχε κάνει λάθος οὔτε κατὰ ἓνα δευτερόλεπτο!

Ὁ ὑποὸβιτης Ἐσενμὲννερ ἐπίσης εἶ-χε πάντοτε τὸ «ἑσωτερικὸ ρολόγι» του. Καί διώρωνε μὲ αὐτὸ τὰ ρολόγια τῆς πόλεως χωρὶς νὰ κάνει ποτὲ λάθος.

Ὁ ψυχολόγος Κέρνερ μελέτησεν ἐξ ἄλλου περιπτώσεις ὑπνοβατῶν πού μπο-ρούσαν νὰ πῶν τὴν ὥρα πού εἰδενκε ἓνα ἔκτακτο ἢ ἓνα ὁποιοδήποτε ρολόγι μιά ὠριμένη στιγμὴ. Ἄν κάποιοι μετὰ κινῶντες κατὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ τοὺς δεῖ-ξουν τοῦ ρολογιου οἱ ὑπνοβάτες «ἐβλε-παν» αὐτὴ τὴν ψευτικὴ ὥρα χωρὶς ὅ-μως νὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ καταλάβουν τὸ λάθος. Στὶς περιπτώσεις αὗτες ἐπρόκει-το γιὰ τὴν καλουμένην «ἀνάνυσσι ἐξ ἀ-ποστάσεως».

Ἐνὰ περίφημο μὲντιουμ ἡ κυρία Βιλ-χελμ φράσκντορς διάβασε ἐπίσης τὴν ὥ-ρα μέσα στὸ μυαλὸ τῶν συνομιλητῶν της τὴ στιγμὴ πού αὐτοὶ κῦτταζαν τὸ ρολόγι τους.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους - ρολό-για φαντάζονται ὅτι βλέπουν μιά φωτει-νὴ πλάκα ὠρολογίου πού δείχνει τὴν ὥ-ρα. Ἄλλοι ὅπως ἡ κυρία Ἐστελιμ ἔ-χουν τὴν ἐντύπωσι πὺς βλέπουν μιά φω-τεινὴ λάμψι στὸ μέτωπό τους τὴ στιγμὴ πού εἶχαν βάλει ἀπὸ πρὶν στὸ μυαλὸ τοὺς νὰ ἐξυπνήσουν. Ἄλλοι νομίζουν πὺς τοὺς λέει τὴν ὥρα...

Τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶχε μελετηθῇ πολλὰς φορές ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες. Ἀλλὰ καί-μὴ ἡ ἱκανοποιητικὴ ἐξήγησις δὲν ἔχει δο-θῇ ὡς σήμερ' αὐτό.

Ὑπῆρξαν ἄλλοτε ὅτι ὁ ἄνθρωπος - ρο-λόγι μετροῦσε ἀσυνείδητα τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του καί ὅτι γι' αὐτὸ ἔξερε σὲ κάθε στιγμὴ τὴν ἀκριβὴ ὥρα. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀποδείχθηκε σφαλὲς. Γιὰτὶ οὔτε ὁ πνεύς οὔτε τὰ ὀπιοῦκα φάρμακα πού τροποποιῶν τὸν ρυθμὸ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας μποροῦν νὰ ἐπηρεάσουν τὸ «ἑσωτερικὸ ρολόγι».

Ἄλλ' ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὑ-πάρχουν ἐπίσης καί ζῶα - ρολόγια. Ὁ συνταγματάρχης ντ' Ασοινδὲλ εἶχε μιά σκυλλίτσα ὀνόματι «Ἀρτεμις» πού δὲν ἔκανε ποτὲ λάθος στὴν ὥρα. Ἀν ἦταν π. χ. 4 καί 10 νανῖζε τέσσερες φορές, στοματοῦσε λινο κι' ἐπειτα ναύ-νιζε ἄλλες δέκα φορές.

Πῶς αὕτη ἡ σκυλλίτσα κατῴρωνε νὰ ἔξερῃ τὴν ἀκριβὴ ὥρα καί νὰ τὴν ἐκφρά-ζῃ μὲ τὸν καθιερωμένο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώ-πους τρόπο; Μυστήριον!

Ἀναφέρονται ἐπίσης παραδειγματα σκυλιῶν πού πῆγαιναν τὴν ὠριμένη ὥ-ρα στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ ἀποδεχθοῦν τὸν κύριό τους πού νύριε ἀπὸ τὸ ταξίδι. Ὁ Κερπαντιὴ ἀναφέρει ἐξ ἄλλου τὴν ἱστορία μερικῶν σπουνητῶν, πού κατέ-κλυζαν τὴν ὥρα τοῦ διαλείμματος τὴν αὐλὴ ἑνὸς σχολείου γιὰ νὰ φᾶνε τὰ ψίχουλα πού ἐπέσταν ἀπὸ τὸ ψωμί ἢ τὰ κουλούρια πού ἔτρωγαν οἱ μαθηταί. Δὲν πῆγαιναν ὅμως τίς Κυριακὲς γιὰτὶ ἡ-ἔβραν πᾶς αὕτη τὴν ἡμέρ' αὐτὴν δὲν λείπου-νοῦσε τὸ σχολεῖο.

Ὑπάρχει μιά μυστηριώδης αἰσθησις πού πληροφορεῖ μερικοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν ἀκριβὴ ὥρα:

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἁπλοῦς. Ἀλλὰ καί ἡ ἀσκήσις ὁποῖδε καποτὲ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Αὐτὸ συνέβη π. χ. μὲ τὸν δόκτορα Ἀλλεμπερ πού θέλησε νὰ μι-μῆθῃ τοὺς ἀνθρώπους - ρολόγια καί κα-τῴρωνε ἐπειτα ἀπὸ ἐπίμονες προσπά-θειες νὰ μεταβληθῇ κι' αὐτὸς σ' ἓνα ζωντανὸ ρολόγι.

— Συνάδελφε, κάνουμε τραμπή.

ἈΛΛΑ, νὰ ἡττώνται στὴ μάχη... Ἀλλὰ νὰ μὴν ἔξερουν νὰ εἶνε καί αἱ «ἀλα-τοί»... Γιατὶ ὑπάρχει ἓνας τρόπος ν' ἀτύχησῃ κανεὶς στὸν πόλεμο, ἀκόμα καί νὰ αἰχμα-λωτισθῇ, χωρὶς νὰ κινήσῃ οὔ-τε τὸν οἶκτο, οὔτε τὸ γέλιο. Κι' αὐτὸ τὸν τρόπο οἱ Ἴταλοι δὲν τὸν ἔξερουν. Οἱ Ἀθηναῖοι, δὲν εὐτυχισμένες μέρες τῆς ἐποποιίας, ἔβλεπαν τοὺς Ἰταλοὺς αἰχμαλώτους ἀ-φοῦ συνήρχοντο, ἀφοῦ ἡμεύονταν τὸν ἑλ-ληνικὸ πολιτισμὸ, ἀφοῦ ἡμεύονταν κι' ἐ-τακτοποιούντο, ἐσωτερικά καί ἐξωτε-ρικά. Ἀλλὰ ἐμεῖς, ἐκεῖ πάνω, στὸ μέτω-πο, τοὺς βλέπαμε στὴ φυσικὴ κατάστασί- τους, ἁμέσως μετὰ τὸ ἀτύχημά τους...

Στὰ παρατηρητήρια, πού τοὺς φέρνα-νε, συνήθως, ζωντανούς, νὰ πούμε ἀκό-μη, ἀπὸ τὴ φωτιά τῆς μάχης, τύναινε συχνὰ νὰ κανοῦ τὸ διερχόμενα. Ἐτοί-χουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοὺς μελετᾷ κάπως ἀπὸ κοντά. Ὑπῆρχαν πολλοὶ — πρὸ πάντων μόνιμοι ἀξιωματικοὶ καί ἀπὸ καλὰ σπῆ-τια — πού φέρνονταν μὲ ἀξιοπρέπεια καί, καμμιά φορά, μὲ εὐλοκίαινα. Ὅταν ρώτησαν κάποιο ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀξιω-ματικούς πῶς ἦταν ἡ γυνὴ του γιὰ τὸν πόλεμο, ἔδωκε αὕτη τὴν ἀξιοσημείωτὴ ἀ-πάντησι:

— Ἐσεῖς ξέρετε ὅτι μάχεσθε γιὰ κάτι ἱερό: τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδας σας. Ἐμένα μὲ πρόσταξαν νὰ πολεμήσω ἐδῶ χωρὶς νὰ ξέρω γιὰτὶ. Ἐκτελῶ διαταγὴ. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ περισσότερα.

Καί, φυσικά, κανεὶς δὲν τοῦ ζήτησε νὰ δώσῃ ἄλλες ἐξηγήσεις. Τῆς ἴδιας κα-τηγορίας ἀξιωματικοὶ σταματοῦσαν τὴν ἀνάκρισι ἀπὸ τίς πρώτες φράσεις:

— Ἐπὶ στρατιωτικῶν ζητημάτων μὴν περιμένετε καμμιά πληροφορία. Ὅστε μὴν παίρνετε ἀδικὰ τὸν κόπο νὰ διατυ-πώνετε ἐρωτήσεις.

Ὑπῆρχαν ἄλλοι, πού νόμιζαν ὅτι σώ-ζουν κάποιο μέρος τῆς ἀξιοπρέπειας τους, ἂν διατυπώσουν παράπονα, τίς πε-ρισσότερες φορές ἀβάσιμα. Ἐνὰς ὑπο-λοχαγὸς, ἀθήνης, μόλις τὸν ἔφεραν, διε-μαρτυρήθη:

— Μοῦ ἐπήραν, ὑρίοι, τὸ πι-στόλι μου...

Δὲν πρέπει ἂ λησμονῆτε — τοῦ εἶπαν — ὅτι εἰσθε αἰχ-μαῶτες καί ὅτι τοὺς αἰχμαλώ-τους συνήθως τοὺς ἀφοπλίζουν. Αὐτὸ εἶνε καλὸ καί γιὰ σὰς. Ἐπάνω στὴν πρώτῃ στενωρίαν πορεῖ νὰ σὰς ἐρχόταν ἡ ἰδέα ἂ χρησιμοποήσετε αὐτὸ τὸ πι-στόλι καί κατὰ τοῦ ἐαυτοῦ σας.

Ἄλλοι προσπαθοῦσαν νὰ κρα-τήσουν μὲ τὰ δόντια τὸ τοῦπέ-ους. Καί νὰ πάρουν τὸ ὕψος τοῦ Εὐρωπαϊοῦ πού κακοτύχησε

τὴν Ἑλλάδα καί ξέρομε ἀπὸ τὴν ἱστο-ρία, ὅτι αὕτη ἔχει ἐκπολιτίσει τὸν κό-σμο.

— Γιατὶ τὴν πολεμάτε λοιπόν; — Μὰς εἶπαν, ὅτι μιά κλῖκα στὴν Ἀ-ῖνα θέλει τὸ κακὸ τῆς Ἰταλίας καί ὅτι αἱ οἱ Ἕλληνες ἦταν συμφοῖνοι, λένε, νὰ εἰσβάλουμε γιὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώ-σουμε ἀπ' αὐτήν.

— Ἐστὼ!... Πῶς γίνεται ὅμως ἓνας πολιτισμένος λαὸς, ὅπως θέλετε νὰ εἴ-ραστε, νὰ πιστεύῃ σὲ τέτοια ψέμματα; Ἀπάντησι ἡ σιωπὴ. Ὑπῆρχαν ἄλλοι, πού, μετὰ τὸν πῶ ἀφῶγο ρωμαϊκὸ χαι-ρετισμὸ, ἔξεψταν — γιὰ νὰ μὰς γίνουν εὐχάριστοι — στὸ χειρότερο ὑβρεολόγιο κατὰ τοῦ φασισμού:

— Πῶς σκληρὴ καί πῶ φαύλη τυραν-νία, δὲν ἐγνώρισε ἡ Ἰταλία. Ἀναρίθμη-τες πιέσεις καί καταχρήσεις ἀπὸ ἓνα κόμμα, πού δὲν ἔχει νὰ δώσῃ λόγο σὲ κανένα. Αὐτὸ ἔκανε καί τὸν πόλεμο πού μὰς ταλαιπώρησε τόσο πολὺ.

Ἀλλὰ πῶς χαρακτηριστικὸ ἀπ' ὅλους ἦταν οἱ φαντάροι. Ἀπ' ὅποια περιοχὴ καί νὰ προήρχοντο, ἀπὸ τὴ Σαρδηνία ἢ τὸν Πιεμόντε, ἀπὸ τὴ Φλωρεντία ἢ τὴν Καλαβρία, πεδῖνοι ἢ ὄρεινοι εἶχαν ὅλη τὸ ὕψος περίφοβο, σαστισμένο, σχεδὸν ἀποβλακωμένο. Δὲν μπορούσαν νὰ πιστέ-ψουν, ὅτι ἦταν ἀκόμα ζωντανοὶ. Οἱ ὀξεία-ματικοὶ τοὺς, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν αὐ-τομολήσεις, τοὺς εἶχαν πείσει, ὅτι ἡ-μαστε περίπου ἀνθρώπων ἀνὸς ὅτι θὰ τοὺς γδέρνανε ζωντανούς, ἂν ἐπείτασαν στὰ γέλια μὰς. Μὲ ὕψος κακομοιριάσμε-νο, ἀξιολύπητο, διηγούντο ὅλοι, στερεό-τυπα, ὅτι δὲν ἔλαβαν μέρος σὲ κανεὶς μάχη, ὅτι στοὺς ἀγῶνες ἦσαν ἄλλοι θε-αταί!

— Μὰς εἶπαν — ἱσττοῦσε ἀπλοῖ-κὸς φαντάρος τῆς μεραρχίας «Βενετία» — ὅτι θὰ περάσουμε αὐτὸ τὸ βουνὸ καί θὰ βρεθούμε στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου μὰς προσμένουν ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Περάσαμε αὐτὸ τὸ βουνὸ καί βλέπουμε ἄλλα βουνά... καί, στὸ τέλος, αἰχμα-λωτίζομαστε!

— Καμμιά φορά — τοῦ λέει ἓνας ἱ-ταλομάθης — ἡ ἀγνοία τῆς γεωγραφίας πληρώνεται πολὺ ἀκριβὰ.

Ἀργοῦσαν πολὺ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι δὲν τοὺς περιμένουν τὰ μεγαλειότερα κα-κά. Μία μέρα πού ψιλοδρεχε καί ὀδη-

Ἴταλοὶ αἰχμαῶτες

Ἀναμνήσεις τῆς ἐποποιίας

σὲ μιά περιπέτεια μὲ Βαλκανίους — ἀν-θρώπους κατωτέρου πολιτισμοῦ. Αὐτοὶ φέρνονταν σὰν... περιηγητῶν, πού πε-ριοδεύουν γιὰ ταξίδι ἀναψυχῆς καί δὲν βροσκοῦν ὅλες τίς ἀνέσεις, πού δικαι-οῦνται — πού δυσανασχετοῦν π. χ. γιὰτὶ λείπουν ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα μικρὰν ἐπαρ-χιακῶν πόλεων τὰ ζεστά νερά καί κρύα. Ἐνὰς ταγματάρχης, ἀθήνης, παραπονέ-θηκε στὸν ἀρμόδια ἀξιωματικὸ, μιά νύ-χτα, πού εἶχαμε πολλοὺς αἰχμαλώτους:

— Αὐτὸ τὸ δωμάτιο, κύριε, εἶναι πο-λὺ μικρὸ γιὰ νὰ μείνουμε τόσοι ἄνθρω-ποι!

Καί ὁ Ἕλλη ἀξιωματικὸς σὲ τόνο συγκρατημένης ἐιρωνείας:

— Μὰς συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ δὲν ξέρομε ὅτι θὰ... φιλοξενούμενος τόσοις πολλοῦς ἀπῶσε, σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ χωριὸ πού σταθμίζουμε. Στὴν Ἀθήνα ἐλπίζω νὰ βρῆτε περισσότερες ἀνέσεις!...

Μετὰ τοὺς ἀξιωματικούς εἶχαμε τοὺς ὑπαξιωματικούς. Μ' αὐτοὺς ἀρχισε νὰ μὰς ἐρχεται κάποιοι ἀέρας διαφορετι-κός, ἀπὸ τὰ κάτω στρώματα — πῶς δια-χυτικός καί ὅμως πῶς πανήγυρς.

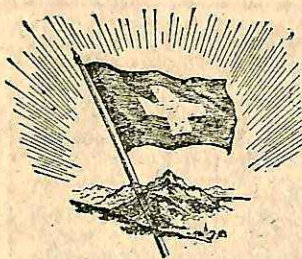
— Ἐμεῖς οἱ Ἴταλοι — μὰς ἔλεγεν, ἀ-νακρινόμενος ἓνας λοχίας τοῦ 207 συν-τάγματος ἀπὸ τὴ Νεάπολι — ἀγαπάμε

γούσαν πίσω μιά ὁμάδα αἰχμαλώτων, ἓ-νας ἀπὸ τοὺς τελευταίους, πού μ' ἀκού-σε νὰ συνηνοοῦμαι ἰταλικά μὲ πλησίασε γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃ ἐμπιστευτικά:

— Πού μὰς πάνε;... Νὰ μὰς σκο-τώσουν;...

— Ὁχι, νὰ φάτε!

Ἀλλὰ

Μία όασις ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΑΦΘΟΝΙΑΣ

Η ζωή στη σημερινή
Ελβετία

Οι επιτήδειοι τεχνίτες έ-
νας σπουδαίου εργοστασίου
έφτιασαν τελευταίως ένα
σύρμα τόσο λεπτό, ώστε
δεν φαίνεται με γυμνό μά-
τι. Το έστειλαν σ' ένα έλ-
βετικό εργοστάσιο, ειδικό
στη λεπτοουργία, και προ-
κάλεσαν τους Έλβετους να
τους συναγωνισθούν. Εκεί-
νοι λοιπόν τους το επέστρε-
ψαν μαζί μ' ένα σημείωμα
που έγραφε: «Εξετάσετε
το σύρμα σας με το μικρο-
σκόπιο». Οι Σουηδοί το έ-
ξέτασαν... κι άμολόγησαν
την ήττα τους. Οι Έλβετοι
είχαν άνοιξει σ' αυτό μία
τρύπα!

Το ανέκδοτο αυτό συμβο-
λίζει τις εξαιρετικές ικανό-
τητες ενός ιδεώδους λαού
από 4.500.000 ψυχές.

Οι περισσότεροι ξένοι
φαντάζονται την Έλβετία
σαν μία ειδυλλιακή χώρα,
με άγριακάτα, ωραίες
βουνότητες κοπέλλες, σκυλιά
του Άγιου Βερνάρδου κι ά-
γελάδες με κουδούνια. Στην
πραγματικότητα, όμως, τα
άγριακάτα πληθαίνουν
να λείψουν, τα σκυλιά του
Άγιου Βερνάρδου μεταφέ-
ρονται στο Οίβερ και τα
κουδούνια των αγελά-
δων πνίγονται άπ' το θό-
ρυδο των μηχανών. Μόνον
οι ροδομάγουλες κοπέλλες
κι η σκηνοθεσία δεν έχουν
αλλάξει.

Η σημερινή Έλβετία εί-
ναι σωστό βιομηχανικό θαύ-
μα. Οι πετρελαιομηχανές
της και τα ηλεκτρικά τραί-
να της έχουν διαδοθή σ' ό-
λοκληρον τον κόσμο. Το D.D.
Τ. έφευρεθηκε στην Έλβε-
τία καθώς κι η τεχνική της
ασφαλοστρώσεως των δρο-
μων. Το σελλοφάν, η έλιξ
των αεροπλάνων με μετα-
βλητό βήμα, η σούπα σε
παστίλιες, το γάλα του κοι-
τιού, το ρολόι του χεριού
και πολλά σωτήρια φάρμα-
κα είναι έλβετικές εφευρέ-
σεις.

Οι Έλβετοι περηφανεύ-
ονται γιατί δεν υπάρχουν
στη χώρα τους φτωχοί, ά-
νεργοι ή άγράμματοι.

Κι όμως η Έλβετία δεν
έχει φυσικό πλούτο. Τα τρία
τέμπτα του έδάφους της
σκεπάζονται άπ' τις Άλ-
πεις, κι η καλλιεργήσιμη
γη είναι τόσο λίγη, ώστε
οι Έλβετοι θά πεινούσαν
αν δεν είσχαν άπ' έξω με-
γάλες ποσότητες τροφίμων.

Όστόσο οι εργατικοί αυ-
τοί άνθρωποι μπόρεσαν να
κάμουν τη χώρα τους επί-
γειο παράδεισο. Εκμεταλ-
λεύθηκαν τους παγετώνες
και τους καταράκτες των
Άλπεων για την παραγω-
γή ηλεκτρικής ενέργειας σε
6.000 σταθμούς. Έτσι, χά-
φισ στο «λευκόν άνθρακα».

ηλεκτροφωτίζονται τα 99 %
των έλβετικών σπιτιών, λει-
τουργούν χιλιάδες εργοστά-
σια και κυκλοφορούν όλοτα-
χώς τραίνα σ' ένα δίκτυο
6.000 χιλιομέτρων.

Οι Έλβετοι αγαπούν να
μένουν άσημοι και άνωθυ-
μοι. Κυτάζουν φιλόποτα
εκείνους που άποκτούν κά-
ποια διασημότητα. Δεν ά-
πονεμουν ποτέ παράσημα ή
μετάλλια.

Έχουν το πάθος της ά-
ποταμειώσεως, ανεπτυγμέ-
νο περισσότερο παρά σε
κάθε άλλο λαό. Κι όμως
ξοδεύουν μεγάλα ποσά για
άνθρωπιστικά έργα, λατρι-
κά, θρησκευτικά ή κοινωνι-
κά, καθώς και για την ά-
γορά του έθνικού λαχείου.
Κάθε Έλβετος αγοράζει το
λιγώτερο έναν αριθμό του
λαχείου αυτού κάθε 1 1/2 μή-
να, με την έλπίδα να κερ-
δίση 45.000 φράγκα του
πρώτου λαχνού. Η λειτουρ-
γία Καζινών επιτρέπεται,
αλλά το μόνο παιγνίδι που
παίζεται σ' αυτά, είναι έ-
να είδος ρουλέττας, κι η
μίζα δεν μπορεί να υπερβή
τα 2 φράγκα.

Οι γυναίκες της Έλβετί-
ας είναι ιδεώδεις νοικοκυ-
ρές. Τα σπίτια τους λαμ-
πούν άπο καθαριότητα. Τρί-
θουν και γυαλίζουν τα παρ-
κέτα τους, μία ή δυο φο-
ρές την ήμερα. Δεν τους μέ-
νει λοιπόν καιρός για τί τι-
ποτε άλλο και δεν εκδηλώ-
νουν καμμία έπιθυμία ν' ά-
ποκτήσουν δικαίωμα ψή-
φου.

Άλλά κι οι άντρες έρ-
γάζονται με το παραπάνω,
συνήθως 10 ώρες την ή-
μέρα.

Οι νέοι επίσης δεν πη-
γαίνουν ραντεβού, γιατί δεν
έχουν καιρό διαθέσιμο.

Σε κάθε 43 οικογένειες
μόνο μία έχει ιδιόκτητο αυ-
τοκίνητο. Το συνηθισμένο
μεταφορικό μέσον είναι το
ποδήλατο. Στις ώρες που
αρχίζουν και τελειώνουν τα
εργαλεία και τα εργοστά-
σια, οι δρόμοι πλημμυρί-
ζουν άπο μυριάδες ποδηλά-
τες, που κυκλοφορούν γρή-
γορα κι εύκινητα, χωρίς το
παραμικρό δυστύχημα. Πε-
ρί τους 60.000 ποδηλάτες
λαβαίνουν μέρος κάθε χρό-
νο στο δυσκολώτατο «Γύρο
της Έλβετίας», μήκους 1.
760 χιλιομέτρων.

Εκτός άπ' το ποδήλατο,
οι Έλβετοι λατρεύουν και
την όρειβάσια. Οι περισσό-
τεροι νέοι έχουν άνεδη μία
τουλάχιστον φορά σε κά-
ποια άπ' τις ψηλές κορυ-
φές των Άλπεων.

Όσο για το σκί, δεν εί-
ναι σπορ για τους Έλβε-
τους, αλλά έθνικό πάθος.
Όλοι κάνουν σκί στα χιό-
νια, ακόμη και μικρά παι-
διά 3 ετών!

Το φούτ - μπάλ, το μπόξ,
το μπάσκετ - μπάλ, κλπ.,
δεν πολυενδιαφέρουν τους
Έλβετους. Αντιθέτως, λατ-
ρεύουν τη γυμναστική, κα-

θως και το ψάρεμα στις χι-
λιάδες ποτάμια και λίμνες
της χώρας τους.

Η επίδοσις στα σπορ έ-
χει καλλιεργήσει την υγεία
του έθνους. Η παιδική θνη-
σιμότητα είναι έλαχιστη, μό-
λις 36 τοίς χιλίοις. Οι γυ-
ναίκες που καπνίζουν, είναι
έλαχιστες. Και το μόνο οι-
ονοπνευματώδες ποτό που
συνηθίζεται, είναι το έλα-
φρο και φτηνό «κίρς»,
φτιαγμένο άπο κουκούτσια
κερασίου.

Οι δρόμοι και τα κατα-
στήματα είναι ολόκαθαρα.
Κι αν ένας ξένος τύχη να
πετάξη ένα χαρτί ή ένα ά-
ποσίγγο κάτω, ντρέπεται
άμέσως και το παίρνει πί-
σω...

Άκόμη κι οι χωρικοί της
Έλβετίας έξερουν γράμμα-
τα. Κι όλοι διαβάζουν ά-
πληστα. Κάθε χρόνο εκδί-
δονται 3.500 βιβλία. Υ-
πάρχουν εκατοντάδες έφη-
μερίδες και περιοδικά. Σε
κάθε 33 μαθητάς άναλογεί
ένας δάσκαλος. Είναι λίγοι
οι Έλβετοι που δεν μιλούν
δυο γλώσσες, και πολλές έ-
κατοντάδες ξέρουν τέσσερες
ή περισσότερες.

Υπάρχουν 900.000 ρα-
διόφωνα και 4 ραδιοφωνικοί
σταθμοί, που άνήκουν στο
Κράτος και δεν μεταδίδουν
ποτέ διαφημίσεις. Επίσης
οι Έλβετοι λατρεύουν τον
κινηματογράφο κι αγορά-
ζουν με πάθος τις φωτο-
γραφίες των άστέρων του
Χόλλυγουντ.

Το τηλεφωνικό δίκτυο εί-
ναι ένα άπ' τα τελειότερα
του κόσμου. Κάθε συνδρο-
μητής μπορεί να συνδεθί μ'
όποιονδήποτε άλλον σ' όλη
τη χώρα. Μπορεί επίσης ν'
άκούση πέντε διάφορα ρα-
διοφωνικά προγράμματα,
που μεταδίδονται τηλεφώνι-
κώς. Αν, την ώρα που του
τηλεφωνούν, δεν βρίσκεται
στο σπίτι του, ένα μηχανή-
μα προσαρμοσμένο στο τη-
λέφωνο άποτυπώνει το τη-
λεφώνημα σ' ένα δίσκο
γραμμοφώνου και το έπανα-
λαμβάνει κατόπιν.

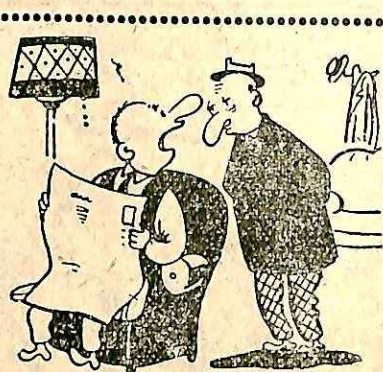
Ένας υπάλληλος της τη-
λεφωνικής εταιρίας άναλαμ-
βάνει να ζυγνήση το πρωί
μ' ένα κουδούνισμα κάθε
συνδρομητή. Σε 10 λεπτά
τον ξανακαλεί, για να βε-
βαιωθεί ότι δεν τον ξαναπή-
ρε ο ύπνος... Επίσης η έ-
ταιρία βρίσκει στους συν-
δρομητές της γιατρούς, ύ-
δραυλικούς, σιδηρουργούς,
ταξί τη νύχτα, κτλ. Έχει
μία υπηρεσία πληροφοριών,
που άπαντά σε κάθε έρώ-
τησι. Προσφέρει δε τελείως
δωρεάν όλες αυτές τις έξυ-
πηρετήσεις.

Αυτή είναι η ζωή στην
Έλβετία, στη χώρα για την
όποια είτε κάποτε ο Βί-
κτωρ Ουγκώ ότι «ήαχη την
τελευταία λέξι στην ιστο-
ρία».

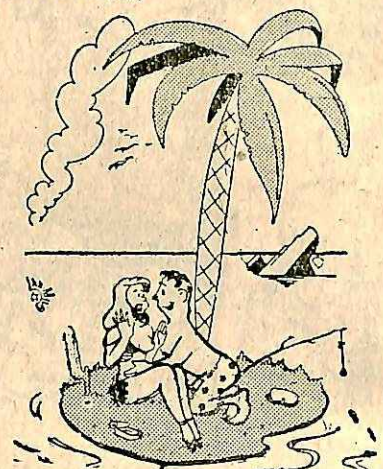
66

Χώρισε το γυιό για να
παντρευτή τον πατέρα

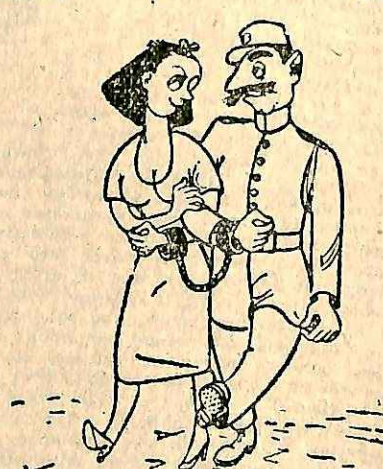
Στη Μι νεάπολι εξέδθη
πρό ήμερών το διαζύγιο με-
ταξύ των συζύγων Μύλλερ.
Μία ώρα μετά την έκδοσι
του διαζυγίου, η κυρία Μύλ-
λερ έκαμε τους γάμους της
με τον... πατέρα του πρώ-
του συζύγου της!

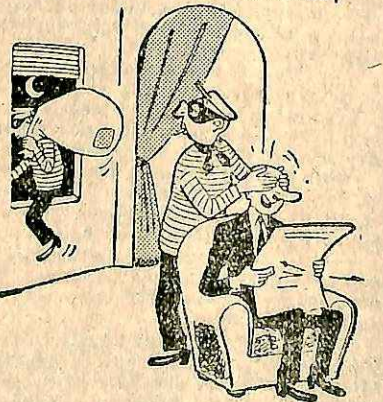
— Δεν φτάνει που διάβazes στο
τραμ πάνω άπο τον ώμο μου, ήρθες
και στο σπίτι;

— Κάτω τα νέρια, άλλως θα φω-
νάξω!...

Ο έρωτευμένος άστυνομικός

— Κουκού!
— Εσύ είσαι, Μαρίκα. σε κατά-
λαβα!...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ του Μοντγκόμερυ

Ένα ειδυλλίο του στην Έλβετία

Μιλώντας για τον Μοντγκόμερυ,
ο Άυστραλός πρωθυπουργός είχε πη
άλλοτε:

— Έχει τόσο δραστηριότητα ώστε
μπορεί να φτιάχνι στρατηγούς στη
σειρά.

Άπο τ' άλλο μέρος, οι άνθρωποι
που γνωρίζουν άπο κοντά το νικητή
του Άλαμίν τον παριστάνουν σαν
αγρίανθρωπο. Είναι οξύθυμος, άποτο-
μος και πολλές φορές βαναυσός. Σω-
στή άρκαούδα, που άπαστρέφεται τον
κόσμο και δεν πατάει ποτέ το πόδι
του σε σαλόνι. Είναι γνωστό έξ άλ-
λου, ότι δεν πίνει, δεν καπνίζει και
δεν έχει σχέση με γυναίκες. Περνάει
τον καιρό του, άφρωσιωμένος στην έρ-
γασία του κι όταν έχη λίγη ώρα
διαθέσιμη, την άφιερώνει στο διάβα-
σμα της Βίβλου.

Άλλά πώς ο «Μόντυ», έφτασε σ'
αυτή την άπομόνωση; Ποιό είναι το
μυστικό της ιδιαιτηκής του ζωής; Ποιοί
ήσαν οι σταθμοί και τα σημαντικώ-
τερα έπεισόδιά της;

Οι άγγλικές έφημερίδες, έξ άφορ-
μής της πρόσφατης όνομασίας του
Μοντγκόμερυ ως άρχηγού του Άνω-
τάτου Συμβουλίου Άμύνης της Δυ-
τικής Ευρώπης, άφιερώνουν πολλές
στήλες στη ζωή του «σιωπηλού στρα-
τηγού», που υπήρξεν ένας άπο τους
κυριώτερους συντελεστές της συμμα-
χικής νίκης.

Ο πατέρας του Μοντγκόμερυ ή-
ταν άγγλικανός πάστορ, που προ-
ήχθη κατόπιν σε έπισκοπο και τοπο-
θετήθηκε στην Τασμανία.

Λίγον καιρό πριν άπο την ανα-
χώρησί του για τη μακρινή αυτή ά-
ποικία, ο πατέρας του Μοντγκόμερυ,
που ήταν τότε 34 χρόνων, παντρεύ-
τηκε μία νέα, ηλικίας μόλις 17 χρό-
νων, την Μάιν Φάρραρ.

Άπο το γάμο του αυτόν άπόχτη-
σε τέσσερα παιδιά.

Η Μάιν, παρά τη νεαρή ηλικία
της, ήταν εξαιρετικά άσπτηρη. Το
σύστημα που έφήρμοσε για την δια-
παιδαγωγή των παιδιών της θα
μπορούσε να συνοψισθί σε δυο λέ-
ξεις: πειθαρχία και προσευχή.

Κάθε πρωί, τα παιδιά της έπρεπε
να στρώνουν τα κρεβάτια τους. Έ-
πειτα, περιμεναν σε στάσι άφογής
προσώχης την «έπιβεώρησι» της μη-
τέρας των. Αν συνέβαινε ν' άδια-
θετήσουν τη νύχτα, έπρεπε να περι-
μένουν το πρωί για να της το πουν.
Οι τιμωρίες για κάθε παρεκτροπή
ήσαν, έξ άλλου, άσπτηρότατες. Κι
εκτός άπο το ξυλοκόπημα, τη νι-
στέα κλπ, οι μικροί άτακτοί έπρεπε
να πάνε επίσης στην εκκλησία και
να μείνουν γονατιστοί πολλές ώρες,
παρακαλώντας το Άγιο Πνεύμα να
τους φωτίση.

Ο μικρός Μπέρναρντ έπαναστάτη-
σε πολύ γρήγορα εναντίον αυτής της
τακτηκής. Κι έδειξε όλη την άκαμψία
του χαρακτήρος του σε μία περίπτω-
σι κατά την όποια οι γονείς του
τον έπιασαν να καπνίζει. Τον ύπο-
χρέωσαν τότε να πάν στην εκκλησία
και να ύποσχεθί ότι δεν θα ξανακα-
πνίση ποτέ πιά.

Άλλ' ο Μπέρναρντ άρνήθηκε κατή-
γορηματικά.

Όστόσο, μερικά χρόνια άργότερα
«κοιέ όριστικά» το ταίγιο, γιατί
τον έδραπτε στην υγεία του. Άλλ'
τον έδραπτε στην υγεία του. Άλλ'
τον έδραπτε στην υγεία του. Άλλ'
τον έδραπτε στην υγεία του. Άλλ'

Η οικογένειά του γύρισε κατόπιν
στην Άγγλία και ο Μπέρναρντ άκο-
λουθήσε, παρά την έπιθυμία των γο-
νών του, το στρατιωτικό επάγγελμα.
Κατά τον πόλεμο του 1914-18,

νεαρός άνθυπολοχαγός άκόμη, έμει-
νε τρεις ολόκληρες ώρες, τραυματι-
σμένος βαρύτατα, κάτω άπο ένα
σαρό πτωμάτων.

Όταν έφτασαν οι τραυματιοφορείς
με τους γιατρούς, τον πέρασαν κι
αυτόν για νεκρόν. Άλλά ο Μοντγκό-
μερυ, που καταλαβαίνει τα πάντα,
χωρίς να μπορή, όμως, να μιλήση,
κατάφερε να κάμη μία μικρή κίνησι.
Τον μετέφεραν τότε σ' ένα νοσοκο-
μείο και έτσι σώθηκε.

Όστόσο, η σφαίρα είχε διατρυπή-
σει τον άριστερό πνεύμονά του. Κι
άπο τότε, ο Μοντγκόμερυ έχει αυτή
την άσθενική φωνή, που προκαλεί έκ-
πληξι για έναν δυναμικόν άντρα όπως
αυτόν.

Ός την ηλικία των 38 χρόνων, η
καρδιά του Μοντγκόμερυ δεν είχε
χτυπήσει ποτέ αίσθηματικά.

Ένα καλοκαίρι, ο «Μόντυ», ταγ-
ματάρχης τότε, είχε πάει στην Έλ-
βετία για να ξεκουρασθί. Έκει, γνώ-
ρισε μία συμπατριώτισά του, την
κυρία Μπέττυ Κάρβερ, χήρα ενός
άξιωματικού, που είχε σκοτωθί στην
Καλλιόπολι.

Η κυρία Κάρβερ ήταν τότε 40
χρόνων και μητέρα δυο άγοριών.

Ένα ήμερο αλλά θαυ άίσθημα
ανάπτυχθηκε άμέσως μεταξύ αυτής
της γυναίκας και του Μοντγκόμερυ
και σε λίγο άποφάσισαν να ενώσουν
τη ζωή των.

Καρπός αυτού του γάμου ήταν έ-
να άγόρι, που ύπηρετεί σήμερα με το
δαθμό του ύπολοχαγού στον άγγλικό
στράτο.

Κοντά στην Μπέττυ, ο «Μόντυ» έ-
γινε για ένα διάστημα κοινωνικός,
καλόβολος, χαρούμενος. Άρχισε έπί-
σης να ενδιαφέρεται για τις τέχνες.
(Η γυναίκα του ήταν μία πολύ κα-
λή ζωγράφος).

Άλλ' η Μπέττυ πέθανε μερικά χρό-
νια άργότερα, έπειτα άπο μία άδυ-
νηρη άσθένεια, που την καθήλωσε
άρκετους μήνες στο κρεβάτι.

Ο Μοντγκόμερυ ήταν άπαρηγόρη-
τος για το θάνατό της. Και επί έξη
μήνες δεν βγήκε καθόλου άπο το δω-
μάτιό του.

Όταν μετριάσθηκε κάπως η λύπη
του, άπέλυσε όλο το ύπηρετικό προ-
σωπικό του σπιτιού του και κράτησε
κοντά του μόνον ένα γέρο θαλαμη-
πόλο, που του χρησιμεύει επίσης ως
μάγειρος.

Άπο την έποχή αυτή, ο Μοντγκό-
μερυ δεν μπορεί να άνεχθί την πα-
ρουσία γυναικών κοντά του. Και οι
έλαχιστες που προσπάθησαν να τον
πλησιάσουν άντίκρουσαν την παγερή
άδιαφορία και την άποστροφή του.

Όστόσο, μ' όλα του τα έλαττώ-
ματα, οι Άγγλίδες τον λατρεύουν.
Και οι Άγγλοι δεν ξεχνούν ποτέ τα
λόγια που ο Μοντγκόμερυ είπε στους
άξιωματικούς του έπιτελείου του, ό-
ταν ανέλαβε τη διοίκησι του στρατού
της Άφρικής.

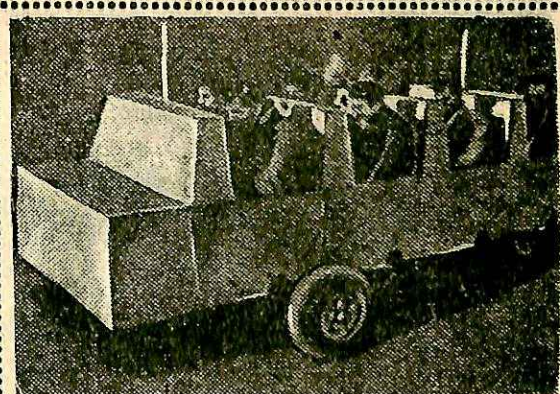
— Η άμυνα της Αιγύπτου βρίσκε-
ται εδώ, στο Άλαμίν, τους τρεις
διάταξα να καταστρέψουν τα σχέδια
ύποχωρήσεως. Είναι περσιτά. Αν
δεν μπορέσω να κρατηθώμε εδώ
ζωντανοί, θα μείνωμε νεκροί!

Τα λόγια αυτά ηλεκτρίσαν τους
συνεργάτες του. Και άπο τότε το ό-
νομα του Μοντγκόμερυ έγινε θρύλος.

67

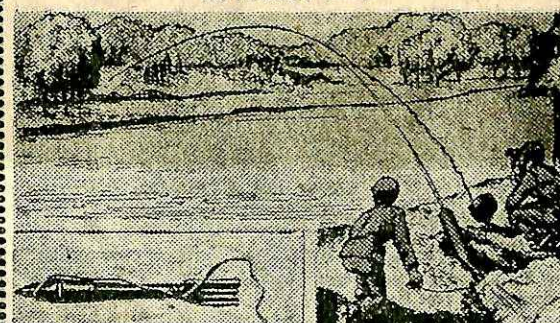
Μία όχι ευχάριστη πρόβλεψις

Ένας Βαυαρός δραματιστής, ο
Άλφόνς Ιρλμαγιερ προβλέπει έναν
πόλεμο στην Ευρώπη για τον προσε-
χή χειμώνα και συγκεκριμένα για την
περίοδο που «τα βουνά θα σκεπα-
σθούν άπο χιόνια». Εύτυχώς, σύμφω-
να με τις προβλέψεις του, πάντοτε, ο
πόλεμος αυτός θα κρατήη μόλις με-
ρικές έβδομάδες. Οι χώρες που θα
πληγούν περισσότερο είναι η Γερμα-
νία, η Τσεχοσλοβακία και η βόρειος
Ιταλία.

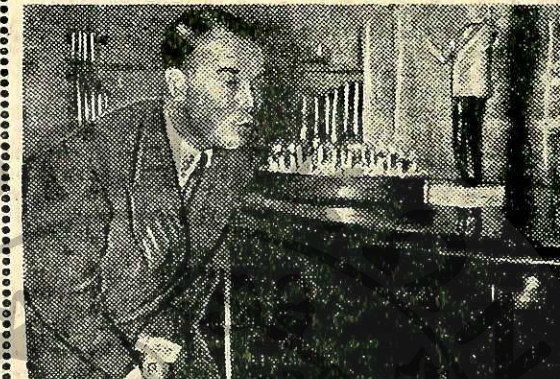
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ

Για την εξάσκηση των πιλότων της άγγλικής αερο-
πορίας στη χρήση της μονωνητικής πύλης της τουοτας
ποιείται αυτό το περίεργο όχημα με τις πολλές θέ-
σεις, το όποιο οδηγεί ο εκπαιδευτής προς διάφορες
διευθύνσεις, ενώ συγχρόνως οι μεθηται ρυθμίζουν
τις πυλίδες τους.

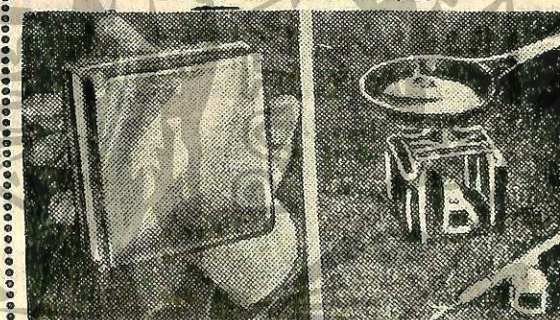
ΡΟΥΚΕΤΕΣ ΜΕ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΑ ΣΥΡΜΑΤΑ

Μικρές ρουκέτες του τύπου των «ιπταμένων βομ-
βών» χρησιμοποιούνται για να μεταφέρουν σε ά-
πόστασι τηλεφωνικά σύρματα, προκειμένου να έν-
κατασταθί μία γραμμή τηλεφώνων πάνω άπο ένα
ποτάμι ή σε δύσβατο έδαφος.

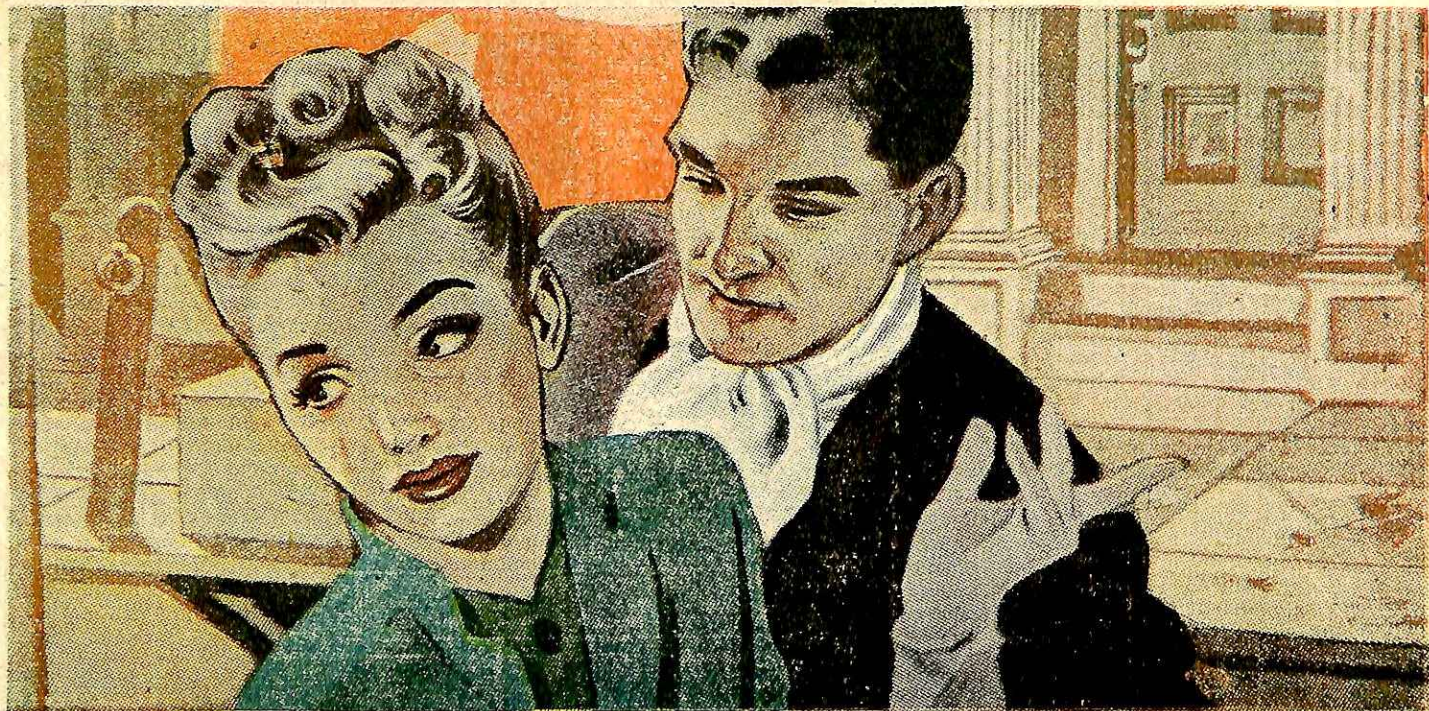
ΧΑΡΑ ΣΤΟ ΚΟΥΡΑΓΙΟ ΤΟΥ!

Ο Μωρίς Σεβαλιέ έκλεισε τα 60 χρόνια όπως δει-
χνουν τα ιαόριθμα συμβολικά κερά της τουοτας
των πετεινών γενεθλίων του. Κι όμως διατήρησε το
κεφάλι του την ανηρότητα του προφάνω δε και τη
δυναμί του εφόσον κατώρθε να άσους και τα 60
κερά μ' ένα μόνο φύσημα!

ΚΑΜΙΝΕΤΟ ΓΙΑ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Οι εκδρομείς θα ένθουσιασθούν άσφαλώς μ' αυτό
το άπλο και φτηνό καμινέτο της τρέπης, που λει-
τουργεί με βενζίνη και μπορεί να ζεστάνη μία κα-
τασάλα των 2 οκάδων. Η καύσιμη ύλη που περιέ-
χει άρκει για 1 1/2 ώρα.

Ο Θάνατος και η 'Αγγέλα συναντιόντουσαν εσω στα πεταχτά για μιὰ στιγμή με καρδιοχτύπι...

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΙ στη βεράντα του σπιτιού τους ο Τέλης κι' η Βέρα Σούβα απολάμβαναν την όμορφη του δειλινού. Αντίκρου τους απλωνόταν η γαλανή θάλασσα του Κορινθιακού, πυρρώνει από τα φίλια μιας μαγευτικής δύσεως. Όλη η πόλις, η Κόρινθος, ανάσαινε, θάρρεις, γαλήνισα το βραδυνο αέρακι. Κι' αυτοί, δυο γεροντάκια τώρα πιά, είχαν το ήρεμο συναίσθημα πώς είχε τελειώσει γι' αυτούς ο αγώνας της ζωής. Γι' αυτό στα χείλη τους παιγνίδιζε ένα χαμόγελο που αν δεν έδειχνε ευτυχία, φανέρωνε τουλάχιστον τη γαλήνη της ψυχής των.

— Τέλη, είπε η Βέρα, με τη γλυκειά, φωνή της, αὐριο εἶνε ἡ τριακοστὴ πέμπτη ἐπέτειος τοῦ γάμου μας, τὸ θυμάσαι;

— Σήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα πὺν διάβαζε ὁ Τέλης.

— Τὸ θυμάμαι, ἀποκρίθηκε κι' ἡ ματιά του στοργικῇ, συνάντησε τὴ ματιά τῆς γυναίκας του.

— Σὰν ψέμματά μου φαίνεται, ἀναστέναξε ἡ Βέρα. Πῶς περνοῦν τὰ χρόνια!... Γεράσαμε πιά γιὰ καλά, ἄντρα μου.

— Γιὰ μένα ὅμως εἶσαι πάντα νέα, εἶπε ὁ Τέλης. Ἡ ψυχὴ σου δὲν γέραςε. Ὅσο γιὰ τ' ἄσπρα σου μαλλιά, μὴ στενοχωριέσαι, ἔχουν κι' αὐτὰ τὴ χάρι τους.

— Ἀξάφνα, ἕνα ἐπιφώνημα ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Τέλη.

— Τί τρέχει; τὸν ρώτησε ἡ γυναίκα του.

— Ὅχι, φώναξε ὁ ἄντρας τῆς, δὲν εἶνε δυνατόν.

— Μὰ τί τρέχει, Τέλη; ρώτησε ἀνήσυχη αὐτή.

— Βέρα, μὴ ταραχτῆς. Κάποιο λάθος θὰ συμβαίνει. Δὲν εἶνε δυνατόν, ἕνα τόσο ἀπίστευτο.

Τοῦ ἄρπαξε τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὰ χέρια ἡ Βέρα, καὶ τὰ μάτια τῆς ἔπεσαν σὲ μιὰ μικρὴ εἰδησι:

«Ἀποπείρα αὐτοκτονίας.

«Ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ λαδοῦσα τὸ περιεχόμενον τριῶν σωληναρίων κινίνης ἡ ἐξοικονομητὶς γραφία Ἀγγέλα Ράπτη. Οἱ λόγοι εἶνε οἰκονομικοί».

Ἡ ἐφημερίδα ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς. Μιὰ τρεμουλιὰ τάραξε τὸ κορμί τῆς.

Πῆγε κοντὰ τῆς ὁ Τέλης καὶ πέρασε τὸ χέρι του γύρω στοὺς ὤμους τῆς.

— Μὴν κάνεις ἐτοί! Σίγουρα θὰ εἶνε λάθος, τῆς εἶπε.

— Μὰ λέει καθαρά τ' ὄνομα τῆς ἀδελφῆς μου; Ἀγγέλα Ράπτη.

— Ὅχι εἶνε συνωνυμία.

Μιὰ παράξενη αὐτοκτονία

Ἑλληνικὸ διήγημα

Τὰ δάκρυα βούρκωσαν τὰ μάτια τῆς Βέρας.

— Φωδάμαι, Τέλη! Λες νὰ εἶνε ἡ Ἀγγέλα μας; ψιθύρισε.

— Τρελλάθηκες, Βέρα; Ἡ Ἀγγέλα νὰ κάνητέτοιο πράγμα; Καὶ γιὰ ποῖο λόγο, σὲ παρακαλῶ;

— Ἡ ἐφημερίδα λέει γιὰ λόγους οἰκονομικοῦ.

— Τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ πὺς ἡ Ἀγγέλα εἶνε μιὰ γυναίκα τρισευτυχισμένη. Δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ δολήσῃ ν' αὐτοκτονήσῃ.

— Τὸ ξέρω βέβαια, φώναξε ἡ Βέρα σκουπίζοντας τὰ μάτια τῆς. Ἄν εἴμαστε ἐμεῖς εὐτυχισμένοι, αὐτὴ εἶνε ἀκόμα πιὸ πολὺ, γιατί αὐτὴ ἔχει παιδιὰ κι' ἐγγόνια καὶ τὸν ἄντρα τῆς πὺν τὴ λατρεῖ. Ἐκτός πιά ἂν συνέβη τίποτε στὰ παιδιὰ τῆς, ἢ τὰ ἐγγόνια τῆς.

— Καὶ δὲν θὰ μὰς τὸ τηλεγραφοῦσαν; Ὅχι, ἔφιναν νὰ τὸ μάθουμε ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα; Ἐλα, λογικέφου τώρα, Βέρα.

— Βέβαια, θὰ μὰς τηλεγραφοῦσαν, ψιθύρισε αὐτή.

Ἡ ἀνησυχία ὅμως δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς.

— Τέλη, παρακάλεσε σὲ λίγο, δὲν πάμε νὰ τηλεφωνήσουμε στὴν Ἀθήνα; Ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἡ ἐννοια.

— Πάμε, ἀφοῦ τὸ θέλεις, εἶπε ὁ ἄντρας τῆς.

Καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ ταχυδρομεῖο.

★

Ἡ φωνὴ τοῦ Λουκά Ράπτη, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἀντήχησε στὸ τηλεφῶνο γεμάτη ἀγωνία.

— Ναί, εἶνε ἀλήθεια... Ἡ Ἀγγέλα. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε, τίποτε ἀπὸ δῶ... Ἡ κατάστασί τῆς εἶνε κρίσιμη. Ἐλάτε στὴν Ἀθήνα, ἂν θέλετε.

Ὁ Τέλης κρατοῦσε τὴ Βέρα ἀγκαλιασμένη σ' ὅλο τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὸ σπίτι τους γιὰ τὴ πόδια τῆς γεροντίσας λυγίζαν. Κι' ἀμέσως ἀ-

ποφάσισαν νὰ φύγουν γιὰ τὴν Ἀθήνα. Πῆραν τὸ πρῶτο τραῖνο πὺν πέρασε καὶ τὰ μεσάνυχτα χτυποῦσαν τὸ κουδούνι τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἀγγέλας.

Ἦταν ἕνα μεγάλο ἀρχοντικό σπίτι στὴν ὁδὸν Πατησίων. Μιὰ γρηῃ ὑπηρετρία τοὺς ἀνοίξε καὶ τοὺς κῦτταξε μὲ μάτια βουρκωμένα. Ἐπειτα ἔτρεξε νὰ τοὺς προῦπαντῇ.

— Ἄνδρα, ἡ ἐγγονοῦλα τῆς Ἀγγέλας, μιὰ κοπελίτσα δεκαοχτὼ χρόνων. Μόλις τοὺς εἶδε, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς Βέρας.

— ὦ! θεῖα Βέρα, θεῖα Βέρα! Τί ἦταν αὐτὸ πὺν πάθαμε! Τί συμφορά μὰς βρῆκε.

— Ζῆ; ρώτησε ἡ Βέρα ἀχνά.

— Ζῆ... μὰ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μπορεῖ...

— Τί συνέβη, γιὰ τὸ Θεό; ρώτησε ὁ Τέλης.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ ἐγώ, ἀποκρίθηκε ἡ κοπελίτσα καὶ ξέσπασε σὲ κλάμματα.

— Ποῦ εἶνε ὁ παππούς σου;

— Κοντὰ στὴ γιγαλιά.

Ἀνέβηκαν τὴ σκάλα, κι' ἡ Λίλα τοὺς ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας.

Ἡ Ἀγγέλα κοιτόταν στὸ κρεβάτι μὲ τὰ μάτια κλειστά, μὲ μιὰ νεκρὴ χλωμάδα στὸ πρόσωπο. Μόλις φαινόταν ν' ἀνασαίνει. Καὶ δίπλα τῆς ὁ Λουκάς Ράπτης, ὁ ἄντρας τῆς, καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα ἐκλαιγε σιγὰ.

Μόλις ἀντέληφθη τοὺς νεοφερμένους, σηκώθηκε μὲ κόπο.

— Πάμε, τοὺς ψιθύρισε, πάμε ἔξω, μὴ σὰς δῇ καὶ ταραχτῇ.

Βῆκαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο πατώντας στὴς μύτες τῶν ποδιῶν.

— Λουκά, φώναξε ἡ Βέρα αὐτὴ ἐκλεισε πίσω τοὺς ἁ πῶρτα, τί εἶνε αὗτος; Τί συνέβη;

— Ὁ Λουκάς ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Καθῆστε, τοὺς εἶπε βραχνά. Καθῆστε...

— Μὰ πές μας, φώναξε ἡ Βέρα. Ἀγωνιῶ νὰ μάθω. Τί συνέβη στὴν ἀδελφὴ μου; Ἀλήθεια δολήθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ;

— Ἐγνεψε ναί μὲ τὸ κεφάλι ὁ γέρος.

— Μὰ γιατί; Πές μου, θὰ τρελλαθῶ! βόγγηξε ἡ Βέρα.

— Στάσου, Βέρα, ἀποκρίθηκε ὁ Λουκάς, μὲ φωνὴ ὑπόκωφη. Εἶνε τόσο δύσκολο νὰ σὲ πῶ, τόσο δύσκολο...

— Μὴ μὲ βασανίζεις! τὸν ἱκέτευσε ἡ Βέρα. Πές μου τὸ μὲ δυὸ λόγια. Γιατί θέλεις νὰ σκοτωθῇ ἡ Ἀγγέλα;

— Λοιπὸν... ἡ Ἀγγέλα... αὐτοκτονήσῃ γιὰ λόγους... ἐρωτικούς!

Ὁ Τέλης πετάχθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του, κι' ἡ Βέρα κύτταξε τὸ Λουκά μὲ τρόμο, λες κι' εἶχε νὰ κάνῃ μὲ τρελλό. Αὐτὸς ἔχωσε τὸ κεφάλι του στὴς χούφτες του, κι' ἔμεινε κάμποση ὥρα ἐτσι, σκυμμένος.

— Λουκά, εἶπε ὁ Τέλης, τί ἔπαθες; Τί εἶνε αὐτὰ πὺν λές;

— Δὲν εἶμαι τρελλός, βόγγηξε ὁ γέρος. Ἡ Ἀγγέλα αὐτοκτονήσῃ γιὰ λόγους ἐρωτικούς.

Τὸ ἀντρώγυνο κυττάχτηκε.

— Ἐξηγήσου, ἂν εἶσαι Χριστιανός, παρακάλεσε ἐξαλλήν ἡ Βέρα.

— Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή, εἶπε μὲ φωνὴ τσακισμένη ὁ Λουκάς. Κι' ἔπειτα θὰ μὴ πῇτε κι' ἐσεῖς τί πρέπει νὰ κάνω. Μὲ βλέπετε πὺς εἶμαι; Ἐνα ἔρεϊπιο! Ἡ χθεσινὴ μέρα μὲ γέραςε εἴκοσι χρόνια. Ὅλη μου ἡ ζωὴ καταστράφηκε. Θὰ σὰς τὰ πῶ ἀπὸ τὴν ἀρχή.

★

— Ὁ Γιαννάκης εἶνε ὁ αἴτιος ὅλου τοῦ κακοῦ, ἀρχισε ὁ παππούς.

— Ὁ Γιαννάκης; Ποιός; Ὁ μικρός; ρώτησε δυσπιστὰ ἡ Βέρα.

— Ναί, ὁ μικρός, ὁ ἐξαχρονος Γιαννάκης, τὸ ἐγγονάκι μου. Αὐτὸς χθὲς τὸ πρῶτ' ἀρχισε νὰ σκαλίζει ὅλα τὰ συρτάρια. Ἡ Ἀγγέλα ἔλειπε. Εἶχε πάει στὴν ἐκκλησία, ἦταν Κυριακὴ. Μαύρη Κυριακὴ! Ἐλεπτε κι' ἡ μάνα του κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὸ σπῆτι. Ἦμουν μονάχα ἐγὼ ἐδῶ κι' ἐμένα δὲν μ' ἀκούει καθόλου. Τοῦ φώναζα νὰ καθῆσθαι φρόνιμα, νὰ μὴν ἀναστατώνῃ τὰ πράγματα, μὰ αὐτὸς τὴ δουλειά του. Μὲ πονοῦσαν τὰ πόδια μου καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τρέχω πίσω του.

Δὲν ξέρω πὺς τὰ κατάφερε καὶ ἀνοίξε ἕνα συρτάρι πὺν τὸ κλείδωνε πάντα ἡ Ἀγγέλα. Ἐκεῖ μέσα φύλαγε τὰ κοσμήματά της, καὶ κατὰ παλὴς φωτογραφίες τῆς μακροτίσας τῆς μητέρας τῆς κι' ἄλλων συγγενῶν καὶ διάφορα ἐνθύμια. Ὅταν μπῆκα στὸ δωμάτιο, τὸν εἶδα νάχη σπαρμένα κάτω αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ νὰ τὰ ψάχνῃ ἕνα-ἕνα.

Τὸν μάλωσα στὴν ἀρχή, ἔπειτα ὅμως αἰσθάνθηκα μιὰ βαθειὰ συγκίνησι ἀντικρύζοντας αὐτὰ τὰ ξεχασμένα πράγματα πὺν μὴ μὴ μὴ εὐτυχισμένες ἡμέρες τοῦ παλοῦ καλοῦ καιροῦ.

Ἐδῶξα τὸ μικρό, κάθησα στὴ καμπίνα πολυθρόνα μπροστὰ στὴν τουαλέττα κι' ἀρχισα νὰ περιεργάζωμαι ἕνα-ἕνα τὰ παλαιὰ ἐνθύμια. Ἡ καρδιά μου ἦταν γεμάτη τρυφερότητα γιὰ τὴν Ἀγγέλα καὶ τὰ μάτια μου βούρκωναν ἀπὸ συγκίνησι.

Ὅλα τὰ πράγματα αὐτὰ τὰ γνῶριζα. Ἦταν κοριτσιάτικα ἐνθύμια τῆς, πὺν μὴ τὰ εἶχε δώσει ὅταν παντρευτήκαμε; Ἐνα λεύκωμα ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺν ἦταν μαθήτριά, μερικά κάρτ-ποστάλ πὺν τῆς εἶχαν στείλει οἱ φίλες τῆς, λίγα μαλλιά ἄσπρα τοῦ πατέρα τῆς, λουλούδια ξεραμένα, τὰ πρῶτα λουλούδια πὺν τῆς εἶχα προσφέρει ὅταν ἀρραβωνιαστήκαμε, καὶ πὺν τὰ εἶχε φυλάξει κι' ἄλλα μικροπράγματα. Ἐπειτα εἶδα ἕνα κουτὶ γεμάτο γράμματα. Τὸ ἔνοιε, χωρίς διαταγὴ, γιατί ἤξερα ὅτι ἐκεῖ μέσα φύλαγε, χρόνια τώρα, τὰ γράμματα πὺν τῆς ἔστελναν ὅταν τύχαινε νὰ τὴν εἶδε.

Δάκρυα μὴ ἦσαν στὰ μάτια στὸ πρῶτο γράμμα πὺν ἀντίκρινα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ

πὺν εἶχαμε χωριστῇ. Τί δὲν τῆς ἔγραφα! Πόσο τὴν ἀγαποῦσα!...

Ἀξάφνα, καθὼς τράβηξα ἀπὸ κάποιο φακέλλο ἕνα γράμμα εἶδα μ' ἐκπληξί μου πὺς δὲν ἦταν δικό μου τὸ γράμμα αὐτό. Δὲν ξέρω γιατί ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, ἐνοίωσα ἕναν πόνο στὴν καρδιά.

Σταμάτησε ὁ Λουκάς. Τὰ χείλη του ἔτρεμαν καὶ τὰ μάτια του ἦσαν σκοτεινά.

— Τίνος ἦταν τὸ γράμμα; ρώτησε ὁ Τέλης.

— Διάβασέ το, Βέρα, εἶπε ὁ Λουκάς, καὶ τῆς ἔδωσε μὲ χέρι τρεμάμενο ἕνα κίτρινο χαρτί.

Μὲ φωνὴ ἀχνή, διάβασε ἡ Βέρα:

«Πολυαγαπημένη μου,

«Μοῦ λες πὺς ἔχεις τύψεις, πὺς δὲν πρέπει νὰ ξανασυναντηθοῦμε. Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὺς ἡ ἀγάπη μας δὲν εἶνε ἁμαρτία. Ἀγαπιόμαστε τόσα χρόνια, ἀπὸ παιδιὰ, σκέψου το, γλυκειά μου Ἀγγέλα. Οἱ γονεῖς σου ἔκαναν ἕνα μεγάλο ἔγκλημα νὰ σὲ πιέσουν νὰ παντρευτῇς ἄλλον. Κι' ἐσύ στάθηκες ἀδύνατη καὶ δεχτηκες. Ἐπρεπε νὰ σὲ μισῶ γι' αὐτό. Μὰ δὲν μπορῶ. Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ τρελλά. Ἀπὸ προχθὲς πούγιες δικὴ μου αἰσθάνομαι πὺς ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀληθινός σου ἄντρας. Ὁ ἄλλος εἶνε ὁ ξένος, ὁ παρείσακτος. Εἶσαι γυναίκα μου, κι' ἄς λὴ ὁ νόμος ὅτι θέλει.

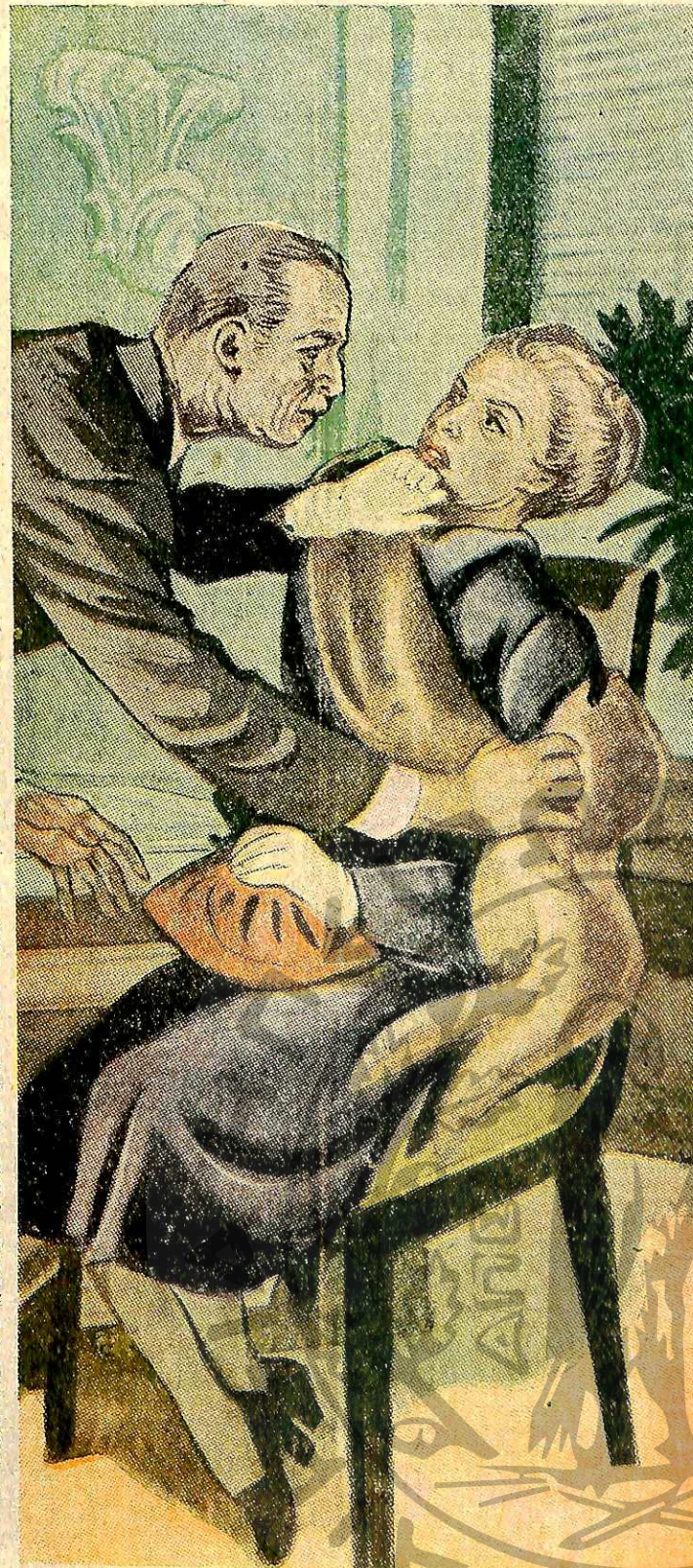
«Ἀγγέλα, ἐκλάφες πικρὰ καὶ μετάνοιες πὺν ἔγινες δικὴ μου. Ἀπὸ προχθὲς μὴ μὴν πὺς δὲν πρέπει νὰ συναντηθοῦμε πιά. Τόλμησε μάλιστα νὰ μὴ πῇς πὺς ἀγαπᾷς τὸν ἄντρα σου. Αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω. Ὅχι ἦταν τερατῶδες ν' ἀγαπᾷς τὸν ἄντρα σου, κι' ὅμως νὰ δεχθῇς νὰ γίνῃς δικὴ μου.

«Δὲν τὸν ἀγαπᾷς, ὄχι. Μονάχα ἐμένα ἀγαπᾷς. Αὐτὸν ἴσως νὰ τὸν φοβάσαι, τίποτε ἄλλο.

«Ἀγγέλα, δὲν θέλω ν' ἀκούσω πὺς δὲν θὰ ξανασυναντηθοῦμε πιά. Σὲ περιμένω αὐριο τὴν ἴδια ὥρα στὸ ἴδιο μέρος. Ἄν δὲν ἔρθῃς, θὰ μὲ κάνῃς δυστυχισμένο. Σὲ περιμένω, τ' ἀκούς;

«Ὅταν εἶσαι στὴν ἀγκαλιά μου ξεχνῶ πὺς πῆρες τ' ὄνομα ἄλλου. Εἶσαι δικὴ μου. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα. Θέλω νὰ νοιώθῃς μονάχα τὴν εὐτυχία τῆς ἀγάπης μας. Σὲ περιμένω. Σὲ φιλῶ στὸ στόμα τρελλά, γλυκά.

Ὁ Θάνατος σου»

— Θέλω νὰ μὴ μὴ τὰ πῇς ὅλα. Ἄποτῶ νὰ μὴ μὴ τὰ πῇς ὅλα! φώναξε ὁ Λουκάς

Δὲν τὰ διάβασε συνέχεια ὅλα αὐτὰ ἡ Βέρα. Κάθε τόσο ἡ φωνὴ τῆς ἔσβυνε.

Ὅταν τελείωσε τὸ γράμμα κύτταξε μὲ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη τοὺς δυὸ ἄνδρες.

— Λουκά, ψιθύρισε... Λουκά!... Μὴν πιστεύεις τίποτε...

Ἐνα γέλιο πικρὸ φρίκτὸ τὴν ἔκοψε.

— Νὰ μὴν πιστέψω; Ἀφοῦ μὴ τὰ ὁμολόγησε ὅλα;

— Τῆς ἔδειξε τὸ γράμμα;

— Μόλις γύρισε ἀπ' ἔξω.

— Τί ἡμερομηνία ἔχει τὸ γράμμα; ρώτησε ὁ Τέλης.

— 20 Νοεμβρίου 1905

— Διηλοῦ πρὶν ἀπὸ σαράντα χρόνια.

— Ναί. Εἶνε ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου μας. Μὲ ἔταρσε ἀπὸ τὸν πόθο χρόνο!

— Τί εἶνε ἔπειτα; ρώτησε ἡ Βέρα. Τί τῆς εἶπες;

— Βρῆκα ἕνα παράξενο γράμμα, τῆς εἶπα, καὶ τῆς τῶσα.

«Μόλις τὸ ἀντίκρισα, τὸ ἀναγνώρισα. Ὅλο τὸ αἶμα ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρόσωπό τῆς. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φοβήθηκε πὺς θὰ σκοριαζόταν στὰ πόδια μου. Ὁ θυμὸς ὅμως μὲ τυφλώσε καὶ ξεχνώντας πὺς ἔχω μπροστὰ μου μιὰ ἀδύνατη γρηῃ γυναίκα, τῆς φώναξα:

«Θέλω νὰ μὴ μὴ τὰ πῇς ὅλα. Ἀπαιτῶ νὰ μὴ μὴ τὰ πῇς ὅλα.

«Σὲ ἱκέτευω, μὴ ψιθύρισε. Μὴ μὴ ζητᾷς τέτοιο πράγμα. Συγχώρα με. Εἶνε μιὰ τόσο παλαιὰ ἱστορία... Σαράντα χρόνια πίστι κι' ἀγάπη, δὲν εἶνε ἀρκετὰ γιὰ σένα γιὰ νὰ σβύσουν υἱὰς στιγμὴς τρελλὰ;

«Τὴν κάθισα μὲ τὸ στανιὸ κοντὰ μου καὶ τῆς ξαναεἶπα σκληρά:

«Θὰ μὴ μὴ τὰ πῇς ὅλα. Εἶνε τὸ λιγώτερο πὺν μπορῶ νὰ σοῦ ζητήσω.

«Καὶ μὴ μὴ τὰ διηγῇς ὅλα.

★

Ἀγαπιόνταν ἀπὸ παιδιὰ μὲ τὸ γείτονά σας Θάνο Βαροῦλη. Ὁ τὸν θυμάσαι ἐσύ ἴσως, Βέρα; ἂν

και τότε ησουν μικρή. 'Ο Θάνος δεν άρεσε στην οικογένειά της. 'Η 'Αγγέλα πλουσιοκόριτσο, άναθρεμμένη μη στάξη και μη βρέξη. Από τόν καιρό που πήγαινε στο Αρσάκειο συναντιόνταν με καρδιοχτύπι έξω, πεταχτά, μία στιγμή και όρκίζονταν ό ένας στον άλλον πως θα παντρευτούνε. 'Αλλά μόλις έγινε δεκαοκτώ χρόνων ή 'Αγγέλα οί γονείς της της πρότειναν να γίνη δική του γυναίκα. Αυτή έκλαψε, ικέτεψε, μα έκείνοι στάθηκαν άνένδοτοι. Καί με παντρεύτηκε.

» Κάμπορους μήνες έζησε κοντά μου φαινομενικά ευτυχισμένη. 'Αλλά όταν ήταν μόνη της έκλαιγε, και θυμόταν την πρώτη της αγάπη. Πάντως, μου όρκιζεται, και την πιστεύω, πως δεν δέχθηκε να τόν ξαναδωθόν τον πρώτο καιρό. 'Επειτα ή κακή τύχη τόφερε να φύγω έγω δυό μήνες για ταξίδι, και τότε έγινε το κακό. » Τό πήρε είδησι αυτός πως έλειπα, την παλιόρριψε, την ανάγκασε να τόν δεχτή μία μέρα σπίτι, και έπειτα την έπεισε να συναντηθούν έξω. 'Αρχισαν να θυμούνται τα παλιά και μία μέρα, δεν υπόρεσε να τού αντίσταθώ...

Σταμάτησε ό Λουκάς. 'Ανάσινε βαρεία και φαίνονταν να υποφέρει άσάνταστα.

—'Από τότε, συνέχισε, δεν τόν είδε πιά. Αυτός άρχισε να την πολιορκή με τά γράμματα. Δεν τού άπάντησε ποτέ τίποτε άλλο παρά πως όλα τέλειωσαν μεταξύ τους. Μου τό βεβαίωσε, και την πιστεύω. » Εκείνος τη φοβέρισε πως θα τη σκοτώσω, πως θα σκοτωθώ. Μα αυτή στάθηκε άνένδοτη. Στο τέλος κουράστηκε φαίνεται αυτός. Καί μετά κάμποσον καιρό έμαθε ή 'Αγγέλα πως παντρεύτηκε.

—'Ετσι τέλειωσε αυτή ή ιστορία; ρώτησε σιγά ό Τέλης.

—Ναί, έτσι τέλειωσε, άποκρίθηκε ό Λουκάς.

—Ψάψασαν. Οί καρδιές τους ήσαν βαρείες.

—Και γιατί θέλησε να σκοτωθώ ή 'Αγγέλα; ρώτησε μ' ένα λυγμό στη φωνή ή Βέρα.

—'Όταν τέλειωσε την εξομολόγησί της, άποκρίθηκε ό Λουκάς, έκρυψε το πρόσωπό της με τά χέρια της και ψιθύρισε.

» —Τί ντροπή!...

—Κι' έσύ... ρώτησε δειλά ό Τέλης, έσύ τί έκανες, Λουκά;

Δεν άποκρίθηκε άμέσως αυτός.

—'Εσύ τί θάκανες; ρώτησε επί τέλους. 'Ο Τέλης ξαφνιάστηκε.

—Δεν ξέρω κι' έγω τί θάκανα, άποκρίθηκε με ειλικρίνεια ό Τέλης.

—'Εγώ δεν θυμάμαι πιά τί της είπα. Μου φαίνεται ότι δεν της είπα σκληρά λόγια. Μου φαίνεται μονάχα πως της είπα μία λέξη: «Ψεύτρα!...». Ναί, αυτό της είπα.

» —Ψεύτρα! Πως μπόρεσες να μου λες ψέμματα σαράντα χρόνια!...». Κι' αυτή μου άποκρίθηκε: «—Δεν σου λέγα ψέμματα. Σαράντα χρόνια σ' αγαπώ αληθινά».

» Τό αίμα είχε άνεβή στο κεφάλι μου, λόγια προσβλητικά μου γαργαλούσαν τη γλώσσα. Δεν ξέρω άν με καταλαβαίνετε... άν με νοιώθεις έσύ, Τέλη. Ξαφνικά, από τη μία στιγμή στην άλλη, την είδα με άλλα μάτια. Μου φάνηκε αλλοιώτικη, και νόμισα, για μία στιγμή, πως είχα τό δικαίωμα να την ποδοπατήσω. Για να μη φερθώ σκληρά, της γύρισα την πλάτη κι' έφυγα, την άφησα μόνη στο δωμάτιό της.

—Και πως έκανε την άπόπειρα; ψιθύρισε ή Βέρα.

» 'Ο Λουκάς άποκρίθηκε σιγά:

—Δεν ξαναπήκα στο δωμάτιο για πολλή ώρα. Δεν την άκουγα καθόλου. Νόμιζα πως ήταν πεσμένη στο κρεβάτι της κι' έκλαιγε. 'Εμένα όσο συλλογίζομουν τό κακό που έκανε, τόσο φούντωνε ό θυμός μου. Σε μία στιγμή άνοιξα την πόρτα και μπήκα στο δωμάτιο, για να της μιλήσω άγρια. Την είδα να κάθεται στην πολυθρόνα, κουλουριασμένη, σαν να πονούσε. Δάγκωνε τά χείλη της κι' ή φυσιογνωμία της ήταν άλλαγμένη.

» —Τί έχεις; τί ρώτησα.

» —Συχώρα με, μου άποκρίθηκε, Περίων!...

» Καί μουδίδε τρία σωληνάρια από κινίνη, άδεια.

» —'Αγγέλα! της φώναξα, γιατί τόκανες αυτό;

» —Λουκά, μου ψιθύρισε, έπρεπε. Σαράντα χρόνια ζούσα με τό πόθο μην ανακαλύψης ποτέ την άπιστία μου. Καί πάντα έλεγα, πως άν ντροπιάζομουν μπροστά σου, τό μόνο που θα μούμενε να κάνω, θα ήταν ό θάνατος.

» Αυτά μου είπε και σώπασε. Δεν μπόρεσε να μιλήση πιά. 'Επεσε σε λήθαργο, κι' ό γιατρός λέει πως είναι ζήτημα άν θα μπόρεση να σωθώ.

» Εκείνη τη στιγμή μπήκε ή Λίλα, ή έγγονή του Λουκά.

—Παππού, ήρθε ό γιατρός πάλι, είπε σιγά.

» 'Ετρεξε ό Λουκάς και μπήκε με τό γιατρό στο δωμάτιο της άρρωστης. 'Όταν μετά πολλή ώρα ξαναδούηκε τό πρόσωπό του ήταν πιο ήρεμο.

—'Ανοιξε τά μάτια της, ψιθύρισε. 'Ο γιατρός μούδωσε έλπίδες. Φαίνεται πως μάλλον πέρασε ή κρίσιμη στιγμή.

—Σού μίλησε; ρώτησε ό Τέλης.

—'Όχι, άποκρίθηκε ό Λουκάς. Μονάχα οί ματιές μας συναντήθηκαν για μία στιγμή.

—Κι' έσύ, δεν της μίλησες; ρώτησε ή Βέρα.

—Δεν της μίλησα, ψιθύρισε αυτός. 'Η πρώτη λέξη είναι δύσκολη. Δεν ξέρω τί πρέπει να της πω.

—Λουκά, είπε με φωνή σιγαλή ή Βέρα. 'Αλήθεια τό λες πως δεν ξέρεις τί πρέπει να της πής;

—Μέσα στην καρδιά μου παλεύουν χίλια συναισθήματα.

—Λουκά, είπε σοβαρά ή Βέρα, μίλησέ της όπως θα ήθελες αυτή να σου μιλήση άν είχε συμβή τό αντίθετο.

—Μα δεν είναι τό ίδιο, είπε αυτός.

—Πήγαινε, Λουκά, μην άργήεις. Κάθε στιγμή που περνά είναι πολύτιμη. Μίλησέ της ανθρώπινα, μονάχα ανθρώπινα.

★

Με σурτό βήμα, ξαναμπήκε ό Λουκάς στο δωμάτιο της γριάς του. Πήγε κοντά της, και στάθηκε λίγες στιγμές άκίνητος. 'Η 'Αγγέλα τόν κύταξε υπελοπισμένα. Της έπιασε τό χέρι ό άντρας της. 'Εκανε αυτή να τό τραβήξη μα της τό κράτησε σφιχτά. Τά λόγια της Βέρας είχαν μπη μέσα στην καρδιά του: «Να της μιλήσεις όπως θα ήθελες να σου μιλήση αυτή».

Κι' άρχισε να της λή με φωνή σιγαλή, πνιγμένη:

—'Αγγέλα, δεν θέλω να πεθάνεις. Πόνεσα πολύ, είναι αλήθεια. Δεν μπόρουν να τό φανταστώ ένα τέτοιο κακό. Μα άς ξεχάσουμε τά περασμένα. Δεν θέλω να πεθάνεις. 'Εμένα δεν με συλλογίστηκες καθόλου; Πως θα ζούσα χωρίς έσένα;...

» Σαράντα χρόνια μου στάθηκες πιστή. Αυτό είναι άρκετ ή εξιλέωσι για τό σφάλμα σου. Τό γράμμα αυτό θα τό κάψουμε μαζί... Θα τό ξεχάσουμε... Δεν πρέπει πια να ντρέπεσαι. Δεν άλλαξε τίποτα άνάμεσά μας. Ναί, σ' αγαπώ, όπως πάντα. Κατάλαβα πιο πολύ και την ψυχή σου. Τώρα νοιώθω πολλά πράγματα που δεν τάνοιωθα τότε. Τώρα καταλαβαίνω πόσο πάλεψες για να κατορθώσης να μ' αγαπήσης. Αυτό μονάχα θυμάμαι, αυτό μονάχα θα θυμάμαι πάντα. Ναί, θέλω να ζήσης... »

Από τά μισόκλειστα βλέφαρα της 'Αγγέλας κύλησαν δυό δάκρυα.

—Με συχώρεσες; ψιθύρισε άχνά.

—Ναί, αγαπημένη μου γυναίκα, σε συχώρεσα. Τά λησμόνησα όλα και σε λατρεύω.

—Είσαι καλός, είσαι τόσο καλός!... 'Ενας στεναγμός τάραιξε την 'Αγγέλα.

—'Εκλαιγε. Την έπνιγε τό κλάμα.

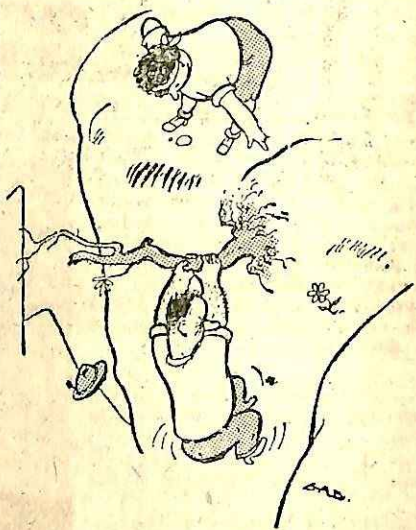
—Μην κλάεις, της είπε ό άντρας της.

—Ναί... ίσως... Μα είμαι τόσο συγκινημένη...

» Έσκυψε αυτός άπάνω της. Τά γεροντικά της χείλη ενώθηκαν για μία στιγμή. Κι' ήταν αυτή ή στοργή σαν μία άνοιξη, σαν ένα ξεχασμένο λουλουδάκι που άνθίζει μέσα στα χιόνια...

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

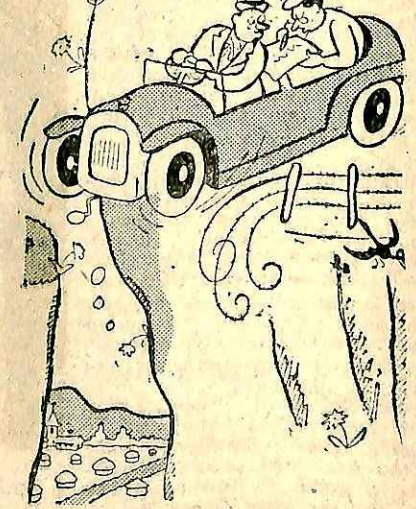
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

—Μιά και είσαι αυτού, δεν μου κόβεις αυτό τό ωραίο λουλουδάκι;

—'Εγώ ξέρετε, δεν φεύγω ποτέ από ένα μαγαζί χωρίς ν' αγοράσω κάτι. Δώστε μου ένα ζευγάρι κορόνια!...

—Για κύταξε, αγάπη μου, στο χάρτη, που όδηγει ό δρόμος που πήραμε!...

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ ΤΗΝ 'ΕΛΛΑΔΑ

Γεώργιος Κουντουριώτης

Πριν να γίνη πρωθυπουργός στην επανάστασι (1825) ό Γεώργιος Κουντουριώτης είχε διαθέσει με τόν αδελφό του τόν Λάζαρο (που ήταν και ό κυριώτερος οικονομικός χορηγός του 'Αγώνος) μέγα μέρος της οικογενειακής περιουσίας, για τόν ναυτικό πόλεμο.

» Όταν έγινε πρωθυπουργός δεν κάθισε στην έδρα του. Πήγε με τό στρατό στην Πελοπόννησο και πολέμησε τόν 'Ιμβραήμ που πέρασε, τότε, τόν Μωρηά «διά πυρός και σιδήρου». Είχε κάμει, μάλιστα, τότε, και τόν καθαφοκόρη του Σκούρτη, στρατηγό κι' όταν τούμαθε ό Κολοκοτρώνης, είπε με τη γνωστή θυμοσοφία του:

—Τώρα πούγινε κι' ό Σκούρτης στρατηγός, καίρος είναι να γίνω κι' έγώ ναύαρχος!

» 'Ο Κουντουριώτης, τότε, αντιμετώπιζε και τά δεινά του έμφυλιου πολέλου. 'Ελαθε, έξ ανάγκης, ήρωικά μέτρα διά τούς αντιπάλους του κι' όταν άναγκάστηκε να φυλακίση τόν Κολοκοτρώνη, έλεγε:

—'Όταν πολεμώ τόν έχθρό της πατρίδος μου, και τόν ίδιο τόν αδελφό μου, έν ανάγκη, θα βάλω στη φυλακή!

Μετά την επανάστασι, ό Γεώργιος Κουντουριώτης δέχτηκε και έγινε μέλος της Διοικητικής 'Επιτροπής που ανέλαβε να κυβερνήση την 'Ελλάδα, ώσπου να φθάση ό βασιλεύς 'Οθων. Κι' όταν ήρθε ό νεαρός 'Οθων (Γενάρης 1833), ό Κουντουριώτης άποσύρθηκε στην 'Υδρα και είπε, τότε, στον 'Ανδρέα Ζαΐμη:

—'Εγώ, τώρα, έκαμα τό καθήκον μου. 'Ας εργαστούν κι' άλλοι νεότεροί μας!

Γεώργιος Κουντουριώτης

Ξαναγύρισε έτσι στο νησί του και ξαναόρισε με τόν αδελφό του τη ναυτική δουλειά. 'Αλλά στο 1848, ό βασιλεύς 'Οθων βρέθηκε στην ανάγκη να τόν ζητήσει, για να τόν κάμη πρωθυπουργό.

Πήγε, τότε, στην 'Υδρα, κατ' έντολήν του Βασιλέως, ό αυλάρχης Σκαρλάτος Σούτσος και έξεπλάγη ό Κουντουριώτης όταν άκουσε πως τόν θέλει ό 'Οθων, για να τού δώση την πρωθυπουργική εξουσία.

—Μα γάθηκαν οί άλλοι ρώτηρες με την υδρέικη απλότητα. 'Εγώ, τώρα, καλά είμαι ήσυχος, από σπτάκι μου! 'Ας δουλέψουν κι' άλλοι!

—Κύριε Πρόεδρε, τού είπε ό Σούτσος, όλοι θέλουμε να ήσυχάζουμε. 'Αλλ' ό τόπος έχει ανάγκη τόν ύπηρεσιών σας και ό Βασιλεύς σας προσκαλεί να τόν βοηθήσετε!

» 'Ο Κουντουριώτης έπέμενε να μη δεχτή. Μίλησε ιδιαιτέρως με τόν αδελφό του τό Λάζαρο και τότε αυτός τού είπε:

—Δεν μπορείς ν' άρνηθής, όταν σε καλεί ή φωνή της 'Ελλάδος! Είσαι υποχρεωμένος να πάς!

Τότε ήρθε για πρώτη φορά στην 'Αθήνα ό Κουντουριώτης και είπε στον Βασιλέα:

—Μεγαλειότατε, τώρα που βλέπω ελεύθερη την 'Ακρόπολι, δεν έχω τη δύναμη να παρακούσω. Νοιώθω καινούργιες δυνάμεις για να υπηρετήσω τόν τόπο!

» Σημειωτέον ότι ό αδελφός του, ό Λάζαρος Κουντουριώτης, δεν έβγαλε ποτέ, καθόλου, τό πόδι του απ' την 'Υδρα. Κι' έτσι, δεν είδε ποτέ την 'Αθήνα. Γι' αυτό και ό 'Οθων, έθεώρησε χρέος του να τόν έπισκεφθώ στην 'Υδρα, τιμώντας έτσι, τόν μεγάλο υποστηρικτή του άπελευθερωτικού 'Αγώνος.

—'Όσο ζώ, έλεγε ό Λάζαρος Κουντουριώτης, δεν θα γνωρίσω ποτέ απ' τούς 'Υδραίους. Κι' όταν πεθάνω, κάφτε με και ρίξτε μη σκόνη μου στη θάλασσα που τόσο την αγαπάω!

» 'Ο Γεώργιος Κουντουριώτης, στα 1848, δεν έμεινε και πολύ στην πρωθυπουργική εξουσία. 'Η εξέλιξις της πολιτικής καταστάσεως τού επέβαλε, μετά μερικούς μήνες, να παραιτηθώ και ξαναγύρισε στην 'Υδρα, όπου και πέθανε φτωχός, τό Μάρτη του 1858. 'Ο Λάζαρος είχε πεθάνει στα 1852.

» 'Η χήρα του Λαζάρου, επειδή ήταν άρρωστη, παρακάλεσε να μεταφέρουν τόν νεκρόν του Γεωργίου στο σπίτι της, για να τόν άψασθώ.

» 'Η κηδεία του, πραγματικά, πέρασε απ' τό σπίτι του Λαζάρου και ή άρρωστη χήρα στηριζόμενη στα χέρια τών συγγενών της, κατέβηκε κρατώντας δυό άνθοδέσμες.

» 'Αλύγιστη 'Υδρέισσα, καθώς ήταν, παρ' όλη την άρρώστειά της, τοποθέτησε στο φέρετρό τού κουινιάδου της τις δυό άνθοδέσμες, άσπαστηκε τόν νεκρό και είπε συγκρατημένη ήρωικά:

—Λάβε τις δυό άνθοδέσμες, Γιώργη τη μία κράτησε έσύ και την άλλη δώσε την άντρα μου και άδελφό σου και πέστου πως μάς είχατε και πως μάς αφήσατε! Δηλαδή, φτωχές!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ενας περαστικός ξένος

Μικρός ο τόπος κι' όλοι οι κάτοικοι γνωρίζονταν μεταξύ τους. Κι' όταν η Δήμητρα έπαψε να φαίνεται και στην πλατεία και στους δρόμους και στα παράθυρα του σπιτιού της, όλοι ρωτούσαν με περιέργεια τον Κυριάκο, τον άντρα της:

— Τι έγινε η Δήμητρα;
— Ο Κυριάκος προσπαθούσε με κόπο να πάρει ύψος φυσικό και γελαστό κι' άπαντούσε:

— Την έστειλα για λίγον καιρό στην Αθήνα, σε κάτι θείους της.

— Και θα μείνει πολύν καιρό εκεί;

— Αί... θα μείνει κάμποσο.

Κι' όταν βρισκόταν μόνος του και δεν τον έβλεπε κανείς, άφηνε τα δάκρυα να ξεχειλίσουν από τα κλιμμένα του μάτια.

★

Χι, η Δήμητρα δεν είχε πάει στους θείους της, στην Αθήνα. Κάπως αλλοιώς ήταν η ιστορία.

Ένα μήνα πριν, κάποια νύχτα φθινοπρινή, καθώς το αντρόγυνο κοιμόταν, δυνατά χτυπήματα άκουστήκαν στην πόρτα του κήπου. Ο Κυριάκος κατέβηκε κι' άνοιξε. Ήταν δυο άντρες άγνωστοι σ' αυτόν.

— Μας συγχωρείτε, είπε ο ένας. Τ' αυτοκίνητό μας χτύπησε σ' ένα δέντρο, εδώ στη στροφή του δρόμου κι' έχουμε έναν τραυματισμένο. Θά μπορούσαμε να τον φέρουμε εδώ και να φωνάξουμε το γιατρό;

— Και βέβαια να τον φέρετε.

Οι δυο άνθρωποι έφυγαν. Ο Κυριάκος άναψε τα φώτα του σπιτιού. Η Δήμητρα σηκώθηκε κι' ετοίμασε το κρεβάτι. Σε λίγο οι δυο άνθρωποι έφεραν τον τραυματισμένο. Ήταν μαζί τους και μία γυναίκα όμορφη, η Νταίζη. Φανερό πως οι άνθρωποι αυτοί ήταν πρωτεύουσianoι. Ο τραυματισμένος είχε χτυπήσει στο πόδι και πονούσε. Ήταν ένας άντρας νέος, με συμπληθητική φυσιονομία. Τον έβαλαν στο κρεβάτι.

— Από τους τέσσερις, αυτός, ο 'Αλέκος, στάθηκε τυχερός, είπε η νέα κυρία. Έχεις ούτε τσαγγαρινιστικά καν.

Η Δήμητρα έτρεξε να φέρη νερό, για να πλύνουν το τραύμα. Ο Κυριάκος ντύθηκε βιαστικά και πήγε να φωνάξη το γιατρό. Αυτός κίνησε το πόδι του τραυματισμένου και είπε:

— Εύτυχος δεν είναι τίποτα σοβαρό. Δέκα μέρες ακινησία θέλει και το τραύμα θα περάσει.

Το πρωί οι φίλοι του τραυματία έφυγαν.

— Θα τον περιποιηθούμε έμεις τον κύριο 'Αλέκο, τους είπε ο Κυριάκος. Να μείνουν ήσυχοι.

Κι' έτσι έγινε. Λίγο πριν φύγουν, η Νταίζη πήγε κοντά στον 'Αλέκο και το

ψιθύρισε, δείχνοντας με το μάτι τη Δήμητρα:

— Ελπίζω πως θα κατοπεράσης, κατεργάρη!...

Οι τρεις έφυγαν. Κι' ο 'Αλέκος έμεινε.

★

ΟΤΑΝ μέινανε μόνοι το αντρόγυνο και ο 'Αλέκος, έγιναν πιο λεπτομερείς συζητήσεις. Ο Κυριάκος είπε τα δικά του: Είχε ένα μικρό έμπορικό στην πλατεία, που τότε κληρονομίσει από τον πατέρα του. Ο 'Αλέκος είπε κι' εκείνος τις δουλειές του: Γενικό έμποριο, μεγάλο γραφείο στην Αθήνα. Κέρδιζε πολλά. Ναί, το αυτοκίνητο ήταν δικό του. Καί, πρωί-πρωί ο Κυριάκος έφυγε για το μαγαζί του.

Η Δήμητρα περιποιόταν τον 'Αλέκο με συγκινητική στοργή. Εκείνος την παρακολουθούσε καθώς πήγαινε κι' έρχόταν και στα μάτια του ζωγραφιόταν ο πόθος. Ήταν όμορφη γυναίκα η Δήμητρα, πολύ όμορφη. Είχε την αγνή εκείνη κι' ανεπιτήδευτη όμορφη, που έχουν πολλές γυναίκες της επαρχίας. Ότι χρειαζόταν για έναν άνθρωπο με ελαφρή συνείδηση, που ζούσε για να περνάει καλά και που οι αισθήσεις του είχαν κουρασθεί από τις εύκολες γυναίκες του κύκλου του. Η Δήμητρα θα ήταν κάτι καινούργιο γι' αυτόν. Της μίλησε με θάρρος, στον ενικό:

— Ξέρεις πως είσαι πολύ όμορφη γυναίκα, Δήμητρα;

— Εκείνη κοκκίνισε.

— Είσαι υπερβολικός κύριε Βαρένη. Έσεις που έχετε γνωρίσει τόσες όμορφες γυναίκες στην Αθήνα...

— Ναί, έχω που έχω γνωρίσει τόσες όμορφες γυναίκες στην Αθήνα, σου το λέω και γι' αυτό πρέπει να το πιστέψης. Τι όμορφιές, αλήθεια, πάνε χαμένες στη μουχλιασμένη επαρχία... Για πές μου. Είσαι ευχαριστημένη από τη ζωή σου;

— Όσο μπορεί κανείς να είναι ευχαριστημένος στη μουχλιασμένη επαρχία, όπως την είπατε.

— Τον άντρα σου τον πήρες από έρωτα;

— Όχι. Από συναισθήσιο. Έχει στωμένη δουλειά, είναι καλός, τί άλλο μπορούσα να έλπισω; Έσεις όμως θα είσαστε ευχαριστημένος από τη δική σας ζωή, στην πρωτεύουσα.

— Ο 'Αλέκος πήρε ένα πλαστό ύψος απόγοητεύσας.

— Και όμως όχι. Όλα εκεί είναι ψεύτικα. Δεν λέω. Γνώρισα πολλές γυναίκες. Αλλά εκείνο που αισθάνομαι όταν βλέπω έσένα, είναι η πρώτη φορά που το νοιώθω.

— Έτσι, σιγά-σιγά, ετοίμαζε το έδαφος. Η Δήμητρα άκουγε, κοκκινίζε, αναστέναζε. Αυτός ο άνθρωπος, με τη γοητεία της πρωτεύουσας, της είχε φέρει την πρώτη ταραχή στην καρδιά της.

Σε μία βδομάδα ο γιατρός επέτρεψε μερικές βόλτες στον κήπο. Κι' ένα βράδυ, που ο Κυριάκος έλειπε, ο 'Αλέκος άρπαξε ξαφνικά στην αγκαλιά του τη Δήμητρα.

— Έκείνη προσπάθησε να ξεφύγη, ίσα-ίσα για να ξεγελάσει τον εαυτό της, πως τάχα δεν τάβηλε. Και στο τέλος έμεινε στην αγκαλιά του, χωρίς θέληση.

Πέρασαν τέσσερις μέρες έρωτικής τρέλας, που τις χάρηκαν κι' οι δυο, καθώς ήταν μόνοι μέσα στο σπίτι, το άπομακρυσμένο από την πόλη. Ήρθε η μέρα που ο 'Αλέκος έπρεπε να φύγη. Έδωσε την κάρτα του με τη διεύθυνσή του στη Δήμητρα και της είπε:

— Αν αποφασίσης καμιά φορά να σπάσης τις σκουριασμένες αλυσίδες που σε δένουν εδώ, έλα να με βρής!

Κι' έφυγε, αφήνοντας μία καρδιά συντριμμένη κι' ένα μυαλό αναστατωμένο.

★

ΠΟΛΥ αλλοιότυπη ήταν τώρα η Δήμητρα. Έβλεπε τον άντρα της, που γυρίζει κουρασμένος από τη δουλειά του, σαν έναν ένοχλητικό ξένο, που την κρατούσε αλυσσοδεμένη στη φυλακή της επαρχίας. Όπως έμεινε στο παράθυρο να ρεμβάζει και να σκεπτεται τα λόγια του ανθρώπου που έφυγε: «Τι όμορφιές πάνε χαμένες στην επαρχία».

Αυτή η ιδέα δυνάμεισε μέσα στο μυαλό της. Μά τί; Όλη της τη ζωή έτσι θα την περνάει; Όχι... Μία αλλοιότυπη ζωή την περίμενε στην πρωτεύουσα κι' ένας άνθρωπος που την άναμψε.

Κι' ένα βράδυ ο Κυριάκος γυρίζοντας στο σπίτι, βρήκε ένα γράμμα. Με λίγα λόγια του έλεγε πως δεν μπορούσε πια να ζή μέσα στη «μουχλα της επαρχίας». Κι' άς μη τη ζητούσε πια.

Ο Κυριάκος έγυρε το κεφάλι του κι' έκλαψε πολύ. Κατάλαβε τί είχε γίνει.

Ο παλιάνθρωπος, είπε σαν ν' άπευθυνόταν στο Βαρένη. Τού άνοιγεις την πόρτα σου, τον περιποιείσαι σαν άνθρωπο σου κι' αυτός σου γκρεμίζει το σπίτι...

Δεν είπε τίποτα σε κανένα. Το κουτσομπολιό της επαρχίας, άφορμη ζητούσε για να όργιαση. Κι' έτσι, σ' όποιον τον ρωτούσε για τη Δήμητρα, άπαντούσε:

— Την έστειλα στην Αθήνα, στους θείους της...

★

ΜΕ τη βαλίτσα της η Δήμητρα, χτυπάει την πόρτα του Βαρένη, στο ρετιρέ μιας πολυκατοικίας. Περσμένη μεσάνυχτα. Από μέσα ακούγεται μουσική, φωνές, τραγούδι, ο θόρυβος του γλεντιού. Ανοίγει ο ίδιος ο Βαρένης που ξαφνιάζεται ευχάριστα:

— Ω! Καλώς τη Δήμητρα!

Σαστισμένη η Δήμητρα βρίσκεται σ' ένα περιβάλλον που δεν το είχε φαντασθεί.

Άντρες μεθυσμένοι, γυναίκες μισογυμνες με το ποτήρι στο χέρι και το τσιγάρο στο στόμα. Ένα-δυο ξεγυριά αγκαλιασμένα. Νά και η «κυρία» Νταίζη, που φανάζει:

— Ά! Ά! Τι σουπριζί! Η κατάκτηση της επαρχίας!

— Μπράβο 'Αλέκο! Λέει ένας και χειροκροτεί. Αυτή τη φορά πέτυχε καλά. Εγγράφω προσημείωσι! Στην υγεία της καινούργιας!

— Εδώ! Λένε όλοι.

Η Δήμητρα είναι ακόμα σαστισμένη. Ο 'Αλέκος την άρπάζει και τη φιλάει, ενώ όλοι ξεσπούν σε επιδοκιμασίες:

— Μπράβο! Μπράβο! Να επαναληφθή!

Τότε η Δήμητρα συνέχεται και πάει προς την πόρτα.

— Να φύγω! φωνάζει. Θέλω να φύγω!

Ο 'Αλέκος προσπαθεί να τη συγκρατήσει.

— Αφήσε με!...

— Είναι και αγόριμι! Λέει ένας από την παρέα. Μ' άρέσουν τ' αγόρια!

Η Δήμητρα, με μία δυνατή προσπάθεια, σπρώχνει τον 'Αλέκο απότομα. Καθώς εκείνος είναι μισομεθυσμένος, χάνει την ισορροπία του και πέφτει σ' ένα τραπέζι. Χτυπάει το κεφάλι του.

— Ά! Ά! Άλλος τραυματισμός! ακούγεται μία φωνή.

Μά η Δήμητρα έχει άνοιξει πια την πόρτα και καταβαίνει τρέχοντας τα σκαλοπάτια, σαν να την κυνηγούν. Βγαίνει στο δρόμο και όλο τρέχει. Κουρασμένη, κρέβεται έξω από μία πόρτα. Το κρύο της νύχτας την ξαναφέρει στην πραγματικότητα.

— Θεέ μου! ψιθυρίζει, και κλαίει...

★

ΚΙ' ΑΚΟΜΑ ένα γράμμα παίρνει ο 'Αλέκος. Η Δήμητρα του γράφει όλη την ιστορία, με την παραμικρή λεπτομέρεια. Νυστάζει το σπιτάκι της, την ήσυχη επαρχία, την ήρεμη ζωή με τον άντρα της. Η ψυχή της είναι αγνή. Μά θα τη συγχωρήσει ο Κυριάκος; Αν θάχη τόσο μεγάλη καρδιά, άς της γράψω στο σπίτι της θείας της. Εκεί μένει τώρα, από την πρώτη νύχτα που ήρθε κι' όλος και δεν βγαίνει ούτε στο δρόμο καν. Φτάνει να μην έχουν μάθει τίποτα στην επαρχία.

— Όχι. Εύτυχος που δεν έχουν μάθει. Κι' έτσι, ύστερ από λίγον καιρό, τα παράθυρα του σπιτιού ξαναανοίγουν. Κι' ο Κυριάκος, χαρούμενος λέει στους γνωστούς του.

— Η Δήμητρα γύρισε...

Η Δήμητρα είναι ταπεινωμένη, μεγαγχολική, ντρέπεται να κυττάει στα μάτια της τον Κυριάκο. Μά εκείνος της λέει:

— Άς τα ξεχάσουμε, Δήμητρα. Άς τοῦμε πως ήταν κάτι που δεν έγινε. Κι' ίσως να ήταν γραφτό να γίνει κι' έτσι, για να είδης πως δεν υπάρχει μεγαλύτερη εὐτυχία από την ήρεμη αυτή ζωή που περνάμε...

ΔΕΡΘΕΡΟΣ

ΥΜΟΥΜΑΙ. Τι άλλο έχει να κάνει κανείς μία μέρα όπως αυτή, που η 'Ελλάδα είπε το «όχι» της, παρά να θυμάται; Άνομήσεις από το Μέτωπο. Τότε που ο Γολιάθ το είχε βάλει στα πόδια και ο Δαυίδ έτρεχε να τον προλάβει στο δρόμο του. Αλλά δεν θα σ' ας μιλήσω για το πολεμικό μέρος του Έλληνα στρατιώτη. Στην άλλη πλευρά θα μείνω σήμερα. Μακριά από τους καπνούς των μαχών. Έξω από την ήρωική ατμόσφαιρα ενός πολέμου. Προτιμώ να μείνω στις ώρες που ο στρατιώτης ανακτά τις συνήθειες του πολιτή και τις ανθρώπινες αδυναμίες του. Θυμούνται τώρα τους φαντάρους του Έλληνοεθνικού όταν βρίσκονταν ευπρόσδεκτοι στα σπίτια των οικογενειών τους. Αλλά κάπου - κάπου δεν τους έλειπαν και οι επισκέψεις. Κι' όταν σ' ας μιλή για νυναικές στο μέτωπο, μη βάνετε με το νου σας πλάσματα άσουλότητας και άκομψα κατασκευάσματα που δεν εύνοησαν οι ούρανοι και ρίχτηκαν στην περιπέτεια για να ξεχάσουν την αδικία της ύστερας. Οι νυναικές που πηγαίνουν τότε στο μέτωπο ήταν από τις κομψές και γοητευτικές κυρίες του κοσμικού καρνέ των Αθηνών. Χαριτωμένες, θελκτικές, μία νιοή θωπείας στην άαχηρότητα των βουνών της Άρδα-νιτιάς.

Τις έβλεπα και ρωτιόμουν πως να φαίνονται στους φαντάρους μας που έδω-μάδες, μήνες ολόκληρους έκταναν να δούν νυναικά. Ρωτούσα τις ίδιες τις κυρίες:

— Πως σ' ας βλέπουν;

— Σαν αδελφές!

Ήταν κοινή και στερεότυπη η άπάντη-ση. Σαν αδελφές. Είπε η αλήθεια. Δε νε-λιέται το ένστικτο της γυναίκας. Τις α-δελφές αναζητούσαν. Αυτές τους ενδιέ-φεραν περισσότερο από τη γυναίκα. Η ανάγκη να νοιώσουν την εκδήλωση της α-δελφικής στοργής ήταν ισχυρότερη από κάθε άλλη. Ποτέ δεν είδα τη γυναίκα με τον άντρα. Ποτέ δεν είδα τη γυναίκα με περισσότερη εμπιστοσύνη στον άντρα. Δεν το είχα τίποτα ν' ακολουθούσαν τον πρώτο τυχόντα φαντάρο στον πιο έρημο δρόμο. Καμιά δεν μετανόησε για την εμπιστοσύνη της, κανένας δεν διέφυσσε την πεποίθησή στον ιπποτισμό του.

Είχα την ευκαιρία να το διαπιστώσω και ο ίδιος. Κάπου κοντά στη Χειμάρα οδοι-πορούσα με μία κυρία των Αθηνών που βρέθηκε με άριστη αποστολή στο Μέ-τωπο. Ήραίο και νέα η κυρία.

Η βλέπει ένας φαντάρος. Τι άγρια που ήταν η όψη του! Άξυριος άκτενίστος λασιωμένος άπλυντος με τη χλωμή ματω-μένη με τα μάτια κόκκινα ακόμα από τις φλόγες μιας πρόσφατης μάχης. Όποια-δήποτε γυναίκα θα τρούμαζε αν τον έβλε-πε σ' ένα δρόμο της πόλεως. Ατάραχη τον είδε η κυρία στο Μέτωπο. Έβράδυσε εκείνος το όμμα του σταμάτησε φωτιστή-κε το πρόσωπο του, στήλωσε το βλέμμα πάνω της, την κυττάζε σαν Εικόνα και ύστερα τον άκουσα να λέη:

— Γυναίκα!...

Και συμπλήρωσε:

— Δυο μήνες είχα να δω νυναικά!...

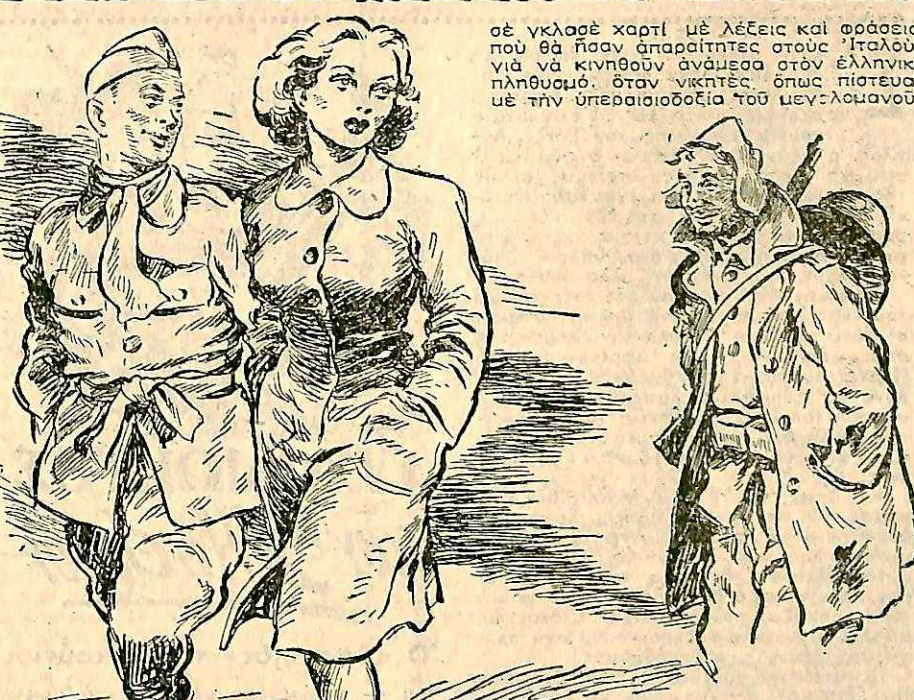
Το είχε με έκσταση, με κατάπληξη σχε-δόν με ευλάβεια με τόσο ειλικρίνεια με τόσο άγνότητα, με τόσο καθαρή σκέψη σ' ν' αντίκριζε κάποιο ούρανο φαινόμενο κάποιο παραμυθί που είχε ζήσει με τη φαντασία του και τώβλεπε τώρα να ζωη-φανεί, να παίρνει οσάκι και όσα να νί-νεται πραγματικότητας και να του θαυμάνη τα μάτια.

Έμεινε άκίνητος στη θέσι του. Της χα-μογέλασε όπως χαμογέλα το νήπιο όταν του χορίζουν μία κούκλα και της άπνυ-θυσε το χαριετιμό του:

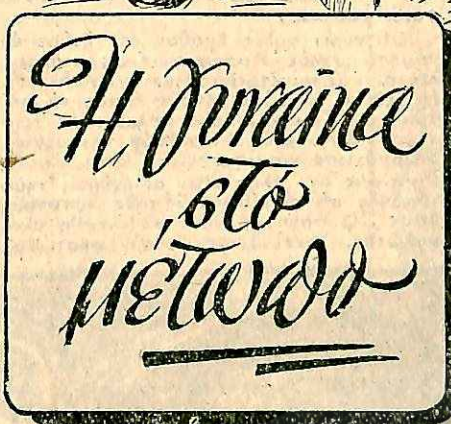
— Ο Θεός μαζί σου κυρά μου!

Ήταν ένα «ευχαριστώ» για την παρού-σια της, ανάστρο ψυχής ευλάβεια προσκύ-νημα στην αιώνια γυναίκα τη νυναικά αυτή που έπρεπε να πάμε στο μέτωπο για να καταλάβουμε πόσο καθαρή είναι η θέσι που της διατηρούμε στα βάθη του είνε μας.

Θυμώμαι ακόμα τη νυναικά μέσα στους χαρτοφύλακες των στρατιωτών. Αυτή όμας τη φορά 'Ιταλίδα η νυναικά 'Ιταλικοί οι χαρτοφύλακες και 'Ιταλοί αιχμάλωτοι οι κάτοχοι τους. Όταν άνοιγαν το χαρτο-φύλακα ενός στρατιώτη η αειωματικού εί-σαστε βέβαιος να το περιεχόμενο του. Συμπεραίνω, βέβαια ν' άνασούρετε απ' αυ-τόν και καλλυντικά. Το μεγαλύτερο όμως χόρο καταλάμβαναν οι φωτογραφίες και οι επιστολές που προέρχονταν από νυναι-κές. Σεβαστές είναι οι αισθηματικές ύπο-

σε γκλωσε καρτί με λέξεις και φράσεις που θα ήταν απαραίτητες στους 'Ιταλούς για να κινηθούν ανάμεσα στον ελληνικό πληθυσμό, όταν νικητές, όπως πίστευαν με την υπερασιοδοξία του μεγ-λουμανούς

Όταν η Ελλάδα έλεγε το «όχι» της

θέσεις των ανθρώπων σε όποιο στρατόπε-δο κι' αν άνήκουν. Δεν υπάρχουν σύνορα στα ζητήματα της καρδιάς. Γίνεται όμως ότι παραινει λιπαρό στις όχθες του. Τι βερν το κώμα και πλούσιους άπάντες τους κλάμους του το δέντρο του έρωτα. Φωτο-γραφίες νυναικών με τρυφερές άριετώ-σεις επιστολές θερμές όπως πορείες το ερωτικό τραγούδι, σε όλους τους τόνους. Και να σκεπτεται κανείς ότι οι στρατιω-τικές υπηρεσίες μας ήταν υποχωρημένες να διατρέχουν όλη αυτή την αισθηματική και μεγάλη γράμματα όπου εισπορεύσαν τους 'Ελληνες: «Έλληνες από δω άσκήζει η Γαλλία...»

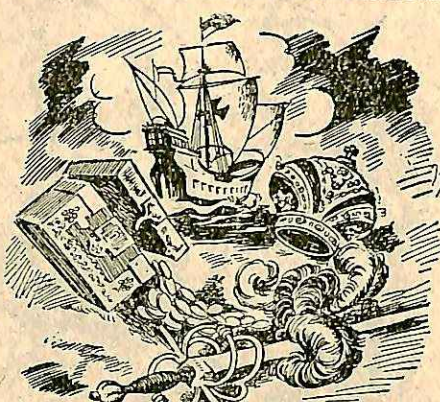
Μερικές άγνωστες τώρα που νιορτά-ζουμε την άγδόη επέτειο του «όχι» μας Περσμένα μεγαλεία. Μόνο που δεν κλαί-με «διηγώντας τα». Άσκι που ζέρουν να λένε το όχι τους όπως το είπαμε έμεις δεν βάζουν τα κλάματα όταν βροθούν σε αντίθετους άνέμους. Γεμιστοί πίστι και οί-σιοδοξία προσμένουν τις καλύτερες ήμε-ρες τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ζωα που κάνουν... σκαμποτάξ

Διάφορα ζώα προκαλούν πολλές φορές ηλεκτρικά βραχυκυκλώματα και βυθίζονται στο σκοτάδι οπότε συνοικίες ή πόλεις ολόκληρες 'ας επί το πλείστον είναι γά-τες ή οκίσυροι, που σκαρφαλώνουν στα οροφάκια ύψηλα τάδεως. Κάποτε όμως εί-νε παντάρια που καταρώνουν την απο-μονωτική γουταπέκη των σιμαρτών. Πρό-ηπνών 50 χωρία της Άγγλίας έμειναν χωρίς φως επί ένα 24ωρο γιατί δυο άνε-λάδες είχαν προκαλέσει μία σοβαρή θλά-ση στο ηλεκτρικό δίκτυο!

Σ' ΕΝΑ μικρό σπιτάκι, έξω απ' τη Ναϊρόμπι, την πρωτεύουσα της αγγλικής Ανατολικής Αφρικής, περνάει μοναχικά τα τελευταία χρόνια της ζωής του ένας "Αγγλος, ο Τζών Μπούς. Είναι ο παλαιότερος απ' τους λευκούς αποίκους αυτής της περιφέρειας κι' έχει εγκατασταθεί εκεί απ' τον καιρό που, στη θέση της Ναϊρόμπι με τα μοντέρνα κτίρια της και το σιδηροδρομικό σταθμό της, υπήρχαν μόνο βάλτοι, λιοντάρια κι' άλλα θηρία...

ΓΥΧΟΛΙΩΚΤΕΣ ΤΩΝ 5^η ΠΕΡΙΩΝ

Ο «βασιληάς» των Κικούγιαι

του — φτιάχνοντας μάλιστα για πρώτη φορά καρφιά.

Οι γύρω φυλές έμαθαν ότι ζούσε άναμεσα στους Κικούγιου ένας μισήτος λευκός και προετοιμάσθηκαν για να τους επιτεθούν. Αλλά ο Μπούς έλαβε τα μέτρα του. Γύμνασε τους πολεμιστές του, τους δίδαξε μια στοιχειώδη πειθαρχία, διωργάνωσε κατασκοπεία. Έτσι, έμαθε εγκαίρως ότι πλησίαζαν οι έχθροί, τους τράβηξε σε παγίδα και τους κατατρόπωσε. Ο αρχηγός τους συνελήφθη αιχμάλωτος. Αντί όμως να τον σκοτώσει,

Ο Τζών Μπούς στη χώρα των Κικούγιου.

Κι' όμως, το 1898, ο Μπούς δεν έδινε απάντηση στους άρχοντες που τον έλεγαν ότι είχε πάει εκεί για να εμπορευθεί κι' ότι είχε αφήσει πίσω του, στο δάσος, ένα δολικότρο στρατό ωπλισμένους! Το θάρρος του, ή μπλόφα του κι' ένα κομμάτι ύψους που χάρισε στο φύλαρχο, τον βοήθησαν να κερδίσει το παιγνίδι. Ο αρχηγός του επέτρεψε να εγκατασταθεί στο χωριό κι' έβαλε, μάλιστα τους άνδρες του να τον στήσουν μια καλύβα.

Με την αρχηγία του, έβιωσαν τον έθρο, κι' από τότε τον παραδέχθηκαν ως μεγάλο πολεμιστή. Συγχρόνως τον θεωρούσαν σπουδαίο γιατρό, χάρις σε μια μπουκάλα με ιωδοφόρμιο, που χρησιμοποίησε για τους πληγμένους. Τον παρακάλεσαν να μείνει μαζί τους και να τους προστατεύει. Τούχτισαν ένα σπίτι, με τις οδηγίες

ο Μπούς τον άφισε ελεύθερο κι' έκλεισε μαζί του μια συνθήκη φιλίας.

Οι Κικούγιου τόν θεωρούσαν πιά μεγάλο άνθρωπο. Για να ενισχύσει τη φήμη του, έπινε μπροστά τους αφρόδες νερό του Βισού. Έκείνοι νόμιζαν τότε πως το νερό ήταν βραστό και πίστευαν ότι ο Μπούς είχε στομάχι σιδερένιο!...

Η φήμη του απλώθηκε σε άκτινα εκατοντάδων χιλιομέτρων. Διάφοροι φύλαρχοι αποφάσισαν την εξέγυσή του. Πήραν με το μέρος τους και την τρομερή φυλή Μασάι, την πολεμικότερη της Ανατολικής Αφρικής. Ο Μπούς διωργάνωσε τότε τους άντρες του για τον πόλεμο. Κατάφερε να προμηθευθεί 100 τουφέκια, από Άραβες εμπόρους, κι' εξόπλισε μ' αυτά τους εξυπνότερους πολεμιστές του. Τους έκανε γυμνάσια... στην αγγλική γλώσσα, απ' την οποία ωστόσο δεν καταλάβαιναν ούτε λέξη! Διέταξε να καταστρέψουν όλες τις πρωτόγονες γέφυρες του ποταμού που προστατεύε το χωριό τους, εκτός από μια μόνον.

Τέλος, έφτασε ο έχθρικός στρατός, αποτελούμενος από πολλές χιλιάδες άνδρες. Οι Μασάι πέρασαν αδιάτακτα τη γέφυρα, πιστεύοντας σε μια εύκολη νίκη. Τους υποδέχθηκε όμως ένα χαλάζι από σφαίρες και δηλητηρίασμένα βέλη. Αμέσως κατόπι, οι γυμνασμένοι Κικούγιου τους έπετέθηκαν με σπαθιά και ακόντια. Οι Μασάι θέλησαν να φύγουν, πανικόβλητοι, αλλά δεν βρήκαν πιά ούτε τη μοναδική γέφυρα. Έπεσαν τότε στο ποτάμι και πνίγηκαν οι πιά πολλοί.

Τώρα οι Κικούγιου έδελταν τον Μπούς σαν θεό. Κι' εκείνος, για ν' αποδείξει στους φθονερούς μάγους πως δεν μπορούσαν να τον δηλητηριάσουν, έπινε μπροστά τους τα δηλητηρία τους. Πως δεν του έκαναν κακό; Ίσως δεν ήταν στην πραγματικότητα δηλητηρία, αλλά επιδρούσαν στους ιθαγενείς με τη δύναμη της υποβολής.

Ο Μπούς σημείωσε κατόπι κι' άλλες λαμπρές νίκες εναντίον έχθρικών φυλών. Συγχρόνως, απέδειξε περίφημο διπλωμάτη, έκλεισε επιτυχημένες συμφωνίες και, σε λίγα χρόνια, έγινε αληθινός δικτάτωρ μιας απέραντης χώρας. Είχε ντύσει τους στρατιώτες του με στολές χακί και τους γύμναζε δύο ώρες την ημέρα.

Μια μέρα, έμαθε ότι η αγγλική κυβέρνηση είχε εγκαταστήσει ένα φρούριο σε απόσταση 30 μιλίων απ' το χωριό των Κικούγιου. Οι Άγγλοι έρχονταν να πάρουν στην κατοχή τους τη χώρα που είχε ερημώσει ο Μπούς — και πού τους άνηκε ως τότε ονομαστικά μόνον. Αμέσως ο Μπούς πήρε μαζί του λίγους πολεμιστές και παρουσιάστηκε στο φρούριο, για να δηλώσει νομιμοποίησή του.

Οι άχαριστοι συμπατριώτες του τον φυλάκισαν. Κατηγορούσαν τον Μπούς ότι είχε ιδιοποιηθεί κυβερνητική εξουσία κι' είχε προκαλέσει πολέμους!...

Αλλά το δικαστήριο της Μομπάσα έκρινε γελοία την κατηγορία και τον άθωωσε πανηγυρικά. Ο Μπούς πέρασε από τότε την υπόλοιπη ζωή του στην αφάνεια. Είναι σήμερα 74 ετών και ζή ολομόναχος στο άπομορο σπιτάκι του.

ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ Ή ΜΕ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟ;

Τι συμβουλεύει ένας καθηγητής της ψυχολογίας για το γάμο

«Έχετε παρατηρήσει, γράφει σ' ένα άρθρο του ο Αμερικανός καθηγητής της ψυχολογίας, δρ Μάιου Ν. Τσάππελ, ότι συνήθως τα αντρώγυνα που ενώνονται από έρωτα, καταλήγουν να είναι δυστυχισμένα; Κι' έχετε αντίθετως προσέξει ότι τα αντρώγυνα από συνοικέσιο, είναι περισσότερο ευτυχισμένα;

Το φαινόμενο αυτό, συνεχίζει ο δρ. Τσάππελ, αν και περίεργο, είναι ωστόσο εύληπτο. Στα αντρώγυνα από συνοικέσιο, ο γάμος αποφασίστηκε κι' έγινε ύστερα από ψυχρή λογική εξέταση των αμοιβαίων προσόντων ή ελαττωμάτων των δύο συζύγων και ακριβή ζύγισή των κοινών συμφερόντων που εξυπηρετούνται με τον γάμο. Και επειδή ακριβώς οι γάμοι αυτοί βασίζονται σ' ένα εκ των προτέρων υπολογισμό, είναι διαρκέστεροι και ευτυχέστεροι.

Αντίθετως, στους γάμους από έρωτα, δεν υπάρχει συνήθως κανείς προηγούμενος υπολογισμός. Κινητρού τους είναι μόνο το αίσθημα. Συνάπτονται κατά τη διάρκεια της αισθηματικής μέθης. Όσο διαρκεί η μέθη αυτή, η λογική δεν λειτουργεί. Κάθε όμως μέθη περνά κάποια στιγμή της λογικής. Έτσι και όταν περάσει το ερωτικό μεθύσι, αμείλικτη και τυραννική προβάλλει η λογική. «Ο,τι δεν είδε πριν, το βλέπει τώρα. «Ο,τι δεν ζύγισε πριν, το ζυγίζει εκ των υστέρων. «Ο,τι δεν υπολόγισε προηγουμένως, αρχίζει τώρα να το υπολογίζει. Κι' αν βρεθούν αμοιβαία χαρίσματα και συμφέροντα, έχει καλώς. Η ευτυχία συνεχίζεται και διαρκεί. «Αν όμως ανακαλυφθούν ελαττώματα και διαπιστωθεί έλλειψις αμοιβαίων συμφερόντων, αν η ψυχρή λογική δεν συμφωνήσει με το φλογερό αίσθημα, τότε αμείλικτη και έκδικη αρχίζει να επιβάλλει την κυριαρχία της. Το εξαιμιζόμενο αίσθημα δύσκολα μπορεί να αντιστάσει. Η δυστυχία αρχίζει ν' απλώνει τη μαύνη της σκιά στο αντρώγυνο που πάρθηκε από έρωτα κι' όλοι μπορούν:

— Μά είναι δυνατόν; Αυτοί που παρήκανε από τόσο έρωτα, που δεν άκουσαν ούτε γονείς ούτε φίλους, να γκρινιάζουν τώρα, να δυστυχούν, να χωρίζουν;...

Κι' όμως έτσι συνήθως γίνεται. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα συστήσουμε στους άντρες και τις γυναίκες να ενώνονται με συνοικέσιο κι' όχι από έρωτα. Άλλωστε αυτό δεν είναι δυνατόν και να το θέλαμε ακόμα. Όταν ο έρωτας πληγώσει σκληρά αλλά ήδονικά, τις τρυφερές καρδιές, κανένας άλλος, εκτός από το

Ενισχύσατε τον Ραδιοφωνικόν Σταθμόν των Ένόπλων Δυνάμεων. Τα φανταράκια μας ζητούν ψυχγωγίαν.

Προσφέροντες δίσκους (έστω και παλαιούς) δίδετε χαρά σ' αυτούς που πολεμούν για την Ελευθερία της Πατρίδος μας.

Προσφορά στο Γραφείον Ραδιοφωνίας του Γ.Ε.Σ. (Ζαλοκώστα 7).

Ο Σταθμός των Ένόπλων Δυνάμεων λειτουργεί κατά τας ώρας 7-9, 11 30-14 και 18-21 καθεμινύς εις υπόκρο κύματος 39 μ. βραχέα. Το πρόγραμμά του είναι πάντα έκλεκτόν.

γάμο, δεν μπορεί να γιατρέψει τις πληγές. Ο γάμος είναι συνήθως μοιραία συνέπεια του έρωτος.

Θα συνιστούσαμε όμως, συνεχίζει ο δρ Τσάππελ, στα αντρώγυνα από έρωτα να προσέξουν ένα πράγμα: Όπως οι άρχαιοι Έλληνες προπαδόναν να διατηρούν άσθυστη τη φωτιά των εφεστίων τους θεών, έτσι κι' αυτά, πρέπει, όσο μπορούν, να κρατούν άσθυστη την ερωτική φλόγα. Κι' επειδή τις περισσότερες φορές αυτό είναι αδύνατο, ως φρονιζούν τουλάχιστο να διατηρούν το αίσθημα αν όχι υπό την ερωτική του μορφή, τουλάχιστον υπό τη μορφή της αμοιβαίας στοργής και αφοσίωσης και της αμοιβαίας ευγενικής συμπεριφοράς.

Από καθαρώς πρακτικής απόψεως θα συμβούλευα τη γυναίκα που παντρεύτηκε από έρωτα να ρωτά καθημερινώς τον εαυτό της: «Είμαι ευχαριστημένος ο άντρας μου; Μήπως παρέλπισα κανένα από τα καθήκοντά μου; Φροντίζω να του κάνω πιο ευχάριστη τη ζωή; Μήπως τον γκρινιάζω και του θίγω τον έγωισμό; Του έκφραζω το θαυμασμό μου για την αξία και τις ικανότητές του; Του λέω πόσο ευτυχισμένη είμαι κοντά του και πόσο τον χρειάζομαι; Έκδηλώνω την ευγνωμοσύνη μου γιατί δεν είμαι μόνη στη ζωή; Τον βοηθά και τον διευκολύνω να αντιμετωπίσει τις βιωτικές δυσχέρειες;».

Πόσες γυναίκες τα σκέπτονται όλα αυτά, πόσες από τας συζύγους θέτουν στον εαυτό τους τα στοιχεία, τα δίκαια και απαραίτητα αυτά ερωτήματα; Όλιγες, ελάχιστες ή μάλλον καμμία. Κι' έτσι δημιουργούντα οι γκρίνιες.

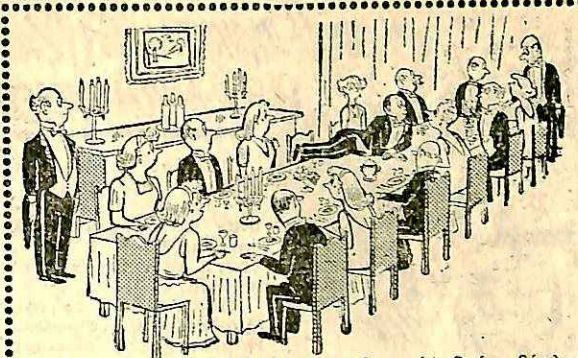
Τον άντρα πάλι, θα τον συμβούλευα, τακτικά ν' αναρωτιέται:

«Πόσον καιρό έχω να φέρω στη γυναίκα μου ένα γλυκό ή λίγα λουλούδια; Πόσον καιρό έχω να την δαλάω έξω — εκτός από ένα συνήθισμένο κινηματογράφο; Θυμήθηκα τη γιορτή της, τα γενέθλιά της; Της έκανα έστω κι' ένα μικρό, ασήμαντο, δωράκι; Τη βοηθά ή απλώς ανακατεύομαι και τη δυσκολεύω στο μαγειρέμα, στην περιποίηση των παιδιών, στο νοικοκυριό; Της είπα ποτέ «με γεια» και πόσο ωραίο είναι το καινούργιο της φόρεμα; Της είπα ποτέ ότι είναι όμορφη και καλή γυναίκα; Λογάριασα ποτέ τη μοναξιά μου, αν έμενα άγαμος; Φροντίζω να καλλιεργώ τις συνήκες της συζυγικής μας ζωής; Μήπως σκέπτομαι μόνο τη δική μου άνεση και καταπέρασι; Της έκφραζω τακτικά την αγάπη μου;».

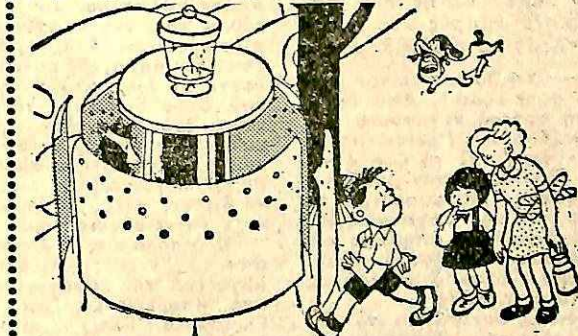
Σύμφωνα με τις ερωτήσεις αυτές, καταλήγει ο δρ Τσάππελ, θα μπορούσαν τα αντρώγυνα να προσαρμόσουν την ψυχολογική τους κατάσταση σ' ένα αίσθημα αν όχι αγάπης, τουλάχιστον στοργής και αφοσίωσης. Έτσι μόνον θα αναπληρώσουν το κενό που αφήνει μέσα τους ο έρωτας, που αναγκαστικά μια μέρα — να το έχουν πάντοτε υπ' όψιν τους όσοι παντρεύονται από έρωτα — θα τους εγκαταλείψει. Γιατί αλλιώς, όπως είπαμε, στο ερώτημα για το γάμο: «Από έρωτα ή με συνοικέσιο;», όλα τα δεδομένα συνηγορούν για το δεύτερο.

Τα περιστρεφά των επιβατών

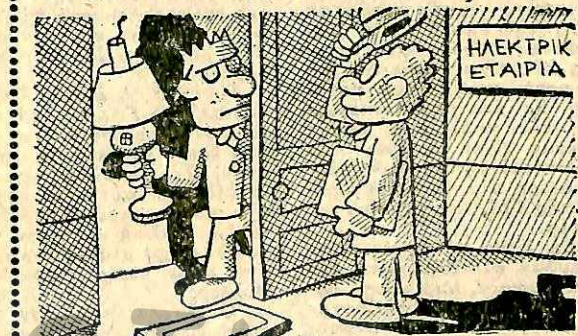
Η Έταιρεία αεροπορικών συγκοινωνιών του Μεξικού, με μια πρόσφατη ανακοίνωσή της, κάνει γνωστό στους ταξιδευόντας ότι υποχρεούνται να παραδίδουν τα περιστρεφά των στίς γυναίκες — καμαρώτους των αεροπλάνων. Το μέτρον αυτό ελήφθη για την πρόληψη αιματηρών συρράξεων μέσα στα αεροπλάνα. Παρόμοιες συρράξεις είχαν σημειωθεί πολλές φορές ως σήμερα.

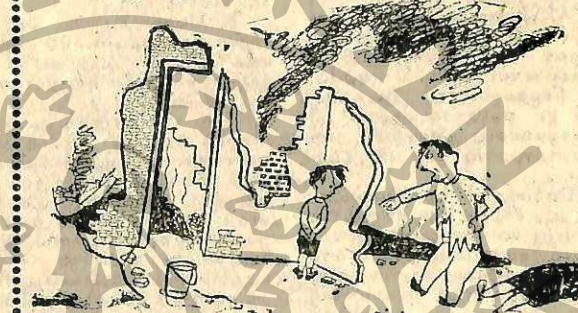
— Γιατί δεν έβαλες τον κύριο Ανδρέα δίπλα στην κυρία Κική παρά τον τοποθέτησες απέναντί;

— Αυτό είναι ένα σιδηρούν παραπέτασμα που μόνο εμείς παραδίδουμε!...

— Η 'Ηλεκτρική' Εταιρία, παρακαλώ; — Εδώ, περάστε!...

— Και θα μου γράψης εκατό φορές: «Δεν θα ξαναπαίξω με τα σπίρτα»!...

— Ευτυχώς δεν νας είδαν!...

Η περιπέτεια του Μπόλο-Πιάσσα

Ο τυχερώτικης που κατέληξε εμπρός στο έκτε-
λεστικό απόσπασμα

— Υπερασπίστε τον εαυ-
τό σας, κύριε! Απαντήστε
στη φοβερή κατηγορία που
σας βορύνει. Πρόκειται για
την τιμή και τη ζωή σας!
Εκείνος στον οποίον ο
λοχαγός Μπουσαρντόν, εί-
σηγητής του Στρατοδικείου
του Σηκουάνα, απήλυθε για
εκατοστή φορά αυτή τη σύ-
σασσι ήταν ο περιφημος
Μπόλο Πιάσσα.

Αυτά συνέβαιναν το Σε-
πτέμβριο του 1917.

Τα γαλλικά στρατεύματα
είχαν αρχίσει να δείχνουν
καταφανή ίχνη κοπώσεως
κατά την εποχή αυτή. Σο-
δορώματα κρούσματα άπει-
θαρχίας είχαν σημειωθεί σε
διάφορα σημεία του μετώ-
που. Κι' ένα σημαντικό μέ-
ρος της γαλλικής κοινής
γνώμης είχαν αρχίσει να
σκέπτεται μήπως ήταν προ-
τιμότερη μια χωριστή ειρή-
νη της Γαλλίας με τη Γερ-
μανία.

Σε λίγο, οι άρχες ανα-
κάλυψαν ότι όλα αυτά δεν
ήσαν τυχαία. Μία κρυφή ορ-
γάνωσις «ήττοπαθών» εργα-
ζόταν γι' αυτό το σκοπό.
Και μερικοί πολιτικοί, ό-
πως ο Καγιώ, εύνοούσαν αυ-
τή την κίνησι.

Αλλά ποιος ήταν ο άρ-
χηγός; Οι ύπονοιες δεν άρ-
γήσαν να συγκεντρωνούν
πάνω στον Μπόλο Πιάσσα.
Οι Γερμανοί του είχαν δώ-
σει γι' αυτό το σκοπό 10
εκατομμύρια φράγκων, πο-
σόν τεράστιο για την επο-
χή.

Ωστόσο, ο κατηγορούμε-
νος δεν έδειξε την παραμικρή
διάθεσι να υπερασπισθί τον
εαυτό του ούτε μπροστά στο
λοχαγό Μπουσαρντόν, που
έκτελούσε χρέη ανακριτού,
ούτε, αργότερα, μπροστά
στο Στρατοδικείο που τον
δίκασε. Θα έλεγε κανείς
πως δεν είχε πάρει στα
σοβαρά την κατηγορία που
του απήλυθαν.

Αλλά ποιος ήταν ο Μπο-
λο Πιάσσα;

Μην νομίζετε πως επρό-
κειτο για κανένα μουσουλ-
μάνο. Ήταν ένας γνήσιος
Μαρσεγιέζος και άρχισε τη
σταδιοδρομία του ως δον-
τίστης.

Αλλ' ο Μπολο είχε μέσα
στο αίμα του το πνεύμα της
περιπέτειας. Κι' άφησε πο-
λύ γρήγορα τις ταναλίες και
τους τραχούς, για να γίνη
έμπορος στρεϊδών. Κατό-
πιν συνεταιρίσθηκε με κά-
ποιον Πανόν για να εκμεταλ-
λευθούν μαζί ένα ίπποδρό-
μιο κι' ένα ρεστωράν.

Ώστόσο, ο Μπολο ένδια-
φέρθηκε περισσότερο για
τα μάτια της ωραίας κυ-
ρίας Πανόν παρά για την
επιχείρησι. Καί, μία μέρα,
έφυγε μαζί της για την Ι-
σπανία.

Πέντε χρόνια αργότερα, ο
Μπολο ξαναεμφανίσθηκε στο
Παρίσι, χωρίς την κυρία Πα-
νόν (κανείς δεν έμαθε τί εί-
χεν απογίνει ή γυναίκα του
πρώην συνεταίρου του). Δι-
ηύθυνε τότε ένα «γραφείο έ-
πιχειρήσεων». Αλλά οι δου-
λειές δεν πήγαιναν καλά και
έφυγε σε λίγο για το Χεν-
ταί, όπου διέφθειρε την ά-
νεψιά ενός ξενοδόχου και
κατάρθωσε να την πείσι να
του εμπιστευθή ένα σοβαρό
ποσόν, λέγοντάς της πως θα
το διέθετε στις... ανύπαρ-
κτες επιχειρήσεις του.

Ο Μπολο έφυγε κατόπιν
από το Χενταί και έκαμε
αργότερα την εμφάνισι του
στο Μπορντώ ως Πώλ ντε
Γκρανζνέβ. Εκεί, γνωρίσθη-
κε με μία ήθοποιό, την παν-
τρεύθηκε και έφυγε μαζί της
για την Αργεντινή. Αλλά
την εγκατέλειψε στο Βαλπα-
ραϊζο, πέρασε κατόπιν στη
Χιλή και αργότερα στην Κο-
λουμβία.

Το 1902, ο Μπολο ξανα-
γύρισε στη Γαλλία και έγ-
καταστάθηκε στη Λυών α-
πό έκανε τον πλάσιό κρα-
σιών. Τα χρήματα που έ-
κέρδιζε απ' αυτή την έργα-
σία μόλις του επέτρεπαν
να ζή. Αλλ' η καλή του τύ-
χη τον έφερε μία μέρα μπρο-
στά στην κυρία Μαρκέλλα
Μύλλερ.

Ο Μπολο, που ήταν ω-
ραίος άντρας, την γοήτευσε
και, ξεχνώντας τον πρώτο
του γάμο, δεν δίστασε να
την παντρευτή.

Η Μαρκέλλα είχε ένα έ-
τησιο εισόδημα 4.700 φράν-
κων και μία περιουσία 3
εκατομμυρίων τέ μετρητά
και τίτλους.

Από την στιγμή αυτή, ο
Μπολο άρχισε να ζή μία
πριγκιπική ζωή. Η πολυτέ-
λεια της εμφάνισέως του —
φορούσε πάνω στο πουκά-
μισό του ένα κολλιέ από ύ-
περοχα μπριγιάν, που ήταν
δεμένα με πλατίνα — οι
παροιμιώδεις δεξιότητες του,
τα κυνήγια και οι χοροί που
διωργάνωνε, προκαλούσαν
την έκπληξι και το θαυμα-
σμό των Παρισινών.

Κατά την εποχή αυτή, ο
Μπολο ίδρυσε το Λευκό
Σταυρό της Γενεύης έναν-
τίον της νοθείας των τροφι-
μων, έγινε πρόεδρος των αμ-
πελουργών της Γαλλίας
και ασχολήθηκε επίσης με
τα εμπόρια των αδμαντών
και των φαρμακευτικών προ-
ϊόντων.

Τέλος, το 1913, έπειτα
από ένα ταξίδι στην Κων-
σταντινούπολι, επέτυχε τη
συναφι ενός δανείου ύπερ
της Τουρκίας για το ποσόν
των 72 εκατομμυρίων χρυ-
σών γαλλικών φράγκων, με
όρους που έκρίθησαν πολύ
ικανοποιητικοί από την Υ-
ψηλή Πύλη. Για ανταμοιβή
των υπηρεσιών του, ο Σουλ-

τάνος του απένειμε τότε τον
τίτλο του πασά.

Το 1914 ο Μπολο ήρθε
σ' επαφή με τον πρώην Χε-
δίδη της Αιγύπτου Αμπάς -
Χαλμί, που ήταν φανατικός
έχθρος των Άγγλων και έρ-
γάζοταν εναντίον των Συμ-
μαχων, διαθέτοντας κεφα-
λαία που του έπρομήθευαν
οι Γερμανοί.

Χάρις στον Αιγύπτιο πριγ-
κηπα, ο Μπολο ήρθε σε άπ-
ευθείας επαφή με το Βερο-
λίνο. Οι υπηρεσίες του έκ-
τιμήθηκαν τότε επάξια και
σε λίγο ανέτρεθη σ' αυτόν η
πρωτοβουλία της «ήττοπα-
θούς» εκστρατείας στο έ-
σωτερικό της Γαλλίας.

Ο κατηγορούμενος, παρά
την επιμονή των ανακριτι-
κών αρχών, αρνήθηκε να
προβή σε οποιαδήποτε άπο-
καλυσι και, κατά την ημέρα
της δίκης του, βούλωσε τα
αυτιά του με βαμβάκι για
να μην ακούη, όπως είπε,
τις ανοησίες που επρόκειτο
να ειπωθούν μπροστά στο
Στρατοδικείο.

Μετά την έκδοσι της ά-
ποφάσεως, που τον κατεδί-
καζε στην ποινή του θανά-
του, αρνήθηκε επίσης να ύ-
πογράψη αίτησι χάριστος.
«Οφείλω να θυσιάσω τη
ζωή μου, είπε στο δικηγό-
ρο του. Η κοινή γνώμη θα
έκδικηθί το θάνατό μου».

Η εκτέλεσίς του έγινε
την αυγή της 17ης Απρι-
λίου του 1918.

Ο Μπολο έκαμε άταρα-
χος την τοαλντέα του, προ-
σέχοντας και τις πιο μικρές
λεπτομέρειες, φόρεσε τα
λευκά γάντια του, στήριξε
το μονόκλ στο μάτι του και,
όμοιος με γαμπρό, κατά την
παρατήρησι ενός δεσμοφυ-
λακος, άκολουθησε τους
στρατιώτες που είχαν πάει
στη φυλακή για να τον πα-
ραλάβουν.

Όταν τον τοποθέτησαν
μπροστά στο απόσπασμα,
έβγαλε το λευκό φουλάρι
που είχε γύρω στο λαιμό
του και το άπλωσε πάνω
στο στήθος του.

Θα το δώσετε στον ά-
δελφό μου κατόπιν, είπε
στον επί κεφαλής αξιωμα-
τικό.

(Ο άδελφός του ήταν έ-
πίσκοπος).

Ένα λεπτό αργότερα, ο
Μπολο πασσάς έφευγε κάτω
από τις σφαίρες του έκτε-
λεστικού απόσπασματος.

Τί κωστίζουν οι γάτες

Μία νύχτα του πολέμου,
έπειτα από ένα αεροπορικό
δομωαρδισμό, ένας κάτοικος
του Έσεξ της Αγγλίας γύ-
ριζε στο σπίτι του απ' το
καταφύγιο. Μία γάτα λοι-
πόν τον άκολουθούσε. Εκεί-
νος ήταν ζωόφιλος και την
κράτησε κοντά του. Φυσικά,
η γάτα γέννησε επανειλημ-
μένως κι' έτσι τώρα ο άφεν-
τικός της έχει στο σπίτι
του 17 γάτες! Τους έχει
διαθέσει δυο δωμάτια και
δοδεκαί 2 λίρες τη δομάδα
για τη διατροφή τους. Επι-
πλέον, πλήρωσε δυο φορές
πρόστιμο 5 λιρών στο δι-
καστήριο, γιατί οι γείτονες
τον είχαν καταγγείλει ότι
με τις γάτες του δεν τους
κωφινε να ηουάσουν!

Τί ζητούν οι άνδρες ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Και οι γυναίκες από τους άντρες

Σύμφωνα με μία στατιστική του Ίν-
στιτούτου Γκάλλουπ, οι σημερινοί άν-
τρες ζητούν με τη σειρά από τις γυ-
ναίκες τα ακόλουθα δέκα πράγματα:

1. Σέξ άππλή.
2. Εύφύια. (Στο ζήτημα αυτό οι πε-
ρισσότεροι άντρες είναι κατηγορηματι-
κοί. Έλάχιστοι μόνον δεν ενδιαφέρονται
άν ή γυναίκα που θα παντρευτούν είναι
έξυπνη ή κουτή).
3. Θερμή έρωτική ιδιοσυγκρασία.
4. Κομψότητα.
5. Προέλευσι από καλή οίκογένεια.
6. Τρυφερότητα.
7. Ήλικία κάτω των 25 ετών.
8. Μόρφωσι. (Οι περισσότεροι άν-
τρες δεν άποδίδουν σ' αυτό το ζήτημα
μεγάλη σημασία).
9. Καλόν χαρακτήρα.
10. Περιουσία. (Το πράγμα αυτό θα
φανή αρκετά παράξενο. Ωστόσο, οι πε-
ρισσότεροι άντρες δεν άποδίδουν σημα-
σία στο ζήτημα της προίκας).

Το αν ή γυναίκα που θα παντρευ-
τούν είναι μελαχρινή ή ξανθή δεν ενδια-
φέρει, στην πραγματικότητα, κανένα.
Αντίθετα, να τί ζητούν οι σημερινές
γυναίκες από τους άντρες (κατά σειρά
προτιμήσεως):

1. Πλούτη. (Όλες σχεδόν οι γυναί-
κες θέλουν να παντρευτούν πλούσιους
άντρες).
2. Τρυφερότητα.
3. Μόρφωσι.
4. Καλή κοινωνική θέσι.
5. Εύφύια. (Πράγμα παράδοξο, οι
γυναίκες δεν άποδίδουν μεγάλη σημα-
σία στο ζήτημα της εύφύιας).
6. Κομψότητα.
7. Καλόν χαρακτήρα.
8. Σέξ άππλή.
9. Νεαρή ηλικία. (Οι περισσότερες
γυναίκες δεν άποδίδουν σημασία στο
ζήτημα της ηλικίας και φαίνονται ν'
άποκλίνουν περισσότερο προς τους ώ-
ριμους άντρες).
10. Θερμή έρωτική ιδιοσυγκρασία.
Οι περισσότερες γυναίκες δίδουν σ' αυ-
τήν την τελευταία θέσι).

Ο κατωτέρω πίναξ δείχνει τη σειρά
προτιμήσεως αυτών των δέκα πραγμά-
των εκ μέρους των αντρών από το ένα
μέρος και των γυναικών από το άλλο.

	Σειρά προ- τιμής για τους άνδρες	Σειρά προ- τιμής για τις γυναίκες
Ίδιότητες ή προσόντα		
Νεαρή ηλικία	7	9
Εύφύια	2	5
Μόρφωσις	8	3
Σέξ άππλή	1	8
Θερμή έρωτική ιδιοσυ- γκρασία	3	10
Κομψότης	4	6
Κοινωνική θέσις	5	4
Τρυφερότης	6	2
Χαρακτήρ	9	7
Περιουσία	10	1

Το μεγαλύτερο έστιατόριο της Αμερικής

Στο «Αμέρικα», το μεγαλύτερο έ-
στιατόριο της Νέας Υόρκης, τρώνε
κάθε μέρα 8.-9.000 άνθρωποι. Το έ-
στιατόριο αυτό διαθέτει 10.000 πατή-
ρια, 12.000 μαχαίρια και ισάριθμα
κουτάλια και πηρούνια, 26.000 πιτά-
κα κλπ. Τα τρόφιμα άποθηκεύονται σε 36
πελώρια ψυγεία, καθένα από τα όποια
έχει τις διαστάσεις ενός δωματίου.

— Γιατί σταματήσατε εσείς;... Ο
άλλοι φτάσανε στο Σύνταγμα!..

Α. ΘΕΟΦ.

ZABIE NTE MONTEPEN

ΚΑΡΜΕΝ ή τοιγυῶνα

12ον

— Τώρα θα συμπληρώσουμε την έκδοσή μας; Θα καγγειλούμε τον Όλιβιέ!

— Πρόσεξε, αδελφή μου...

— Έννοια σου, ξέρω ένα. Θα γράψης ένα γράμμα, και το γράμμα αυτό θα σου το υπαγορεύσω εγώ.

— Πρόσεξε καλά, σ' ότι σκέπτεσαι να κάνης, αδελφή μου. "Αν σε ανακρίνουν, θ' αναγκαστής ν' αναφέρης τον καυμένον εκείνον τον μαρκήσιο ντέ Γκρανσέ, κι' ίσως ή ανακρίσι ν' βγάλη πολλά πράγματα στη μέση.

— Μά δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, παρατήρησε ή Κάρμεν, ότι δεν θα πῶ στον ανακριτή παρα ὅ,τι θέλω κι' ότι δεν θα μαντέψουν τίποτα περισσότερο απ' ὅ,τι τους άφίσω εγώ να ν' μαντέψουν;

— Είσαι έξυπνη! Καί, προπάντων, πολύ τολμηρή! παραδέχτηκε ὁ Τσιγγάνος.

★

Ἡ εἰσαγγελέας τῆς Χάβρης με μεγάλη κατάπληξι καὶ συγκίνησι διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα:

«Κύριε εἰσαγγελεῦ,

«Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ σὰς ἀποκαλύπτει ἕνα ἐγκλημα πού, ἀσφαλῶς, θὰ ἔμενε ἐπὶ πολὺ δίστασμα σκοτεινόν, ἂν δὲν σὰς εἰδοποιούσα.

«Ὁ μαρκήσιος ντέ Γκρανσέ, πού, αὐτὴ τῇ στιγμῇ, τὸν ἀναζητᾷ τοῦ κακοῦ, ἔχει δολοφονηθῇ. Ὁ δολοφόνος του εἶνε ἕνας ἄνθρωπος πού, ἐξ αἰτίας τῆς κοινωνικῆς του θέσεως καὶ τοῦ μεγάλου του πλούτου, εἶνε ἀνώτερος καὶ καθε ὑπονοίας.

«Ὁ ντέ Γκρανσέ παρεσύρθη σὲ μιὰ ἄτιμη παγίδα καὶ σκοτώθηκε, ντυπημένος στὴν καρδιά με σπαθί.

«Συλλαβετὸν Ὁλιβιέ Λεβαϊλάν, πού τὸν καταγγέλλουν ὡς δολοφόνον. Ἀνακρίνατε τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, καὶ θ' ἀντιληφθῇτε ἀμέσως ἂν κατηγορῶ ἕναν ἄθῶν ἢ ἂν σὰς παραδίδω ἕνα κακοῦργον!»

Τὸ γράμμα ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ εἰσαγγελέως.

— Ὁ Όλιβιέ Λεβαϊλάν! ψιθύρισε. Ὁ βαθύπλουτος ἐφοπλιστὴς! Αὐτός, ὁ τόσο τίμιος νᾶνε ἔνοχος ἑνὸς τέτοιου ἀποτρόπαιου καὶ φρικτοῦ ἐγκλήματος! Εἶνε πράγμα ἀδύνατον! Εἶνε κουταμάρα νὰ τὸ πιστέψῃ κανεὶς!

Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ λιγὸλεπτή σκέψι πρόσθεσε:

— Ὅπωςδὴποτε, ὅσο παράλογη κι' αἰ μού φαίνεται ἡ κατηγορία, ὀφείλω νὰ μὴν τὴν παραβλέψω. Πρέπει νὰ ἐξετάσω περὶ τίνος πρόκειται.

Κι' ὁ εἰσαγγελεὺς ἀποφάσισε ἀμέσως τὴ θά ἔκανε.

Πῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἐφοπλιστοῦ, ἐζήτησε τὴ σύζυγό του, πού προσποιήθηκε πὺς ἦταν ἀτάπηκτη γιὰ τὴν ἀπότομη

ἀνακρίσει τοῦ συζύγου τῆς, τῇ στιγμῇ πού ἐπρόκειτο, τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα, νὰ φύγουν γιὰ τὴν Ἀβάνα.

Ἐξήτασε ἔπειτα τοὺς ὑπνρέτες, καί, ἀπὸ τὸ γρηναῖο καμαριέρι τοῦ Όλιβιέ, ἔμαθε τί εἶχε πῇ ἐκεῖνος, φεύγοντας.

Πῆγε κατόπιν στὸ σπιτάκι, πού εἶχε νοικιασμένο ὁ ντέ Γκρανσέ, κι' ἐκεῖ βρῆκε τὸ πτώμα τοῦ διοικητοῦ.

Δὲν τοῦ ἀπέμεινε πιά καμμιὰ ἀμφιβολία, κι' ἔσπευσε νὰ ἐκδώσῃ ἑντάλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ Όλιβιέ Λεβαϊλάν!

Στὸ Σαῖν - Ναζέρ

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ μέγαρό του, ὁ Όλιβιέ μιὰν ἐπιθυμία εἶχε μονάχα καὶ μιὰ θέλησι: Νὰ παρεμβάλῃ μιὰ μεγάλη ἀπόστασι ἀνάμεσα σ' αὐτόν τὴν καταραμένη ἐκείνη πόλι, ὅπου εἶχε ἀφίσει δυὸ πτώματα: τοῦ ντέ Γκρανσέ καὶ τῆς Ἀνουντσιάτας.

Τὸ κεφάλι του ἦταν χαλισμένο καὶ τὸ μυαλό του δὲν λειτουργοῦσε πιά κανονικά.

Καθὼς προχωροῦσε γιὰ τὸ Σαῖν - Ναζέρ, ἀναρωτιόταν:

— Ἀραγε, θὰ βρῶ τὴ Ντινόρα; Ὁ θὰ τὴν ξαναβρῶ πιστὴ σ' ἐμένα, ἢ θὰ μ' ἔχη μισήσει γιὰ τὴ φαινομενικὴ μου ἀπιστία; Ἰσως κανένας ἄλλος τώρα νὰ τὴν ἀγαπάη... Καὶ ποὺς μού λέει ὅτι δὲν ἔδωσε ἤδη σ' αὐτόν τὸν ἄλλον γιὰ πάντα τὴν τρυφερὴ τῆς καρδιά, πού ἐγὼ τόσο σκληρὰ τὴν πλῆγωσα; Κι' ἂν ἔχῃ συμβῇ κάτι τέτοιο, μὲ τί δικαίωμα ἐγὼ θὰ παραπονεθῶ;

Ταξίδεψε ὅλη τὴ νύχτα, καί, κατὰ τὴς ἑπτὰ τὸ πρωῒ, ἔφτασε στὸ Σαῖν - Ναζέρ. Ἐμεῖνε ἐκεῖ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, κι' ἀφοῦ ἀναπαύθηκε λίγο, ἔσπευσε πρὸς τὸ πρᾶστοιο, ὅπου βρισκόταν ἡ κατοικία τῆς Ντινόρας.

Ἀφίσε, σὲ λίγο, πῶς του τὰ τελευταία σπιτία τοῦ Σαῖν - Ναζέρ, καὶ μπῆκε στὸν δεινρόφουτο δρόμο, πού ἔβγαζε στὸ σπιτάκι τῆς. Μέσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα, διέκρινε ἤδη τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ.

Τοῦ φαινόταν πῶς ὅλα τὰ πράγματα ἦσαν ὅπως τὰ εἶχε ἀφίσει.

Δὲν τὸν εἶχαν γελάσει τὰ προαισθήματά του: Μόλις ἔστριψε τὴ γωνία, εἶδε τὴ νέα καθισμένη στὴν ἴδια ἐκείνη θέσι, ὅπου τοῦ εἶχε πῇ ἄλλοτε, με φωνὴ πού ἔτρεμε:

— Σοῦ ἔδωσα τὴν καδιά μου, Όλιβιέ, καὶ σοῦ ὀρκίζομαι πῶς ποτὲ δὲν θ' ἀνῆκω σὲ κανέναν ἄλλον ἐκτός ἀπὸ σενα!

ΣΤΕΝΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

Ἡ τελευταία παρισινὴ μόδα θέλει τὴν γυναῖκα φοῦστα ἐξαιρετικὰ στενὴ ἀλλὰ ἐξ ὁμοιογενεῖας πού θὰ ἦταν ἀδύνατον σὲ μιὰ γυναῖκα νὰ περπατῇ ἂν ὁ φοῦστος αὐτὴ δὲν εἶχε μιὰ ὀχισμὴ στὸ πῶς μέρος. Ἐάν τώρα ἡ λυσις αὐτὴ συμβαδίσει ἢ ὀχι με τὴν ἠθικὴ αὐτὴ εἶνε ἐντελὸς διωφορετικὸ ζήτημα...

Στὸ δάχτυλό τῆς εἶδε τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι, πού ἄλλοτε τῆς εἶχε προσφέρει...

Μόλις τὸν εἶδε, ἡ Ντινόρα τὸν ἀναγνώρισε. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν καὶ φώναζε χαρούμενη:

— Σὺ! Τέλος πάντων!

— Ντινόρα, ἀγαπημένη μου Ντινόρα, τὴ ρώτησε ὁ νέος, μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν ἀκόμα;

— Μήπως ἀγαπᾷς κανεὶς δυὸ φορὲς στὴ ζωὴ του; ψιθύρισε ἡ νέα ντροπαλά.

— Καὶ μὲ περίμενες;

— Ὁ θὰ σὲ περίμενα ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς μου. Σοῦ ὀρκίστηκα πῶς θὰ σὲ περιμένω...

— Ἀλλὰ δὲν σοῦ ἔγραψα νὰ μὴ μὲ περιμένῃς πιά;

— Naί, ἀλλὰ πρόσθεσε πῶς «ποτὲ δὲν θὰ ξαναγύριζε, ἐκτός ἂν γινόταν κανένα θαῦμα». Εγὼ λοιπὸν τὸ περίμενα αὐτὸ τὸ θαῦμα, καί, καθὼς βλέπεις, εἶχα δικίον, μιὰ πού ξαναγύρισε...

— Ντινόρα, μὲ καταράστηκες, ἄραγε, ὅταν πῆρες τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο γράμμα μου;

— Πῶς θὰ μπορούσα νὰ κάμω κάτι τέτοιο; Νὰ σὲ καταρστώ, τὴ στιγμὴ πρὶν σὺ ὑπέφερες;

— Ἀγαπημένη μου, ἀπάντησε ὁ Όλιβιέ, σφίγγοντας τὴ Ντινόρα στὴν ἀγκαλιά του, ὑπέφερα, πραγματικά, πολὺ κι' ἡ δική μου ἡ λύπη ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ δική σου.

— Ποιὸς ξέρει; ψιθύρισε ἡ νέα. Εἶσαι λοιπὸν βέβαιος ὅτι μ' ἀγαπᾷς περισσότερο ἀπ' ὅ,τι σ' ἀγαπᾷς ἐγώ; Δὲν πιστεύω νᾶνε δυνατὸ αὐτό...

— Ἀγαπημένη μου, ἔχασες τὴς πίκρες σου... Τὸ παρελθὸν δὲν ὑπάρχει πιά! Μόνο τὸ παρὸν ἀξίζει, ἀφοῦ εἵμαστε πιά ἐνωμένοι! Ἀς τὰ ἐσχάσουμε ὅλα...

— Φίλε μου, τὸν ρώτησε ἡ νέα δειλά, τὸ τρομερὸ, τὸ ἀνυπερβλήτο ἐκεῖνο ἐμπόδιο, πού μᾶς εἶχε χωρίσει, δὲν ὑπάρχει πιά;

— Ὁχι, ἀγαπημένη μου.

— Δὲν θὰ ξαναγύρισε, ἄραγε;

— Δὲν μπορεῖ νὰ ξαναγύριση... Καὶ τώρα, θέλεις νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ μέλλον, μιὰ πού τὸ μέλλον εἶνε δικό μας;

— Θέλω ὅ,τι θέλεις καὶ σὺ!

— Εἶσαι ἀρραβωνιαστικιά μου, Ντινόρα.

— Naί, ἀφοῦ ἀλλάξαμε τὴς καρδιές μας.

— Ἀρραβωνιαστικιά μου!... Εἶνε γλυκὸς ὁ τίτλος αὐτός... Ἀλλὰ ποτὲ θὰ μπόρῃς νὰ σοῦ δώσω ἕναν τίτλο γλυκύτερο ἀκόμα;

Ἡ νέα ἔγινε κατατόρφυρη.

— Ποτὲ θὰ γίνῃς γυναῖκα μου; ἐξακολούθησε ὁ Όλιβιέ.

— Ἐσὺ πρέπει νὰ τὸ ἀποφασίσῃς, Όλιβιέ, ψιθύρισε ἐκείνη.

★

Κι' ὁ Όλιβιέ δὲν ἄργησε νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί του.

Νομίζοντας πῶς ἦταν ἤδη ἐλεύθερος, ἔκαμε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, τοὺς γάμους του με τὴ Ντινόρα.

Κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του, ἦταν πιά τρισευτυχισμένος.

Ἀλλὰ θυμῆθηκε καὶ τὸ πατρικὸ του σπίτι.

— Τί νὰ γίνονται, ἄραγε, ἐκεῖ πέρα; σκέφτηκε.

Κι' ἔγραψε στὸν πιστό του καμαριέρι Ζεφρουά, ζητώντας πληροφορίες.

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἄργησε νάρθῃ. Κι' ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἦταν κεραυνὸς γιὰ τὸν Όλιβιέ.

Ἡ Ζεφρουά τοῦ ἔγραφε πῶς ἡ Ἀνουντσιάτα δὲν εἶχε πεθάνει, πῶς τὸν θεωροῦσαν ἔνοχο τῆς δολοφονίας τοῦ μαρκησίου ντέ Γκρανσέ κι' ὅτι, σὲ λίγο, θὰ δικαζόταν ἐρήμην καί, ἀσφαλῶς, θὰ καταδικαζόταν σὲ θάνατο!

Ὁ Όλιβιέ ἔμεινε κεραυνόπληκτος ὅταν διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ἦταν λοιπὸν δίγαμος.

Ἀλλὰ τὸ γράμμα του πρὸς τὸν Ζεφρουά τὸ εἶχε ἀνακαλύψῃ, στὸ δωμάτιο τοῦ καμαριέρι ὁ Μοραλές, πού τὸ ἔκλεψε καὶ τὸ παρέδωσε στὴν ἀδελφὴ του.

Γεμάτῃ χαρὰ ἡ Κάρμεν, πῆρε χωροφύλακες μαζί τῆς καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Σαῖν

Ναζέρ, γιὰ νὰ τοὺς παραδώσῃ ἡ ἴδια τὸν Όλιβιέ!

Παλῆς γνωριμίας

Ἀς ἀφίσουμε τὴν Κάρμεν, πού ταξίδευε πρὸς τὴ Βρετάνη, ζητώντας νὰ ἐκδικηθῇ, κι' ἄς δοῦμε τί συνέβαινε, στὸ μεταξύ, στὴ Χάβρη.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα, πού ἔφυγε ἡ κυρία Λεβαϊλάν, ὁ Μοραλές, κατενθουσιασμένος πού ἀπέμεινε μόνος κύριος τοῦ μεγάρου, ἐτοιμαζόταν ν' ἀρχίσῃ μιὰ ζωὴ ἀρχοντικὴ, ὅσο θὰ ἔλειπε ἡ ἀδελφὴ του.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἀπὸ τὸ πρωῒ, μιὰ ἀτμάκατος τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, πού ἐρχόταν ἀπὸ τὴ Βρετάνη καὶ πῆγαινε στὴ Βουλώνη, τριγυρνοῦσε μπροστὰ στὸ λιμάνι.

Δυὸ ἄντρες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας φοροῦσε στολὴ ἀξιωματικοῦ, κάθονταν πῶς, καὶ τὸ μικρὸ σκάφος, ὀδηγούμενο ἀπὸ τέσσερες ναῦτες, πετοῦσε πάνω στὰ κύματα.

★

Θυμώσατε πῶς ὁ Ταγκρέ, χτυπημένος ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ Κυρίνου, εἶχε ἀφίσει τὸ ὄπλο του νὰ τοῦ πέσῃ, κι' εἶχε σωριαστῇ καταγῆς.

Ὁ Κυρίνος ἔσπευσε πρὸς τὸν ἀντίζηλό του.

Ἡ σφαῖρα εἶχε περάσει τὸ στήθος, πᾶν ἀπὸ τὸ δεξιὸ μαστό, κι' εἶχε σφηνωθῇ στὴν ὀμωπλάτη. Ὁ δύστυχος νέος δὲν ἔδειχνε πιά σημεῖα ζωῆς, καὶ τὸ αἷμα ἀναπνέουσε ἀπὸ τὴ βαθεῖα πληγῇ.

Ἐνα σύννεφο σκέπασε τὸ μέτωπο τοῦ Κυρίνου.

— Τί μού εἶχε κάνει; ψιθύρισε. Ὁ καυμένος ὁ Γάλλος δὲν ἔφερε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ δὲν ἦταν δυνατό νὰ φανταστῇ πῶς θὰ μὲ πρόσβαλε!...

Ἐπρεπε, ἄραγε, νὰ ἐκδικηθῇ μ' ἕναν τέτοιο τρόπο; γὰρ ὁ Γάλλος δὲν ἔφερε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ δὲν ἦταν δυνατό νὰ φανταστῇ πῶς θὰ μὲ πρόσβαλε!...

Γονάτισε πλάϊ στὸν Ταγκρέ, κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι του πάνω στὴν καρδιά του.

Ἡ καρδιά ἐκείνη δὲν ἔμοιαζε πιά. Ἀλλ' ἔμοιαζε μὲ ὑπόκοψη φωνή.

— Πέθανε! ψιθύρισε με ὑπόκοψη φωνή: Ἐπειτα πρόσθεσε με ἄγρια ἔκφρασι:

— Κράτησα τὸν ὄρκο μου! Αὐτὸς δὲν ἔπαιξε, κι' ὡστόσο τὸν σκότωσα! Τους ἄλλους τώρα! Καὶ πρῶτα - πρῶτα, θ' ἀρχίσω ἀπ' αὐτόν τὸν βρωμιάρη τὸν τσιγγάνο!

Ἐξέρωσε ὅμως ὅτι δὲν κατάρθωσε νὰ βρῇ τὸν Μοραλές.

Ἐσπευσε τότε, πρὸς τὸ σπίτι, ὅπου ἔμεινε τελευταία ἡ Κάρμεν.

Τὸ σπίτι ὅμως δὲν βρῆκε ἐκεῖ πέρα παρὰ μόνον τὴν μιγάδα τὴν Βεατρίκη.

Ποῦ εἶναι αὐτοί; ρώτησε ὁ κυνηγός.

— Ποιοί; ρώτησε φοβισμένη ἡ γριὰ.

— Ἡ Κάρμεν κι' ὁ Μοραλές.

— Ἐφυγαν!

— Γιὰ πού;

— Δὲν ξέρω!

— Πές μου, παληογύναικο! Πές μου, γρήγορα, πού πάνε γιὰτί ἄλλοιῶς σὲ σκοτᾶν!

Κι' ὁ Ἰνδιάνος στήριξε τὴν αἰχμὴ τοῦ μαχαίριου του στὸ λαίμυ τῆς μιγάδος.

— Ἐφυγαν γιὰ τὴ Γαλλία! ψέλλισε ἐκείνη, νομίζοντας πῶς εἶχε φτάσει ἡ τελευταία τῆς ὥρα.

Ὁ Κυρίνος ἔβγαλε ἕνα μουγκρητό, ἔβαλε τὸ ἐγχειρίδιον στὴ ζώνη του καὶ συνέχισε τὸ δρόμό του.

Σὲ λίγα λεπτὰ, βρέθηκε στὴν προκυμαία, ἀλλὰ κι' ἐκεῖ εἶχε φτάσει πολὺ ἄσχημα, ὅτι ὁ «Μαρκουίνος» ἐξαφανίστηκε στὸν γὰ! Ὁ «Μαρκουίνος» ἐξαφανίστηκε στὸν ὀρίζοντα, παίρνοντας μαζί του τὴν Κάρμεν καὶ τὸν Μοραλές!

★

Ἀφοῦ κόπασε ἡ πρώτη ὀρμὴ τῆς λύσας, πού ἐνοίωσε ὁ Ἰνδιάνος, βλέποντας νὰ τὸν διαφεύγουν οἱ ἐχθροὶ του, θυμῆθηκε μὲ κάποια συμπάθεια καὶ μεταμέλεια τὸ πρῶτο του θῦμα.

Αὐτὸν μόνον ἔπρεπε νὰ λυπηθῇ, ψιθύρισε, κι' ὡστόσο μόνον αὐτὸς πλήρωσε γιὰ ὅλους.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λιγὸλεπτή σκέψι, πρόσθεσε:

— Δὲν θ' ἀφίσω, ὡστόσο, τὸ πτώμα του νὰ τὸ φᾶν τὰ ὄρνια καὶ τὰ σκυλιὰ.

Ὁ θὰ πᾶν νὰ τὸ θάψω!

Κι' ὁ Κυρίνος διευθυνθηκε πρὸς τὸν τόπο τῆς μονομαχίας.

Ὁταν ἔφτασε ἐκεῖ, γονάτισε πλάϊ στὸν Ταγκρέ, ἀνοίξε τὸ ποικαμίσιο του κι' ἐξήτασε τὴν πληγῇ. Τὸ αἷμα εἶχε πῆξει κι' εἶχε φράξῃ τὰ χεῖλη τῆς λαβωματίας, ἐμποδίζοντας ἐπὶ τὴν αἰμορραγία. Ὁ Ἰνδιάνος ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὴν καρδιά τοῦ Ταγκρέ καὶ τὴν ἐνοίωσε νὰ χτυπάῃ σιγανὰ.

— Ὁ Θεὸς μὲ λυπήθηκε! ψιθύρισε. Ὁ θὰ σώσω αὐτόν τὸν ἄνθρωπο!

Πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὸ ἀναισθητο κορμὶ τοῦ Γάλλου καί, μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις, τὸ μετέφερε στὴν καλύβα του, κι' ἐκεῖ τὸ ξάπλωσε πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ φύλλα.

Ἐπειτα περιποιήθηκε τὸν Ταγκρέ ὅσο μπορούσε καλύτερα κι' ἐπέδεσε τὴν πληγὴ του.

Ὁταν, τέλος, συνήλθε τοῦ εἶπε:

— Σωπάτε, ἂν θέλετε νὰ ζήσετε. Δὲν εἶμαι πιά ἐχθρὸς σας. Τὸ χέρι πού σας χτύπησε, θὰ σας γιαιτρέψῃ. Ὁ,τι θέλετε νὰ μάθετε, θὰ τὸ μάθετε ἀργότερα...

Ὁ Ταγκρέ ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ κοιμήθηκε βαθεῖα.

Τὴν ἄλλη μέρα κιάλας, τὸ τραῦμα ἄρχισε νὰ ἐπουλώνεται, χάρις τῶν βότανων, πού εἶχε βάλει ἐπάνω ὁ Κυρίνος.

Ἐπὶ τὰ ἀπὸ δέκα μέρες, ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς βρισκόταν ἐκτός κινδύνου, καὶ μιὰ στενὴ φίλια συνέδεσε τοὺς δυὸ νέους.

Ὁ Ταγκρέ ντέ Ναζάρ εἶχε μόνον μιὰν ἐπιμονὴν ἰδέαν: νὰ ξαναγύρισῃ στὴ Γαλλία, καὶ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου ἐκείνου, στὸν ὁποῖο εἶχε υπερβουθῇ.

Πολλοὶ μῆνες πέρασαν μ' αὐτὴ τὴν προσδοκία. Τέλος, τὸ πολυπόθητο πλοῖο, πού θὰ τὸν ἔφερνε στὴ Γαλλία, φάνηκε.

— Φίλε μου, εἶπε τότε ὁ Ταγκρέ στὸν Κυρίνο, φεύγω, ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ.

— Τὰ δάση μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰνδιάνος, δὲν ἔχουν πιά κανένα θελγητρο γιὰ μένα. Ἡ πατρίδα εἶναι πάντα κοντὰ σ' ἐκείνους πού ἀγαπᾷ κανεῖς. Νοιώθω τώρα ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζῶω χωρὶς ἐσένα. Ἀφῆσέ με νάρθω μαζί σου στὴν πατρίδα σου.

Ἡ Γαλλία εἶναι πολὺ μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀβάνα! ψιθύρισε ὁ Ταγκρέ, πού παραξενεύτηκε ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Ἰνδιάνου.

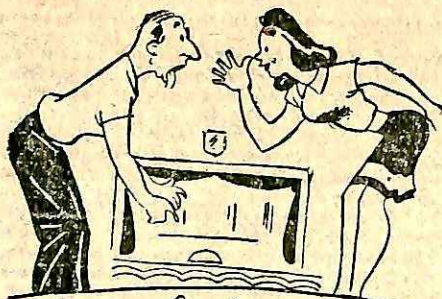
— Καὶ τί μὲ νοιάζει; Δὲν θέλω νὰ χωριστοῦμε.

— Τότε καλὰ! Ὁ θὰ φύγουμε μαζί!

Κι' ἔφυγαν, πραγματικά, με τὸ ἴδιο πλοῖο. Ἀλλὰ διάφορα ἀτυχήματα τοὺς

39

Η Κωμωδία μας

Η έρωτευμένη δακτυλόγραφος

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΟΥΛΟΥ ΜΠΕΡΤΕ: Χαριτωμένη αλλά φτωχή νέα 22 ετών. Έργάζεται ως δακτυλόγραφος στο Υπουργείο Εσωτερικών. ΠΙΕΡ ΜΠΟΡΝΕ: 38 ετών τυπματάρχης στο ίδιο Υπουργείο. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ και η ΜΗΤΕΡΑ της Λουλούς.

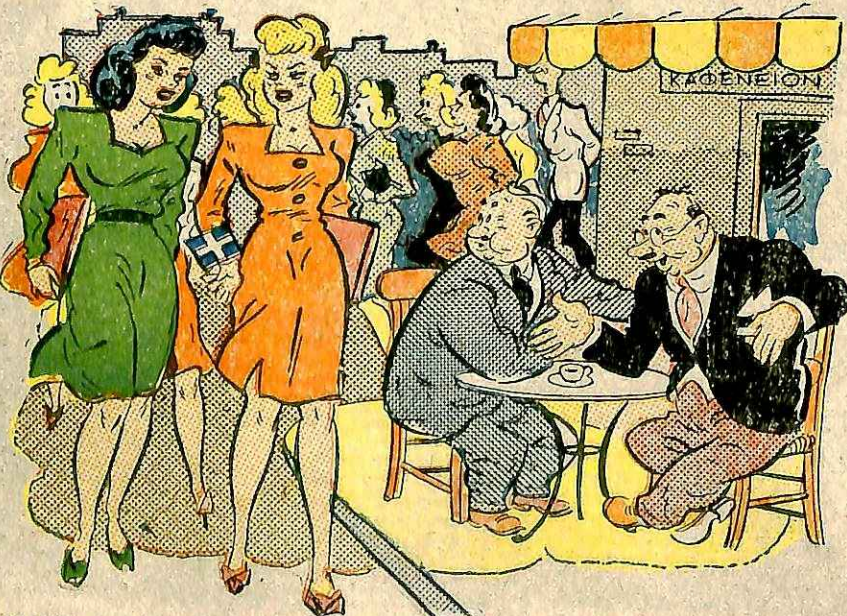
ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο γραφείο του Τυπματάρχου. Μια μέρα, πριν από ένα μήνα, ο ίδιος αυτός τυπματάρχης είχε καλέσει στο γραφείο του την Λουλού, για να της πη πως είναι τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Η Λουλού τον πίστεψε τότε και ανεπιφύλακτα του χάρισε την καρδούλα της. Μα τα πράγματα άλλαξαν από τότε και σήμερα ο τυπματάρχης έχει καλέσει και πάλιν στο γραφείο του την μικρή Λουλού, όχι όμως για να της επαναλάβει τα ίδια πράγματα).

ΠΙΕΡ (προσπαθώντας να είναι γλυκύμιλος): Δεσποινίς Λουλού, είσθε ένα πολύ καλό κορίτσι, δυστυχώς όμως δεν μπορεί να διατηρηθεί μεταξύ μας ένας τέτοιος δεσμός. Αυτό μάς εκθέτει και τους δυο στα μάτια των συναδέλφων σας και έμπο- δίζει το μέλλον σας, την αποκατάστασή σας... Για το καλό σας, λοιπόν, και μόνο για το καλό σας, θέλω να ξεχάσουμε ο ένας τον άλλο και να ξαναγίνουμε δυο καλοί φίλοι... Μπορείτε δε να είσθε βεβαίως πως θα έχετε πάντοτε την υποστή- ριξή μου.

(Η Λουλού εκπλήσσεται κάπως από τα λόγια αυτά του προϊστάμενου της, αλλά κατόπιν, μ' ένα χαμόγελο στα χείλη του δίνει το χέρι, δείχνοντας έτσι πως συμ- φωνεί μαζί του, και φεύγει).

ΛΟΥΛΟΥ (Βγαίνοντας, μονολογεί):

—Κι' έλεγε να πάμε στην πλατεία του Συντάγματος, βρε Παναγιώτη! Έδω γίν- ται παρέλασις θύων των όπλων και σωμάτων!... (Του Μ. Γάλλια)

Έννοια σου και θα δούμε ποιός απ' τους δυο μας θα βγή κερδισμένος.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στο ίδιο γραφείο, δυο εβδομάδες αργότερα. Κατά το διάστημα αυτό, σύμφωνα με την επιθυμία του ιδίου, η Λουλού έβλε- πε τον τυπματάρχη της σαν ένα φίλο. Σή- μερα όμως έχει έρθει στο γραφείο με τα μάτια κατακόκκινα απ' τα δάκρυα και με την πρώτη ευκαιρία πήγε στο γραφείο του τυπματάρχου).

ΠΙΕΡ (βλεποντάς την να μπαίνει κλαμ- μένη την ρωτά στοργικά): Τί έχεις Λου- λού;

ΛΟΥΛΟΥ: Είμαι πολύ δυστυχισμένη, Πιέρ. Οι γονείς μου θέλουν να με παντρε- φουν μ' ένα έπαρχιότη δάσκαλο, μα εγώ δεν μπορώ να τον υποφέρω. Δεν τον αγα- πώ και ούτε πρόκειται να τον αγαπήσω. Έτσι μουρχεται να πάω να πέσω στον Σηκούνα για να γλυτώσω απ' αυτή τη ζωή.

ΠΙΕΡ: Μη μιλάς έτσι, Λουλού. Έσύ εί- σαι ένα πολύ λογικό κορίτσι. Προσπάθησε να βρής ένα τρόπο ν' αποφύγης αυτόν τον γάμο, μιά και δεν είναι του γούστου σου, και πάψε να σκέπτεσαι τέτοια πράγματα. (Τα δάκρυα τρέχουν ποτάμι απ' τα μά-τια της Λουλούς και ο τυπματάρχης την κυττάζει με συμπάθεια. Τέλος, σηκώνεται, κλειδώνει την πόρτα του γραφείου του και προσπαθεί να την παρηγορήσει με χάδια και φιλήματα).

ΛΟΥΛΟΥ (θυμωμένη, διακόπτει το κλάμα της και σηκώνοντας το χέρι της, του δίνει ένα γερό μπάτο): Μου φαίνε- ται πως συμφωνήσαμε να μείνουμε φίλοι και όχι να μου ρίχνεσαι όταν το θελή- σης!...

ΠΙΕΡ (εξαφνιασμένος): Έχεις δίκιο έτσι συμφωνήσαμε (κατ' ιδίαν): Τί κρί- μα!... Κι' είναι τόσο όμορφη μέσα στη λύπη της!...

ΛΟΥΛΟΥ (κυττάζοντάς τον στα μά-τια): Κι' όμως μπορείς να με βοηθήσης!...

ΠΙΕΡ: Έγώ; Μα είμαι πρόθυμος να κάνω ό,τι θέλεις. Άρκει να πάψης να κλαίς. Δεν μπορώ να βλέπω τα ματάκια σου δακρυσμένα.

ΛΟΥΛΟΥ (τονίζοντας κάθε λέξη της): Θέλω νάρθης σπίτι μου και να με ζητή- σης απ' τους γονείς μου!

ΠΙΕΡ (είρωνικά): Τρελλάθηκες;... Έ- γώ να σε κάνω γυναίκα μου;... Ασφαλώς θα δνείρεσαι!...

ΛΟΥΛΟΥ (με απάθεια): Καθόλου. Θέ- λω μονάχα νάρθης να πης πως θα με πά- ρης. Οι γονείς μου φυσικά θα σε προτιμή- σουν και θα διώξουν τον άλλο. Ύστερα από μια βδομάδα, σου υποσχόμαι να σου ξαναδώσω την ελευθερία σου. Θα πάω πως

ξέν συμφωνούμε και θα σε διώξω!... Δέ- χεσαι;

ΠΙΕΡ: Άν είχε έτσι δέχομαι. Σε προ- ειδοποιώ όμως πως αν δεν χωρίσωμε, θα σ' εγκαταλείψω εγώ κι' ό,τι θέλει ως γί- νη... Καί κάτι άλλο: Κατά το διάστημα των αρραβώνων μας, θα μ' αφήνης καμιά φορά να σε φιλώ στα χείλη, σαν μνηστήρ (πλησιάζει για να κάνει την αρχή).

ΛΟΥΛΟΥ (ξεφεύγοντας): Όχι τώρα, όμως. Το βράδυ στο σπίτι!...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στο σπίτι της Λουλούς. Μια βδομάδα τώρα ο Πιέρ Μπορνέ είναι αρραβωνιασμέ- νος με την Λουλού. Οι περιποιήσεις των πεθερικών του τον κάνουν να είναι κατε- χαριστημένος. Το μόνο που τον νευριάζει είναι πως η Λουλού καθ' όλο αυτό το διά- στημα δεν του έδωσε ούτε ένα φιλή κι' όλο του θυμίζει τώρα πως πρέπει να τελειώ- ση αυτή η κωμωδία. Αισθάνεται όμως τον εαυτό του τόσο ευχαριστημένο όταν το βράδυ γυρίζοντας στο σπίτι της... αρ- ραβωνιαστικής του τους βλέπει όλους πρόθυμους να τον περιποιηθούν, που η σκέψις της επανόδου στην προηγούμενη μονότονη ζωή του τον τρομάζει. Ο Πιέρ και η Λουλού καθισμένοι μόνοι στο μικρό σαλονάκι συζητούν).

ΛΟΥΛΟΥ (εξαγριωμένη): Άκουσε, Πιέρ. Άν δεν φύγης με το καλό, θ' αναγ- κασθώ να τα πω όλα στους γονείς μου και τότε θα σε διώξουν εκείνοι.

ΠΙΕΡ: Μη μου μιλάς πια για χωρισμό, Λουλού. Σ' αγαπώ στ' αλήθεια και θέλω να παντρευτούμε. Βρίσκω τόσο ωραία την οικογενειακή ζωή.

ΛΟΥΛΟΥ (μια άσπρατη ικανοποίησες περνά από τα μάτια της, αλλά συγκρατιέ- ται και εξακολουθεί θυμωμένη): Δεν είναι καίριος γι' αστεία. Πρέπει να κρατήσης τον λόγο σου.

(Εκείνη τη στιγμή μπαίνουν στο σα- λονάκι οι γονείς της Λουλούς. Και πριν ο Πιέρ προθάσει να την έμποδισή, η Λου- λού τους αποκαλύπτει τα πάντα).

ΠΑΤΕΡΑΣ (φανερά στενοχωρημένος, στον Πιέρ): Πρέπει να συγχωρήσετε την Λουλού για την επιπολαιότητά της. Απ' αυτή τη στιγμή όμως είσθε ελεύθερος να φύγετε.

ΠΙΕΡ (κατατρομαγμένος): Μα εγώ την αγαπώ πραγματικά και θέλω να την παν- τρευτώ. Αύριο κιόλας αν θέλετε είμαι στη διάθεσή σας!...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ύστερα από δεκαπέντε μέρες, έξω από την εκκλησία όπου ετελέσθησαν οι γά- μοι της Λουλούς και του Πιέρ. Η μητέρα της Λουλούς πλησιάζει σε μια στιγμή την κόρη της και της ψιθυρίζει στο αυτί χωρίς να την ακούση κανείς άλλος).

ΜΗΤΕΡΑ: Βλέπεις, παιδί μου, πως πέ- τυχε το κόλπο μας; Τον τυλίξαμε μια χα- ρά τον τυπματάρχη σου. Ποτέ δεν πρέπει να βασίζεται κανείς σε αισθηματολογίες, γιατί δεν φέρνουν κανένα αποτέλεσμα. Και τώρα σε σένα εναπομένει να συνεχί- σης με επιτυχία το έργο που άρχισε η μαννούλα σου.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Σ' ένα γεύμα.

—Παραδέχεσαι ότι είνε γρουσουζιά α καθίσουν δεκατρείς στο τραπέζι;
—Βεβαίως!... Όταν έχουν μαγειρέ- ψει για δώδεκα!

★

Στο ξενοδοχείο:

—Γκαρσόν, φέρε μου άνορθογραφίες.
Τό γκαρσόν έκπληκτο:
—Δεν έχουμε, κύριε, απ' αυτά τα «ράματα».
—Τότε γιατί τα βάζετε στη λίστα;

★

Ο κ. Άγαθόπουλος εξετάζει περίεργα το ρολόι του.

—Δεν μπορώ να καταλάβω, λέει η γυναίκα του τί έπαθε σήμερα το ρολόγι μου. Νομίζω πως θέλει καθάρισμα.

—Όχι, μπαμπά, αποκρίνεται η μικρή Έλενίτσα είνε πολύ καθαρό. Σήμερα το πρωί το είχα μισή ώρα μέσα στη λεκάνη με το νερό!

Υπάρχουν ά- ναμφισβήτη- τα γενικοί κανό- νες για το μακι- γιάζ. Άλλ' η έπι- τυχία ενός μακι- γιάζ εξαρτάται κυριώτατα από το είδος του δερμα- τός σας, από το αν είνε δηλαδή λι- παρό, ξηρό ή κα- νονικό.

Ο τρόπος για να το εξακριβώσε- τε αυτό είνε πολύ απλός και τον γνωρίζουν όλες οι γυναίκες. Τον ύ- ποδεικνύουμε, ω- στόσο, για δόσε- τυχόν τον άγνο- ούν:

Πάρτε ένα σι- γαρόχαρτο και βάλτε το πάνω στο πρόσωπό σας. Έπειτα από μια στιγμή, σηκώσε- το. Άν το σιγα- ρόχαρτο έχη ε- πάνω μερικές λι- παρές κηλίδες, α-υτό δείχνει ότι το δέρμα σας είνε λιπαρό. Στην άν- τιθετη περίπτωση, είνε ξηρό. Ύπαρ- χει και η τρίτη περίπτωση: Οι κηλίδες που βρί- σκονται στο χαρ- τί να είνε ελάχι- στες και σχεδόν δυσδιάκριτες. Λέ- με τότε ότι το δέρμα είνε κανονι- κό, δηλαδή ούτε πολύ λιπαρό, ούτε πολύ ξηρό. Αυτό είνε το ιδεώδες δέρμα.

Να τώρα ποιό είνε το μακιγάζ που ταιριάζει στην καθεμιά απ' αυτές τις περιπτώσεις:

Άν το δέρμα σας είνε λιπαρό:

Αυτό σημαίνει πως το δέρμα σας είνε στερό, κρουστό και με- γάλης άντοχής. Το πράγμα αυτό δεν πρέπει να σας εκπλήξη: τα λιπαρά δέρματα είνε στερωότερα και έχουν μεγαλύτερη άντοχή από τα ξηρά. Έχουν όμως, το μειονέ- κτημα ότι παρουσιάζουν παντός είδους «μικροελαττώματα»: ακ- μέες, μαύρα στίγματα, διαστολή των πόρων, κυψελίτιδα κλπ.

Όταν έχετε λιπαρό δέρμα, φροντίστε να το πλένετε κάθε μέ- ρα με καλό σαπούνι. Άλλα μην χρησιμοποιήτε ποτέ τα δραστικά απολιπαντικά προϊόντα, που προ- σφέρονται στο εμπόριο. Το σαπο- νισμα είνε αρκετό.

Για να το ξεμακιγιάρετε θα χρη- σιμοποιήσετε προϊόντα ελαφρώς ό- ξα. Θα προμηθευθήτε επίσης μια ημιλιπαρή κρέμα και μια ειδική πούδρα για λιπαρά δέρματα. Άν το δέρμα σας είνε πολύ λιπαρό, μπορείτε να προσθέ- σετε στο νερό, με το οποίο θα σαπουνισθήτε το πρωί, μια ή δυο σταγόνες αμμωνίας (όχι περισσότερη).

Άν πρόκειται να βγείτε το βράδυ, θα σας κάμη καλό μια μάσκα από άσπραδι αυγού. Θα απλώσετε δυο άσπραδια αυγών πάνω στο πρόσωπό σας και θα μείνετε ξεπλωμένη αυγών άκίνητη ώπου να ξεραθούν τελείως. Αποφεύγετε στο διάστημα αυτό τους μορφασμούς, τα γέλια, τις συζητήσεις κλπ.

Κατόπιν θα ξεπλύνετε το πρόσωπό σας με ύγρo του Χόφμαν (θα το βρής σε όλα τα φαρμακεία) και ύστερα θα βάλετε ένα ελαφρό στρώμα «φόν ντε τέν».

Θα ζητήσετε «φόν ντε τέν» πολύ ξηρά, κατά προτίμησιν από συμπαγή πούδρα.

Κατόπιν θα περάσετε ένα ειδικό απορροφητικό χαρτί πά- νω στο πρόσωπό σας και, στο τέλος, θα πουδραρισθήτε.

Το χαρτί αυτό θα σας χρησιμεύση επίσης και για την περίπτωσι που θα θελήσετε να ξεναπουδραρισθήτε κατά τη διάρκεια της βραδύας. Μην ξεχνάτε αυτή τη μικρή λεπτομέ- ρεια. Είνε απαραίτητο πριν από κάθε πουδράρισμα να περ-

Κάθε φορά που βγαίνετε έξω πρέπει να βάζετε μια λιπαρή κρέμα στο πρόσωπό σας αν το δέρμα σας είνε ξηρό...

Άν έχετε λιπαρό, ξηρό ή κανονικό δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

δέρμα

νάτε ένα απορρο- φητικό χαρτί στο πρόσωπό σας. Για- τί, διαφορετικά ή πούδρα θα αναι- χθή με τις λιπα- ρές εκκρίσεις του δέρματός σας και θα σχηματίση πλάκες πάνω σ' αυτό.

Άν το δέρμα σας είνε ξηρό:

Το ξηρό δέρμα είνε λεπτό και φθιρείται γρήγο- ρα. Είνε το κατ' έ- ξοχην δέρμα των ξανθών γυναικών.

Στην περίπτω- σι αυτή θα απο- φυεύετε όσο μπο- ρείτε περισσότερο το σαπούνι. Θα χρησιμοποίησετε, εξ' άλλου, γάλατα καλλονης και κρέ-μες για το ξεμα- κιγιάρισμα, ελα- φρά λιπαρές και που να μην περιέ- χουν όξια.

Η ροδόγρους ακμή είνε ο μεγα- λύτερος κίνδυνος που σας απειλεί. Δεν πρέπει να εκ- τίθεσθε στον ήλιο και στον αέρα. Το θαλάσσιο νερό σας βλάπτει επίσης.

Κάθε φορά που βγαίνετε έξω πρέπει να βάζετε μια λιπαρή κρέ- μα στο πρόσωπό σας, για να το προστατεύετε από τις επιδράσεις της ατμοσφαιρας. Διαφορετικά, το δέρμα σας θ' αποξηρανθή τα- χύτατα και οι ρυτίδες δεν θ' άρ- γήσουν να εμφανισθούν.

Άν έχετε τη συνήθεια να χρη- σιμοποιήτε σαπούνι, πρέπει αμέ- σως έπειτα να βάζετε στο πρόσω- πό σας μια λιπαρή κρέμα, που θα κρατήσετε επί δέκα τουλάχιστον λεπτά.

Θα είνε καλό, εξ' άλλου, μετά την άφαίρεσι αυτής της κρέμας να βάζετε στο πρόσωπό σας 2-3 φο- ρες την εβδομάδα μερικές χλια- ρες κομπρέσες με νερό μολόχας, που έχουν την ιδιότητα να απαλύν- νουν την επιδερμίδα και ν' άπω- θούν το συσσωρευμένο μέσα στα τριχοειδή άγγεία αίμα.

Κατά κανόνα ένα ξηρό δέρμα δεν χρειάζεται «φόν ντε τέν». Μια πολύ λιπαρή κρέμα είνε αρκετή. Θα βάλετε κατόπιν άφθονη πούδρα με μια μεγάλη «ούπετ» και ύστε- ρα θα την «στρώσετε» προσεκτικά με τα χέρια σας.

Η μάσκα που ταιριάζει στα ξη- ρά δέρματα είνε εκείνη που γίνε- ται από τον κρόκο του αυγού και όχι από το άσπραδι, που είνε κατάλληλο μόνο για τα λιπαρά δέρματα.

Είνε καλό επίσης μια φορά την εβδομάδα να κάνετε ένα ατμόλουτρο του προσώπου. Οι άτμοι του νερού θα απαλύνουν την επιδερμίδα σας και θα την καθαρίσουν.

Άν έχετε κανονικό δέρμα:

Το κανονικό δέρμα είνε το ιδεώδες και γι' αυτό το πιδ- λάνιο. Εκείνο που το χαρακτηρίζει είνε το ότι βρίσκεται μεταξύ του λιπαρού και του ξηρού δέρματος. Ο βαθμός της λιπαρότητός του είνε πολύ χαμηλός. Και αυτό του επιτρέπει, από τ' άλλο μέρος, να μην είνε πολύ ξηρό.

Τα κανονικά δέρματα δεν αποκλείουν το σαπούνι. Όπω- σδήποτε δεν πρέπει να γίνεται κατάχρησις.

Τα άτμόλουτρα, εξ' άλλου, τα ώφελούν πολύ. Όσο για τις μάσκες είνε τελείως περιττές. Οι καλύτερες πάντως, για τα κανονικά δέρματα είνε εκείνες που γίνονται από άμυλον.

Θα χρησιμοποίησετε τέλος ένα ελαφρό «φόν ντε τέν».

Κρέμες όχι πολύ λιπαρές. Πούδρα πολύ λεπτή, όπως και για τα ξηρά δέρματα και καπως άφθονη.

Το «λαδωμα»!..

Οι αυτοκινητιστάι μας πέφτουν συχνά κι' αυτοί θύματα διαφόρων απάτεων. Όσο κι' αν είναι ξεμπνοι, όσον κι' αν είναι πιστάσας, δεν μπορούν να ξεφύγουν από τους κακοποιούς που αναζητούν τα θύματά τους μέσα στον κόσμο των επαγγελματιών και των βιοπαλαιστών της πρωτεύουσας. Η ακόλουθη ιστορία που ανεγράφη στο «Δελτίο συμβάντων» της αστυνομίας είναι από τις πιο χαρακτηριστικές. Η επιτυχία της διαφωτίσεως αυτής της υποθέσεως οφείλεται στον υπαστυνόμο κ. Αναγνωστόπουλο που την χειρίσθη με εξαιρετική μαεστρία και την έφερε σύντομα στο τέλος της. Έτσι σήμερα οι απάτενες βρίσκονται στο «φρέσκο».

Ο Θανάσης Α. παντρεύτηκε το κορίτσι που αγαπούσε και τα πεθερικά του, μία που ήταν αυτοκινητιστής, του δώσανε για προίκα ένα μεγάλο λαφορείο. Δεν χρειαζόντουσαν παρά μερικές διατυπώσεις για να τοποθετηθή το αυτοκίνητο σε μία γραμμή κι' ο γαμπρός να απολαμβάνη τα κέρδη της προίκας. Έπρεπε το αυτοκίνητο να το κατατάξουν σε μία κατηγορία. Ο άνθρωπος όμως ήταν βιαστικός. Δεν άκουγε ότι έπρεπε να κάνει υπομονή. Ήθελε να πετύχαι το συντομώτερο την δουλειά του. Μέσα στον κύκλο των γνωστών του ήταν κι' ένας Σωτήρης Γ., ένας τετραπέρατος επιχειρηματίας του ποδοριού. Άερα πουλούσε και η τσέπη του γέμιζε λεφτά! Είχε μεγάλους και καλούς φίλους, όπως έλεγε. Είχε τα μέσα παντού και ήξερε να «λαδώνη» καλά για να πετύχαινη στις δουλειές του. Ο Θανάσης εξομολογήθηκε το μαράζι του στο Σωτήρη.

Ξέρω κάποιον που μπορεί σύντομα να μας κάνει τη δουλειά, με όπως ξέρετε, πρέπει να λαδωθεί λιγάκι... του είπε ο Σωτήρης.

Να τον λαδώσουμε, Σωτήρη μου. Τι γίνεται χωρίς χρήμα σήμερα. Άνθρωπος της πιάτσας είμαι. Ξέρω τον κόσμο.

Ο Σωτήρης έφερε και γνώρισε στον Θανάση τον κ. Τ. Ο σοβαρός αυτός κύριος άκουσε με προσοχή το Θανάση, κράτησε αριθμούς πρωτοκόλλου αίτησεων και έγγραφων και τέλος δήλωσε:

Θα πρέπει να κάνουμε και μερικά έξοδα. Θα χρειαστούν λίγα λεφτά. Δυο περίπου εκατομμύρια. Σε μία βδομάδα, όμως, η δουλειά μας θα είναι εν τάξει.

Τα δυο εκατομμύρια μετρήθηκαν. Η βδομάδα, όμως, πέρασε, με τίποτα δεν ήταν ακόμα έτοιμο. Ο Τ. μονάχα δήλωσε στον Θανάση ότι θα χρειαζότανε ακόμη ένα εκατομμύριο δραχμές.

Ο αυτοκινητιστής του τα έδωσε κι' αυτά κι' έπειτα άρχισε το κανονικό έργο του «κοροΐδου». Έτσι του πήραν ακόμη περί το ένα εκατομμύριο για... «λαδωμάτα».

Ο Θανάσης άρχισε πλέον να στενοχωριέται οικονομικώς. Το όμολόγησε και στον αξιοπρεπή κύριο που είχε τα μεγάλα μέσα:

— Δεν νομίζεις, κ. Τ., ότι αυτή η δουλειά, μας τρώει πολύ λάδι; Μου έχουν έχουν φύγει μέχρι της στιγμής 18 λίρες κι' ακόμη δεν είδα «φως»!

— Κάνε λίγη υπομονή. Την άδεια θα την έχεις σε λίγες ημέρες στα χέρια σου.

Μα το «κοροΐδο» δεν έννοούσε να δώσει πιά λεφτά. Τότε ο Τ. έβαλε σ' ενέργεια τα μεγάλα μέσα: Την όμορφη γυναίκα του. Την συνέστησε στον Θανάση. Ήταν μία πολύ κομψή κυρία με άριστοκρατική εμφάνιση. Τον άκουσε κι' εκείνη με προσοχή.

— Έννοια σας, του είπε, ξέρω εγώ από αυτά. Θα κάνουμε ένα γεύμα στο σπίτι. Θα καλέσουμε μερικούς φίλους και ένα επίσημο πρόσωπο που άμέσως θα μας κανονίσει τη δουλειά. Μόνο που θα χρειασθούμε 1½ εκατομμύριο για το γεύμα.

Ο Θανάσης τα σκέφτηκε να βρή και το 1½ εκατομμύριο. Τό έδωσε στα χέρια της κυρίας. Είχε πιά την πεποίθησι ότι η δουλειά του ήταν τελειωμένη.

Μα το «λαδωμα», εξακολούθησε. Φαγώθηκαν και 12 τεκεδες βοτύρο που του είχαν σταλή από το χωριό, για να δοθούν σε μερικά πρόσωπα. Έπειτα η όμορφη κυρία τον παρακάλεσε να της κάνει μία προσωπική χάρη:

— Έχω την γούνα μου στού Σι-στοδάρη για να μου την φτιάξει και μου χρειάζονται 600.000 δραχμές. Μήπως μπορείτε;

Ο άτυχος Θανάσης υποσχέθηκε να οικονομήσει κι' αυτά τα λεφτά. Μα είχε πιά απογοητευθή. Στην απελπισία του πήγε πάλι στο Σωματείο των Αυτοκινητιστών για να ειπή τον πόνο του.

— Πού ήσουν, βρέ αδελφέ; του δήλωσαν. Γιατί χάθηκες από τον κόσμο; Σε ζητάμε παντού. Βγήκε κι' απόφασί για το λαφορείο σου. Μπορεί να τοποθετηθή σε μία γραμμή.

Ο Θανάσης έτριβε τα μάτια του. Φαντασθήτε όμως την εκπληξή του όταν οι απάτενες, που είχαν μάθει τί συνέβη, τον πλησίασαν και πάλι και του ζήτησαν 10 λίρες γι' αμοιβή της δουλειάς που... κανόνισαν!

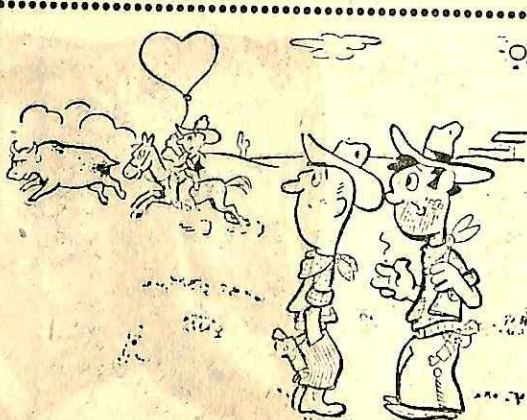
— Να δουλέψω με το καλό τ' άμαζι και βλέπουμε, τους δήλωσε υπομονετικός ο Θανάσης, με φυσικά έκανε τον κουτό.

Πέρασαν δυο-τρεις μήνες. Μία μέρα η κομψή κυρία πήγε στο σπίτι του και βρήκε την γυναίκα του.

— Ο άνδρας σας, της είπε, μας χρωστάει δέκα λίρες. Αν δεν έρθη να μας ιδη μέχρι αύριο θα του κάνουμε ζημία.

Μόλις το έμαθε ο Θανάσης, έτρεξε να εξιστορήσει στην Γενική Ασφάλεια το πάθημά του. Ο έκδισμος όμως έπρεπε να διαπιστωθή. Οι αστυνομικοί του έδωσαν μερικές ψεύτικες λίρες και τον παρακολούθησαν μέχρι του σημείου της συναντήσεώς του με τους έκδιστάς. Η κυρία κι' η παρέα της ήταν συνεπείς στο ραντεβού τους. Ο Θανάσης έβγαλε και τους έδωσε τα λεφτά. Καθώς όμως τα παίρνανε επεβήσαν οι αστυνομικοί, τους συνέλαβαν και τους ώδηγησαν στην Αστυνομία. Εκεί αποκαλύφθηκε σ' όλους τις λεπτομέρειες της ή απάτης κι' οι ξέμπνοι «λαδεμποροι» κλείστηκαν στο κρατητήριο κι' οδηγήθηκαν ακολούθως στην Ίσαγγελια.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Μα δεν βλέπετε; Τον έφαγε ο έρωτας!..

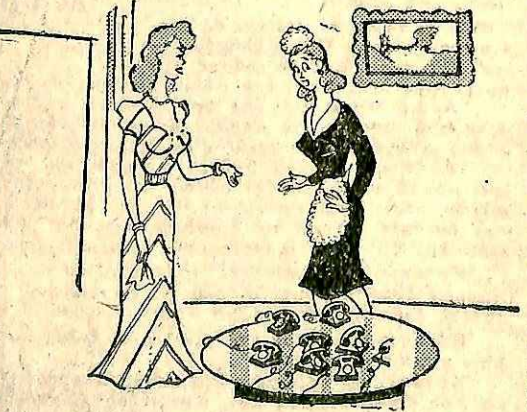

— Σαστ... Τιμπά!...

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

— Κυττάζουμε μήπως κανέναν επισκέπτη πάρη κανένα αυτοκίνητο φεύγοντας!

— Δίνω διαφορετικό αριθμό σε κάθε φίλο μου κι' έτσι δεν τους μπερδεύω!..

Από τα βουνά της Αλβανίας στις ακτές της Αδριατικής

ΗΜΕΡΕΣ μέρες του Οκτωβρίου του 1945. Σε μία γωνιά της Αδριατικής, βορειότερα από το Ρίμινι, λίγα χιλιόμετρα πέρα από τον Ρουβίκωνα, εκεί που ξεφύτουμε μέσα με την ημέρα η τελευταία περιοχή του Ιμπερό του Μουσολίνι, η ελληνική μονάδα — η 3η Ορεινή Ταξιαρχία — έκανε τις προετοιμασίες της για μία καινούργια εξόρμηση. Δεν ήταν ακόμα εντελώς σίγουρη η γρήγορη επιστροφή στην Πατρίδα — οι Γερμανοί βρίσκονταν στην Αθήνα και δεν είχαν άρchiσει τις ετοιμασίες της φυγής — κι' οι Έλληνες φαντάροι λογαριαζαν να γιορτάσουν την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου στη Ραβέννα.

Ένα τμήμα της μονάδας είναι εγκατεστημένο στη Μπελλάρια. Λίγες εκατοντάδες μέτρα πιο κάτω οι Γερμανοί, μη μπορώντας να φαντασθούν τους πολέμαι κι' σ' αυτήν εδώ τη βόρεια γωνία της Ιταλίας ένα ελληνικό τμήμα, ετοιμάζουν την άμυνά τους. Από τα «προκεχωρημένα» παρατηρητήρια του πυροβολικού διακρίνονται οι νευρικές μετακινήσεις τους. Είναι μία άγρια, ανταρτισμένη νύχτα, που δεν αφήνει κανένα να κλείση μάτι. Τα μανιασμένα κύματα της Αδριατικής φτάνουν ως τις μισοερείπιδες βίλλες όπου κάποτε περνούσε τα εύτυχισμένα ημερονύκτιά της η φασιστική άριστοκρατία.

Το σπίτι που μας φιλοξενεί πρέπει να ήταν ιδιοκτησία κάποιας σπουδαίας φασιστικής οικογενείας. Μία όβιδα του πυροβολικού το είχε ρημάξει. Το ωλό και τρεμουλιαστό φως ενός κεριού μας επιτρέπει να κάνουμε μία πρόχειρη έρευνα μέσα στο δωμάτιο με τους μισογκρεμισμένους τοίχους που πρόκειται να μας στεγάσουν όσο να περάσει η μπόρα. Σε μιάν άκρη ένα περιποιημένο ξύλινο κρεβάτακι, που το καλύπτει ένα περιποιημένο κίτρινο σκέπασμα με νταντελένια μπορντούρα. Παρέκει μία πολυθρόνα, δυο καρέκλες και σ' ένα τραπέζι επάνω ένα λεύκωμα γεμάτο φωτογραφίες ξανθών κοριτσιών μισόγυνων, που παίζουν στην άμμουδιά. Στο πάτωμα πεσμένη μία ταυτότης, με τη βλοσυρή φάτσα του Ντούτσε στο εξώφυλλο και με ήρωικά προστάγματα μέσα, που καταλήγουν στη δήλωσι ότι «η Ντίνα Πεζαρόλι, κόρη του γαιοκτημονα Τζιάκομο Πεζαρόλι, μαθήτρια του Λυκείου της Μπελλάρια, 16 χρονών, όρκίζεται σ' όνομα του Θεού και του Ντούτσε να υπηρετήσει με θυσία της ζωής της τη φασιστική υπόθεσι και την ακεραιότητα του Ιμπερό».

Μέσα στην έρειπωμένη βιλλί-

τα κάθονται μαζί μας τρεις Έλληνες αξιωματικοί, ένας λοχίας και δυο φαντάροι. Η μάχη είχε κοπώσει αρκετές ώρες πριν κι' οι Γερμανοί, ρημάζοντας ότι είχε απομείνει όρθιο στην παραθαλάσσια περιοχή της Ρομανίας, ώργάνωναν βιαστικά την άμυνά τους στο Τσεζενάτικο, στα βόρεια της Μπελλάρια. Ο Ρουβίκωνας, ξεχειλίσμενος από τις ακατάπαυστες βροχές, μουγκρίζει μερικές εκατοντάδες μέτρα πίσω μας. Μουγκρίζει κι' η κίτρινομαυρή θάλασσα της Αδριατικής. Δυο πελώριες νάρκες που τις ξέβρασαν στην άμμουδιά τα μανιασμένα κύματα, στέκονται σαν τραγική διακόσμηση του τοπίου και κανείς δεν είνε σε θέση εκείνη τη στιγμή να τις μετακινήσει.

Έξω από το κατάλυμά μας γυρullίζει ένα γουρουνόπουλο. Η πολεμική μπόρα τρέφει μπροστά στην πόρτα μας σε μία στιγμή κατάλληλη. Γιατί ο Σαμώτης δεκανέας που ανέλαβε να εξοικονομήσει το δείπνο είχε βρή κι νομήση το αποψινό ν' άναψη φωτιά, έτσι όλας τον τρόπο ν' άναψη φωτιά, έτσι που να μη φαίνονται οι φλόγες απ' έξω. Και δεν έλειπε και το μαύρο κρασί της Ρομανίας.

Η νύχτα αυτή είνε ατελείωτη. Ατελείωτη για έναν δημοσιογράφο που βρέθηκε μέσα σ' αυτή την κοσμοχαλασία σαν επισκέπτης, σαν θαυμαστής, σαν περιέργος. Κοιμούνται οι αξιωματικοί πάνω στο νταντελένιο σκέπασμα της Ντίνας Πεζαρόλι, κόρης του γαιοκτημονα Τζιάκομο Πεζαρόλι, κι' εγώ κυττάζω και ξανακυττάζω, κάτω απ' το ωλό φως του κεριού έκστρατειάς, τις πολυχρωμές κάρτ-ποστάλ που είνε κολλημένες στο λεύκωμα ή σκορπισμένες στο πάτωμα. Μία συλλογή από τοπία της Καττόλικα με τις κομψές βαρκούλες της, του Ριτσιόνε με τις όμορφες κοπέλλες του, του Μιραμάρε με

τις περίφημες πλάζ. Να και το Ρίμινι με τη Φραντσέσκα και τους θρύλους της. Κι' ανάμεσα στα ξακουσμένα τοπία, άπειρες φωτογραφίες κοριτσιών με λιγώμενη ρομαντική έκφρασι, νέων με φανταστική δλοσυρότητα, συμπλεγμάτων με ήλιθια μειδιάματα. Κάπου-κάπου μετρώ — έτσι για να περνά η ώρα — τους εξαδύμους γερμανικούς δλους που πέφτουν γύρω στις γραμμές μας σε άρoια διασπλήματα και τις απαντητικές βoλες του πυροβολικού μας. Ο λοχίας ξάγρυπνος κι' αυτός γιατί έχει υπηρέσια, αιογκουδενιάζει μόνος του μετρώντας τις όβιδες.

Στις πέντε το πρωί μπορεί κανείς να περπατήσει έξω από το κατάλυμα.

Η έρμηιά είνε απόλυτη. Οι σάπιες καλαμιές τρίζουν κάτω από τα πόδια μας. Στο διπλανό χαντάκι δυο προχειροί τάφοι, χθσινoί μόλις. Η βροχή ανέσκαψε τα ναπά χώματα κι' έφερε στην επιφάνεια δυο βουτηγμένα στο αίμα κομμάτια. Ο ένας ήταν Γερμανός. Ο άλλος ήταν από τους τελευταίους φασίστες που είχε πολεμήσει για τη ρόδα και το μεγαλείο του Ντούτσε. Με τα γυαλιστερά μισανoιχτα μάτια του και την έκφρασι της φρικτής αγωνίας στην παγωμένη φάτσα του, ήταν σαν να προσπαθούσε να εξγήνη το μυστήριο της παρουσίας μιας χούφτας Έλλήνων φανταρών εκεί στην τελευταία φωλιά του Ιμπερό.

Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Επάνω σ' ένα τραπέζι ήταν ένα λεύκωμα γεμάτο φωτογραφίες ξανθών κοριτσιών.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΥΣ

Το φάρμακο για τις άμοιβάδες

Το θαυματουργό «Πάμπα»

«Ένα κοριτσάκι 8 ετών, που υπέφερε από οξεία άμοιβαδική δυσεντερία, είναι τώρα υγιές, χωρίς σ' ένα νέο φάρμακο, το «Πάμπα» (ή ονομασία προέρχεται από ώριμα άμμοιβαδικά ψήφια). Μια ουσία ηλαδωή που ανήκει στην ομάδα των βιταμινών Β

Η μικρούλα αυτή ήταν πάντα ένα γερό πλασματάκι, γεμάτο ζωτικότητα. Μια μέρα όμως, πήγε με τη μητέρα της σε μια έκδρομη. Τα πολλά και δύσκολα παιχνίδια, τα παιχνίδια, με τ' άλλα παιδιά, ο καθαρός αέρας, έκαναν ν' αποτυπωθεί ανεξάντητα στη μνήμη της το ελαστικό αυτό γεγονός.

Αλλά, λίγες μέρες αργότερα, παραπονέθηκε στη μητέρα της πως αισθανόταν μια γενική κακοδιαθεσία. Έκείνη το απέδωσε στην πολυφαγία της έκδρομης, δεν έδωσε σημασία κι έβαλε μόνο τη μικρή να ξεκουραστεί λίγο, για να γίνει καλά.

Όστόσο, η κατάσταση της χειροτέρευσε. Είχε δυστοίχους πόνο στην κοιλιά, ναυτία κι άλλα ανησυχαστικά συμπτώματα.

Ο οικογενειακός γιατρός που την εξέτασε, δεν μπόρεσε να βρει τίποτα το σοβαρό. Βλέποντας ωστόσο ότι, παρ' όλα τα κοινά φάρμακα που της έδωσε, η μικρή πήγαινε χειρότερα, συνέστησε να γίνουν αναλύσεις ούρων αίματος, κοπράνων, κλπ.

Αποκαλύφθηκε τότε ότι το κοριτσάκι είχε πάθει άμοιβαδική δυσεντερία, τις κοινές λεγόμενες άμοιβάδες, αρρώστεια που υπήρχε άλλοτε μόνο στις τροπικές χώρες, αλλά σήμερα έχει διαδοθεί παντού σχεδόν.

Εξακριβώθηκε ακόμη ότι η μικρή είχε μολυνθεί απ' την άσθενα στην έκδρομη, όπου σερβίριζε τα φαγητά κάποιος απ' τη συντροφιά, νεοφασίστας απ' το Πουέρτο Ρίκο. Ο άνθρωπος αυτός είχε άμοιβάδες, αλλά με μορφή τόσο ήπια και κοινά, ώστε μπορούσε να ενοχλεί και να ζή κανονικά. Τα χέρια του όμως, μολυσμένα με τα παράσιτα της άσθενειας, τα μετέδιδαν σ' ό,τι άγγιζαν — στα φαγητά, στα σκεύη του τραπέζιου, στα ζαχαρώδη που μοίρασε στα παιδιά.

Δίχως να το θέλει, είχε σκορπίσει την αρρώστεια — και το θάνατο ίσως — με τη μορφή ενός μικροσκοπικού μονοκυττάρου οργανισμού, της «ιστολυτικής άμοιβάδας».

Στο μικροσκόπιο, η άμοιβάδα φαίνεται σαν μια άμορφη σταγόνα πηχτής ζελατίνης. Συνήθως εντοπίζεται στον εντερικό σωλήνα του ανθρώπου που θα φάει μολυσμένες τροφές, πολλαπλασιάζεται εκεί μέσα και προκαλεί συμπτώματα αρκετά σοβαρά κι' ενοχλητικά. Μερικές φορές όμως, μπορεί να διαπεράσει τα τοιχώματα των εντέρων, να μεταφερθεί απ' το αίμα στον εγκέφαλο, στο σπλήν ή σε άλλο ζωτικό όργανο και να

προκαλέσει το θάνατο!

Ως τα τελευταία χρόνια, η ιατρική επιστήμη δεν μπορούσε να κάνει πολλά πράγματα για την καταπολέμηση αυτής της άσθενειας. Η πενικιλίνη κι' οι σουλφαμίδες δεν έχουν καμιά απολύτως επίδραση στους μικροοργανισμούς που την προκαλούν.

Η Ιπεκακουάνα, ή έμετιν, που κινιόφον κι' η καρβαρόνη ήταν ως τώρα τα κυριότερα φάρμακα κατά των άμοιβάδων, αλλά δίχως σπουδαία αποτελέσματα. Τελευταίως όμως, το «Πάμπα» (που ονομάζεται χημικά «παρα-αμινοβενζοϊκό οξύ») είχε χρησιμοποιηθεί με πολλή επιτυχία κατά του τυφοειδούς πυρετού κι' ώρισμένων άλλων άσθενειών, για τις οποίες δεν ώφελουν οι σουλφαμίδες κι' η πενικιλίνη. Ο γιατρός λοιπόν απέφασε να το δοκιμάσει και στην περίπτωση της μικρής με τις άμοιβάδες.

Υπήρχε έλπίς να της κάνει καλό, πάντως δε δεν επρόκειτο να την βλάψει. Τα αποτελέσματα ήταν ανέλπιστα: Σε λίγες μέρες, είχαν λείψει τελείως οι πόνοι και τ' άλλα συμπτώματα της αρρώστειας. Το κοριτσάκι έγινε καλά... κι' ονειρεύεται τώρα μια καινούργια έκδρομη!

Από τότε, το «Πάμπα» χρησιμοποιείται κατά των άμοιβάδων απ' το δόκτορα Κέρμι Ντούρκ, της Κλινικής Τροπικών Άσθενειών της Νέας Υόρκης. Ο γιατρός αυτός είναι ενθουσιασμένος απ' την ενέργειά του κι' ελπίζει ότι με το φάρμακο αυτό — που βρίσκεται ακόμη στο πειραματικό στάδιο — θα λείψουν στο μέλλον οι άμοιβάδες, η τούλαχιστον θα γίνουν σπανία αρρώστεια.

Και δυο άλλες όμως σοβαρές άσθενειες του πεπτικού συστήματος, η χολέρα κι' η κοινή δυσεντερία, καταπολεμούνται αποτελεσματικά με δυο νέα χημικά φάρμακα. Το ένα απ' αυτά έχει την ονομασία «6257» κι' είναι μια ένωση σουλφαμίδης και φορμόλης. Οφείλεται στον Ινδό δόκτορα Μπατνάγκαρ απ' τη Βομβάη των Ινδιών. Έδωσε αξιοσημείωτα αποτελέσματα σε μια επιδημία χολέρας που είχε εμφανισθεί τελευταίως στις Ινδίες μεταξύ των λαϊκών τάξεων. Τα περισσότερα απ' τα θύματα της φοβερής αρρώστειας ήταν υποσιτισμένοι γυναίκες και παιδιά. Απ' τις 85 όμως σοβαρές περιπτώσεις, στις οποίες δοκιμάθηκε το «6257» στις 82 οι άρρωστοι γιατρεύτηκαν τελείως με λίγες δόσεις του.

Το άλλο αντιχολερικό φάρμακο παρασκευάσθηκε στα ιατρικά εργαστήρια του Πανεπιστημίου Κολούμπια απ' τους δόκτορες Σενέκα και Χέντελσον. Ονομάζεται «φθαλυλσουλφακετιμίδιο» και χρησιμοποιήθηκε με επιτυχία κατά την περσινή επιδημία χολέρας της Αιγύπτου.

Έχει τη χαρακτηριστική ιδιότητα ν' απορροφάται απ' τα εντερικά τοιχώματα, αλλά να μην περνά στο αίμα. Έτσι, μπορεί να συγκεντρωθεί σχεδόν αμέσως στο σημείο της μόλυνσης και να πολεμήσει το δηλητήριο.

Το ίδιο φάρμακο απέδειξε ωφέλιμο έναντι της κοινής δυσεντερίας, της εντεροκολίτιδος και πολλών άλλων παθήσεων του εντερικού σωλήνα. ΦΡΑΝΚ ΛΑΝΓΚΡΟΚ

Ο ρόλος των βιταμινών

Πού έγκειται η ωφελιμότης των βιταμινών;

Είπε πρόλαγο λέγει ο Άνγλος δόκτωρ Μπράντ, ν' αναζητούμε στις βιταμίνες οποιαδήποτε θεραπευτική αξία. Τα σώματα αυτά, καιτοι εισαγόμενα σε ελαστικές ποσότητες, έχουν την ιδιότητα να προκαλούν διάφορες χημικές αντιδράσεις που διευκολύνουν την αφομοίωση από τον οργανισμό μας των τροφών. Η έλλειψή τους καθιστά αδύνατες αυτές τις αντιδράσεις και ο οργανισμός μας βρίσκεται τότε σε μειονεκτική θέση.

Κατά τον δόκτορα Μπράντ οι βιταμίνες δημιουργούν νύσων ένα ηλεκτρομαγνητικό πεδίο, που φαίνεται ότι είναι η αιτία της προκλήσεως των χημικών αντιδράσεων για τις οποίες μιλήσαμε.

Οι βιταμίνες συμμετέχουν σ' αυτές τις αντιδράσεις: Ο δόκτωρ Μπράντ απαντά αρνητικά σ' αυτό το ερώτημα. Καθένα από τα πειράματα που έγιναν προς αυτή την κατεύθυνση, παρατηρεί δεν δικαιολογεί μια παρομοία υπόθεση.

Όνειρα προκαλούμενα από φάρμακα

Οι διάφορες φαρμακευτικές ουσίες που εισάγουμε για θεραπευτικούς λόγους στον οργανισμό μας προκαλούν κατά τον Άγγλον επιστήμονα δόκτορα Χέρμπερτ Σμι διάφορα όνειρα.

Να π. χ. ποιά είναι τα όνειρα που προκαλούν ώριμένα από τα έν χημικά φάρμακα: Το όπιο και τα παράγωγά του (μορφίνη κλπ.) ονειρά μ' επικίνδυνα και ύπουλα ζώα όπως είναι οι σκορπιοί τα φιδιά κλπ.

Η μπελλατόνα: εύκαριστα όνειρα που εκτυλίσσονται συνήθως στην εξοχή (αγροτικές σκηνές παιχνιδιά χοροί κλπ.)

Ο υοσκύμος και τα παράγωγά του (ατροπίνη, σκοπολαμίνη

κλπ.): εκόλαστες εικόνες. Το στρογγύλιον: θρησκευτικό παραλήρημα.

Το αναγκόν: ποιητικό παραλήρημα. Η κινίνη: ο άσθενής βλέπει ότι τον δαγκώνουν σκυλιά. Το κρεόζωτον: ακάθαρτα οντόνια, ένδυμα κλπ.

Το δηλητήριο των φειδιών εξ άλλου προκαλεί κατά τον δόκτορα Σμι μακάβρια όνειρα

Η «θερμοκρασία» της βροχής

Τα πειράματα που έγιναν τελευταία στο Μετεωρολογικό Ινστιτούτο της Βασιλικής αποδείχουν ότι η «θερμοκρασία» της βροχής εξαρτάται από τη διάμετρο των σταγόνων της. Όσο πιο μικρή είναι η διάμετρος των — και, συνεπώς, όσο πιο ψιλή είναι η βροχή — τόσο χαμηλότερη είναι η «θερμοκρασία» της. Αντίθετα, η «θερμοκρασία» μεγαλώνει όσο αυξάνει η διάμετρος των σταγόνων.

Η διάμετρος των σταγόνων εξαρτάται από το ύψος του νέφους που μας στέλνει τη βροχή. Οι χοντρές σταγόνες προέρχονται από νέφη ευρισκόμενα πολύ χαμηλά όπως είναι τα νέφη της θυσέλλης, που μας στέλνουν σταγόνες διαμέτρου ενός περίπου εκατοστού. Στις περιοχές αυτές η θερμοκρασία δεν είναι πολύ χαμηλή. Αντίθετα, οι λεπτές σταγόνες βροχής προέρχονται από νέφη ευρισκόμενα πολύ υψηλά σε περιοχές όπου επικρατεί δοκιματικό ψύχος. Γι' αυτό είναι παγερές.

Οι γυναικίκες έχουν ισχυρότερη μνήμη από τους άντρες

Οι επιστήμονες του ψυχοφυσικού Ινστιτούτου της Βαλτιμόρης έπειτα από πολυετείς μελέτες και πειράματα κατέληξαν στα ακόλουθα συμπεράσματα σχετικά με τη μνήμη.

1) Η μνήμη αντιθέτως με ό,τι νομίζουμε συνήθως, δεν αποτελεί συμπλήρωμα της διανοίας, αλλά, είναι άρρηκτα μ' αυτήν. Πραγματικά οι ημιόμβριοι και άπολιτοι, λαοί έχουν καλύτερη μνήμη από τους πολιτισμένους. Το ίδιο φαινόμενο παρατηρείται και στους αμαθείς που έχουν ισχυρότερη μνήμη από τους μορφωμένους.

Οι μεσομνηστικοί λαοί, εξ άλλου έχουν καλύτερη μνήμη από τους βορείους.

2) Η διανοητική εργασία εξασθενίζει τη μνήμη.

3) Η γυναικεία έχει ισχυρότερη μνήμη από τον άντρα.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΕΓΚΑΥΜΑΤΩΝ

Από τι εξαρτάται η σοβαρότης των.

Η σοβαρότης ενός έγκαυματος δεν εξαρτάται από το βάθος του, αλλά από την έκτασή του. Ένα τοπικό έγκαυμα, ακόμη και όταν έχει προκαλέσει τελεία απανθράκωση των ιστών σε μεγάλο βάθος, είναι δυνατό να θεραπευθεί. Η θεραπεία όμως ενός έγκαυματος, έστω και επιφανειακού, αλλά το όποιο εκτείνεται σε μεγάλο μέρος του σώματος, είναι δυσχερστάτα και προβληματική... Οι στατιστικές αποδεικνύουν ότι, όταν το έγκαυμα εκτείνεται σε περισσότερα από 40% της συνολικής επιφάνειας του δέρματος, η θνησιμότητα είναι 100%. Αν η θνησιμότητα δεν είναι και πάνω κατώτερη από 40%.

Σε περίπτωση μεγάλης έκτασης έγκαυμάτων, ο σοβαρότερος κίνδυνος είναι κατά τις τέσσερες πρώτες ημέρες. Αν ο άσθενής κατορθώσει να περάσει αυτό το επικίνδυνο στάδιο, οι πιθανότητες θεραπείας του αυξάνουν κατά πολύ.

Αλλά τι είναι εκείνο που δημιουργεί αυτόν τον τρομακτικό κίνδυνο;

Συνεπεία του έγκαυματος, τα τριχοειδή αγγεία που βρίσκονται στην «πληγείσα» περιοχή του σώματος διασπώνονται και προκαλούν συσώρευση σ' αυτή την περιοχή ούρων και διαφόρων οργανικών υγρών που κυκλοφορούν μέσα στους ιστούς. Γι' αυτό, η περιοχή του έγκαυματος πλησιάζει και σχηματίζει ένα σημαντικό εξόδημα.

Αλλά η συσώρευση του ούρου του αίματος σ' αυτή την περιοχή προκαλεί ελάττωση της μάζας του κυκλοφορούντος αίματος, που γίνεται τότε πυκνό και πηχτό και δεν είναι σε θέση να τροφοδοτήσει τα κυριότερα όργανα, όπως είναι το ήπαρ, τα νεφρά και ο εγκέφαλος.

Το έγκαυμα επενεργεί, λοιπόν, σαν ένα στυπώχατο που απορροφά ένα μεγάλο μέρος των οργανικών υγρών. Η ισορροπία του οργανισμού διασπαράσσεται τότε και τα συμπτώματα της αυτόδηλητηριάσεως δεν άφουγν να εμφανισθούν. Γι' αυτό, μόνον μία ταχεία επέμβαση μπορεί να σώσει έναν άνθρωπο.

Η ανεπάρκεια τροφοδοτήσεως των διαφόρων μερών του σώματος με αίμα προκαλεί, πρώτα — πρώτα, ένα έντονο αίσθημα ψύχους σ' όλο το σώμα. Πρέπει, λοιπόν, ο άσθενής να θεραπευθεί προοδευτικά με όλα τα δυνατά μέσα. Ταυτόχρονα, είναι ανάγκη ν' αταπολειπεί η υπόταση και ν' τονωθεί η καρδιά για ν' αποφευχθεί ο κίνδυνος συγκοπής. Η καμφορά, ή αδοεναλίνη, ή καφεΐνη, ή έμφερίνη χρησιμοποιούνται επ' ωφέλη για το σκοπό αυτό. Οι Αμερικανοί χρησιμοποιούν επίσης για τον ίδιο σκοπό το όξυγόνο (όξυγονοθεραπεία).

Αφού ληφθούν όλα αυτά τα βοηθητικά μέσα, θ' αρχίσει η μεγάλη μάχη, που συνίσταται στην αντιμετώπιση με κάθε δυνατή διαρροή των οργανικών υγρών και την αποκατάστασι της ισορροπίας μεταξύ

των ρευστών που αποτελούν το αίμα.

Τρία είναι τα μέσα που χρησιμοποιούνται σχετικώς: α) Ένσεις ούρου και ιδίως υπερτονικού ούρου. β) Μικρές μεταγγίσεις αίματος.

γ) Μεγάλες μεταγγίσεις πλάσματος, που είναι το υγρόν στοιχείον του αίματος. Ταυτόχρονα ο άσθενής πρέπει να πίνει άφθονα υγρά και να τρέφεται επαρκώς, για ν' αντιμετώπισει τις απώλειες που υφίσταται ο οργανισμός του. Οι λευκωματώδεις τροφές κι' εκείνες που περιέχουν άφθονες βιταμίνες ενδείκνυνται ιδιαίτερώς.

Πρέπει, εξ άλλου, ν' αντιμετωπισθεί ο κίνδυνος μικροβιακής μόλυνσης. Η πενικιλίνη αποδίδει στο κεφάλαιο αυτό πολύ καλά αποτελέσματα. Επίσης ο αντιτετανικός και αντιτρεπτοκοκκικός όρρος είναι απαραίτητοι.

Προκειμένου για το πλύσιμο της πληγής που έχει σχηματισθεί από το έγκαυμα, όλοι οι επιστήμονες συμφωνούν σήμερα στο ζήτημα αυτό. Το πλύσιμο πρέπει να γίνεται με εξαιρετικά λεπτολόγο προσοχή και κατόπιν γενικής ναρκώσεως.

Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιείται συνήθως ο υγρός φαρμακευτικός σάπων ή η ιωδοχολ βενζίνη.

Αν όμως όλοι οι γιατροί συμφωνούν προκειμένου για το καθαρίσμα της πληγής, δεν συμβαίνει το ίδιο και προκειμένου για την επίδεσή της. Πολλοί γιατροί αποφεύγουν τελείως την επίδεση, ενώ άλλοι την θεωρούν απαραίτητη. Στην πρώτη περίπτωση, τα σεντόνια που χρησιμοποιούνται για την επικάλυψη του άσθενους άπορτηγούνται προηγουμένως και ανανεώνονται πολλές φορές κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Για την αποξήρανση της πληγής γίνονται πλύσεις με οινόπνευμα, νιτρικόν άργυρου ή πικρικόν δξύ. Γίνεται χορήγηση πόνων ταννικού όξος, που έχει την ιδιότητα να σχηματίζει μια «όρα» και ν' απομονώνει μ' αυτό τον τρόπο την πληγή από κάθε έπαφή.

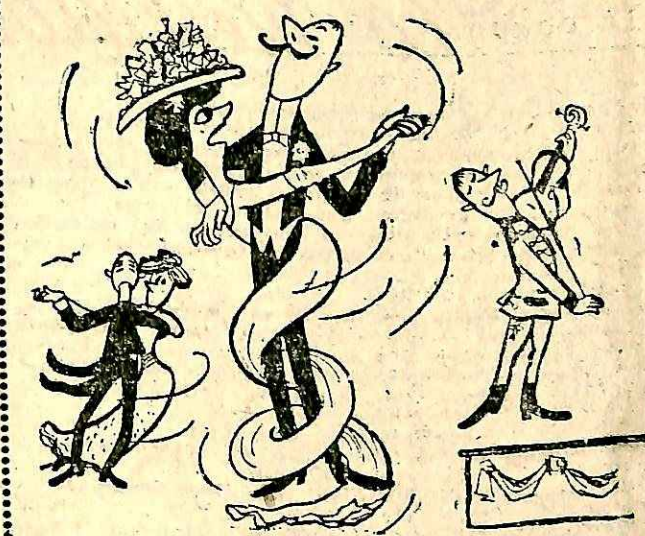
Στην Αμερική χρησιμοποιούν σήμερα μιαν άλλη μέθοδο, που θα εξέπλησσε ασφαλώς τους παλαιότερους γιατρούς. Τους παλαιότερους θα έλασφενεζε που περιέχουν σουλφαμίδες, κάνουν κατόπιν μία έλασφρη επίδεση με τα συνήθη μέσα — γάζες, επίδεσμους κτλ. — και πάνω σ' αυτή μια δευτέρα επίδεση «συμπιεστική», γιά ν' απορροφούν την έξοδα ή να παρεμποδίσουν την εμφάνιση ριζήματος. Σε βαρείες μορφές ήν διαστάσεων καλίστα να τιλίξουν τον άσθενή μέσα σε γύφο.

Όταν παρέλθει τελείως ο κίνδυνος, γίνονται επαλείψεις με ουρουνέλαιο, ιππεριόδες αλκίνες κτλ. Ο ρόλος του αίσθητικού χειρουργού έρχεται τελευταίως.

Στη θεραπεία των μεγάλων έκτασεως έγκαυμάτων, το κυριώτερο είναι, λοιπόν, η γενική θεραπευτική άγωγή. Η τοπική θεραπεία μπορεί να καθυστερήσει, χωρίς ν' επέλθη καμιά βλάβη. Αλλά δ' ν' άφέληση σε τίποτε, αν δεν αποκατασταθεί το συντομώτερο ή φυσιολογική λειτουργία του αίματος και δεν απομακρυνθεί κάθε κίνδυνος μόλυνσεως.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

Τελυτοθεραπεία

— Μήπως θα μπορούσατε να γυρίσετε λίγο κι' από την άλλη μεριά;...

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΠΑΠΟΥΤΗΣ — Λαμβάνω την τιμή να ζητήσω τη χείρα της κόρης σας!...

Ο Βισσάρης του «μιούζικ-χάλλ» ετοιμάζει τα κρασιά του...

Τὸ παραμῦθι τοῦ παπποῦ

Ὅταν θὰ περάσουν χρόνια
καὶ παποὺς θάναί μ' ἐγγόνια
τοῦ σαράντα ὁ φαντᾶρος, πούφυγεν ἀπ' τὴν Ἀθήνα
καὶ μὲ δυὸ πηδηματά του, βρέθηκε στὴ Τρεμπεσίνα,
ὅταν θὰ περάσουν χρόνια
κι' ἔρθουν στὰ μαλλιά τὰ χιόνια,
θὰ μαζεύῃ ὁλόγυρά του τὸν παππὸν τοῦ τὰ παιδιὰ
καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια, μὲ λαχτάρα στὴν καρδιά,
θὰ τοὺς λήη :

«Ναί, παιδιὰ μου. Πῶς θὰ τὴ θυμῶμαι πάντα
τὴ χρονιά τὴν βλοσυρήν, τότε... τότε στὰ σαράντα
ποῦ σὰν ἀκούσαν τ' αὐτιά μας μιά σειρήνα ν' ἀντηχῇ
βγήκαμε καὶ τρέξαμε ὅλοι. Τόσοι ἄνδρες, μιά ψυχὴ,
κι' ἐκεῖ πάνω, στὸ Τομόρι, στ' ἀφιλόξενα βουνὰ
σὲ χαράδρες καὶ στενά,
σὰν λιοντάρια, σὰν ἀπτοὶ
διώξαμε ἀπ' τὰ χωμάτα μας τὸν σκληρὸ κατακτητὴ,
τὸν κακὸν ἐπιδρομέα,
στήνοντας σὲ κάθε σάχη, γαλανόλευκη σημαία!...

Ναί, παιδιὰ μου Ἡ μεγάλη καὶ χρυσὴ μας ἱστορία,
γνώρισε σελίδες δόξας, ποὺ δὲν εἶχαν ἀκουστῇ
πολεμοῦσαν σὰν θηρία
οἱ λεβέντες μας πιστοὶ
στὴς Μεγάλης μας Πατρίδας, τὸ ἀκατάλυτο καμάρι
μὲ τὴς Παναγίας τὴ χάρι!...

Πολεμοῦσαν σὰν λιοντάρια, τὸν ἐχθρὸ ποῦχε νομίζει
πῶς μπορεῖ γιὰ τ' ὄρματά του νάμαστε εὐκόλη τροφὴ
καὶ μ' ἀμέτρητα φουσατά, εἶχε τότες ξεορμᾶσει
μὲ μιά ἐλπίδα τοῦ κρυφῇ,
νὰ μᾶς ἔχη τοῦ χεριοῦ του, νὰ μᾶς κάνῃ ὅ,τι θέλει...

Μὰ, στὰ σχέδιά τους ὅλα, γελαστήκαν οἱ Φρατέλλοι
κι' ὅταν βλέπαν τὸν πτωμάτων νὰ μαζεύονται οἱ σφοῖ
ἀμολόγησαν κι' ἐκεῖνοι, πῶς δὲν τόχανε ὑπ' ὄψιν
πῶς τὸν Ἑλληνα φαντᾶρο, τὸν γνωρίζουν ἀπ' τὴν κόψιν
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή!...

Λεγεῶνες εἶχαν ἔρθει. Καὶ οἱ «Ἀετοὶ τοῦ Ὀτράντο»
καὶ οἱ «Λύκοι τῆς Τασκάνης» καὶ οἱ «Γάτες τοῦ Τα-
Ιράντο»
καὶ οἱ «Κένταυροι τῆς Ρώμης» καὶ στὴ μέση τῆς Ἀθήνας
ἐλογάριαζαν νὰ φθάσουν μὲ τὸ βάδισμα τῆς χήνας!...

Μὲ τὸ βάδισμα τῆς χήνας! Μὰ ὅπως λένε τὰ κιτάπια
βρῆκανε ρωμηοὺς φαντᾶρους ποὺ δὲν κάνανε τὴν πάπια,
καὶ οἱ «Λύκοι τῆς Τασκάνης», δίχως ἄλλα παρακάλια
ἀντικρύσανε στὴν Πίνδο, τῆς Ἑλλάδος τὰ τσακάλια
κι' ἔτσι πιά τοῦ Μουσουλίνι, τὸ λαμπρὸ θηριοτροφείον
μὲ φτερά μὲς τὰ κατέλλα καὶ ἀρλούμπες μὲ λοφίον
ὅταν εἶδαν τὴν Ἑλλάδα, ποὺ εἶχαν ἔρθει νὰ τὴ φάνε
ἀπὸ «Λύκοι τῆς Τασκάνης»... γίναν λύκοι ποὺ τὸ σκάνει!

Μιά κραυγὴ ἀντηχοῦσε μόνον στὰ βουνὰ μας πέρα τέρο
μιά κραυγὴ: Ἀέρα!... Ἀέρα!...
Κι' ὁ περίφημος Μπενίτο, εἶδε πῶς δὲν τοῦχε κόψει
ὅταν τὴν ἐπιθεσὶ του, ἔκαμεν αὐγὴ-αὐγὴ
πῶς τὸν Ἑλληνα φαντᾶρο, τὸν γνωρίζουν ἀπ' τὴν ὄψιν
ποὺ μὲ βιά μετράει τὴ γῆ!...

Ὅταν θὰ περάσουν χρόνια
καὶ παποὺς θάναί μ' ἐγγόνια
τοῦ σαράντα ὁ φαντᾶρος ποὺ μὲ πείσμα καὶ μανία
ἀπ' τὴν Πίνδο ξεκινώντας βρέθηκε στὴν Ἀλβανία,
ὅταν θὰ περάσουν χρόνια
κι' ἔρθουν στὰ μαλλιά τοῦ χιόνια,
θὰ θυμᾶται τὰ παλὰ
καὶ τριγύρω σ' ἓνα τζάκι, θὰ κρατᾷ ἀγκαλιά
τὰ μικρά-μικρά τοῦ ἐγγόνια, νὰ τοὺς λήη :

— Ναί, παιδιὰ μου,
ὅσες ἐνδοξες σελίδες, δὲν τις ξέχασεν ὁ νοῦς
γιατὶ γράφτηκαν μὲ τὸ αἷμα, ποῦχα βγάλεῖ ἀπ' τὴν καρδιά
μου
κι' ὅταν τις διαβάσουν πάντα σ' ἄλλους χρόνους μακρυνούς,
δὲν τὸ πιστεῦνε κανένας πῶς θὰ πάθουν τέτοια φιάσιν...

οἱ Φρατέλλοι τοῦ Μπενίτο ποὺ τὴν πάθαιναν παντοῦ
κι' ἄλλαζαν τοὺς στρατηγοὺς των. Καμπαλλέρο καὶ τὸν
Πράσκα
κι' ἄλλον ἓναν, τὸν Σουτοῦ...
τόσο ποὺ ὁ πολὺς Μπενίτο, φώναζε μὲ ἀγωνία:
«Ἄλλος, κύριοι!... Ποιὸς πάει στρατηγὸς στὴν Ἀλβανία

Πέρασαν ἐπιτελάρχες καὶ περνοῦσαν στρατηγοὶ
καὶ τὰ λόγια τοῦ ἀκούγαν καὶ γινόντουσαν λαοὶ
κι' ὅλοι φεύγανε ὅσο ἐκείνος ξεφωνοῦσε μὲ μανία:
— Ἄλλος, κύριοι!... Ποιὸς πάει στρατηγὸς στὴν Ἀλβανία;

Μὰς καμάρωσεν ὁ κόσμος!... Ἔλεγαν στὴν οἰκουμένη
νὰ Ἑλλάδα, τί σημαίνει
μιά ψυχὴ ἀντρεωμένη
δίχως ὅπλα καὶ κανόνια
κυνηγοῦσαν ὀπλισμένους μὲς τ' Ἀλβανικὰ τὰ χιόνια.

Κι' ἐρωτοῦσε ὁ κόσμος ὅλος: Μὰ ποιά μάννα τοὺς γεννᾷ
κι' ἀνεβαίνουν μὲ τις λόγχες στὰ πανύψηλα βουνὰ;
Ποιὸς φαντᾶρος μὲ τὰ νύχια, στὸ Τομόρι ἀνεβαίνει
μὲ τὸ ξεροκόματό του γιὰ τροφῆς παρηγοριά;

Κι' ὁ στρατὸς ποὺ πολεμοῦσε
μὲ τραγοῦδι τοῦ ἀπαντοῦσε:
— Καὶ σὰν πρῶτ' ἀντρεωμένη
χαίρε ὦ χαίρε Ἑλευθεριά!...

Καταλάβαινε στὴν πλάσι, κι' ἔγινε στ' ἀλήθεια φῶς
ποιὸς τοῦ Ἑλληνα, στ' ἀλήθεια εἶν' ὁ πόθος ὁ κρυφός,
ἐρωτοῦσε ὁ κόσμος ὅλος κι' ὁ Μπενίτο ὁ φαλακρός:
Πῶς μικρὸς στρατὸς μποροῦσε νὰ μᾶς κάνῃ τέτοιο σάλο;
Κι' ἀπαντοῦσεν ἡ Ἑλλάδα: — Ὁ στρατὸς μου ὁ μικρὸς
ἔχει παρελθὸν μεγάλο!...

Εἶν' οἱ Μαραθωνομάχοι μὲ τὰ ἔπη τὰ παλὰ
καὶ τὸ Σούλι καὶ τὸ Ἀρκαῖο, καὶ τὰ τρόπαια ὅλα ποῦχε
κάντε τόπο, κάντε ἄερα... νὰ περάσῃ τοῦ τσολιά
τὸ ἀτίμητο τσαρούχι!...

Ἐκαμάρωνε ἡ πλάσι, κι' ὁ ντουγιὰς κι' ἡ οἰκουμένη
ἔδιωχνε τὸν ἐφίελη γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴν χαρὰ
κι' ὁ φαντᾶρος τραγοῦδοῦσε: Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τὴν Ἑλλήνων τὰ ἱερά!...

Ὅταν θὰ περάσουν χρόνια
καὶ παποὺς θάναί μ' ἐγγόνια
τοῦ σαράντα ὁ φαντᾶρος, κατὶ τέτοια θὰ θυμᾶται
κι' ὅταν φύγῃ, κι' ὅταν πάῃ σ' ἄλλον κόσμον νὰ κοιμᾶται
θὰ τὸ ξερῇ πῶς ἀφήνει ἄλλα πίσω του παιδιὰ
ποῦμαθαν τὸ παραμῦθι, κάποια ἡσυχὴ βραδυά.

Παραμῦθι, ποὺ δὲν εἶναι ὅπως τ' ἄλλα παραμῦθια,
ποὺ τὸ εἶπανε τὰ στήθεια καὶ τὸ γράφαν ἄλλα στήθει
γιὰ νὰ τὸ θυμῶνται πάντα γιὰ τὴν ἐνδοξὴ τους χώρα
κι' ἴσως νὰ τὸ ξεναποῦνε, στὴν κατάλληλὴ τὴν ὥρα.
Τί τὰ θέλετε, παιδιὰ μου, εἶπε τέλος ὁ παποῦς,
ἡ Πατρίδα μας δὲν ἔχει φιλοπόλεμους σκοποὺς
θέλει μόνο τὴν Εἰρήνην — καὶ δὲν ἔχει ἄλλῃ βλέψιν
θέλει μόνο τὴν Εἰρήνην, νὰ μπορέσῃ νὰ δουλέψῃ
καὶ νὰ βγῇ ἀπ' τὰ συντρίμια, κι' ἀπ' τὰ ἐρείπια νὰ βγῇ
ὁμορφῇ, σὰν τὴν Αὐγὴ!...

Μὰ σὰν τύχῃ νάρθῃ ἡ Μοῖρα, μαύρῃ Μοῖρα καὶ σκληρὴ
ὅπως ἔτυχε στὸν κόσμον νὰ συμβαῖνῃ ποὺ καὶ ποῦ
μὴν ἀφήσετε ποτέ σας τὸν ἐχθρὸ μας νὰ χαρῇ
μὴν ξεχάσετε τ' ὠραῖο παραμῦθι τοῦ παποῦ!...

Φεύγουν καὶ κυλοῦν τὰ χρόνια. Θάρρουν ἄλλα πιὸ γλυκὰ
μὰ ἓνα τέτοιο παραμῦθι, οὔτε φεύγει οὔτε ξεχνιέται
κι' οἱ μικροὶ ἐσεῖς, σὰν δῆτε τὰ μαλλιά σας τὰ λευκὰ
θάχετε καὶ σεις ἐγγόνια, ἱστορίες νὰ τοὺς λέτε...

Μία τέτοια ἱστορία, τιμημένη, παινεμένη
μὴν ξεχνάτε νὰ τὴν λέτε, σὰν μικρὴ παρηγοριά
καὶ νὰ τὴν τελειώνετ' ἔτσι: — Καὶ σὰν πρῶτ' ἀντρεωμένη,
χαίρε ὦ χαίρε Ἑλευθεριά!...

Δημ. Γιαννουδάκης

Η άσχημοῦλα

Υπάρχουν κάποιες μέρες στη ζωή μας που μας φαίνονται πιο άραιες απ' τις άλλες. Τό φως είναι πιο λαμπρό, ο ούρανος πιο γαλανός, η ατμόσφαιρα πιο γλυκειά, η θάλασσα γαλήνια και τ' αρώματα των λουλουδιών ξεχύνονται παντού, μαγεύοντας την πνευμένη ψυχή μας. Ξυπνάμε χαρούμενοι, γεμάτοι κέφι, αισιοδοξία, σαν να πρόκειται να μας συμβεί κάτι το άναπάντεχο, κάτι που από καιρό το όνειρουμαστέ και που θα ομορφύνει τη ζωή μας.

Ολ' αυτά τα συναισθήματα ένοιωσε η Ζακελίνα, μόλις ξύπνησε εκείνο το πρωινό κι άνοιξε το παράθυρο που αντίκριζε στη θάλασσα. Τί παράξενα χρώματα που είχε η θάλασσα! Άλλου γαλάζιου, άλλου πράσινου, άλλου σταχτί. Ο ήλιος έπαιζε με τα κύματα και το αέρακι, δροσερό κι ανάλαφρο, χαϊδεύε το πρόσωπό της Ζακελίνας. «Τί άραιοι που είναι οι κόσμοι», συλλογίζονταν η νέα και μία άνεζηγητή χορά πλημμυρούσε την καρδιά της σα να έπρόκειτο κάτι το εξαιρετικό εύχαριστο να της συμβεί εκείνη την ημέρα.

Δίχως άλλο θα δοκίμαζε πολλές μικροεκπλήξεις, που θα κατέληγαν στο μεγάλο θαύμα που την περίμενε. Και νά, τα μικρά θαύματα είχαν κιόλας άρχισει. Έκείνο το πρωί τα μαλλιά της της φάνηκαν πιο μεταξένια, πιο γυαλιστερά, καθώς χτενίζονταν μπροστά στον καθρέφτη. «Περίεργο! συλλογίστηκε. Αυτό το καλοκαίρι η επιδερμίδα μου πήρε πολύ ωραίο χρώμα. Και δεν είμαι δα και τόσο άσχημη όσο φανταζόμουνα κι' όσο με λέει ο μπαμπάς που με φωνάζει «άσχημοῦλα».

Κατεβαίνοντας για το πρόγευμα, έριξε μια ματιά στο δωμάτιο της μητέρας της για να την καλημερίσει. Η κυρία Ντυνουαγέ ήταν στο κρεβάτι κι' έπινε τον καφέ της. Χαμογέλασε στην κόρη της, και στη Ζακελίνα που τάβλεπε εκείνη την ημέρα όλα φωτεινά, το χαμόγελο αυτό της φάνηκε προμήνυμα χαράς.

— Τί κάνεις, μικρούλα μου; της είπε η μητέρα της. Ομορφη μέρα σήμερα, έ; Ο πατέρας σου ήρθε με το πρώτο τραίνο. Απόψε ξέρεis θα πάμε στο χορό. Νά φροντίσεις να στολιστείς καλά, να μην είσαι άσχημη.

Εύκαιρία!

Γυν. Μεταξωτά . 12.000
Μπαρολές έστρα. 4.000
Κουμπινάκιον . 6.000
Κυλότες . 2.500
Νυκτικές έστρα. 32.000
Νάυλον έστρα . 45.000

Μαπακόσ
ΑΘΗΝΑΙ
1 ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ 1
& ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ (Πλ. Αγ. Μάρκου)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : ΦΘΗΝΗ ΑΓΟΡΑ
ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 2 (Πλ. Αγ. Σταθμού)

Νύχτωσε και τ' αστέρια, σαν μπριλάντια, έλαμψαν στον ούρανο. Κανένα κορίτσι, δέκα έφτα χρόνια, όρθο μπροστά σ' ένα άνοιχτό παράθυρο, φορώντας μια ρόμπα από φυτικό μετάξι, δεν χάριξε τόσο όσο εκείνη τη βραδυά η «άσχημοῦλα» Ζακελίνα. Η Βραδυά εκείνη ήταν δική της, όλοτετα δική της. Έκει κάτω ήταν η θάλασσα της και γύρω της ο κόσμος της.

Κατέβηκε στη σάλλα. Ο πατέρας της κι' η μητέρα της την περίμεναν. Η κυρία Ντυνουαγέ φορούσε ένα μαύρο βραδυνό φόρεμα, μ' ένα τεχνητό λουλουδι καρφωμένο στον άριστερόν ώμο. Ήταν καστανή κι' όμορφη. Ο πατέρας της φορούσε φράκο. Ήταν λίγο λλωμός, μ' άκόμα ώραιος.

— Είναι ώρα να πάμε; ρώτησε η μητέρα της.

— Όχι, απάντησε η Ζακελίνα. Είναι νωρίς ακόμα. Θάδελα να βγώ λίγο στον κήπο...

Όταν έφυγε η Ζακελίνα, ο κ. Ντυνουαγέ κύτταξε τη γυναίκα του. — Η κόρη μας είπε, δεν έχει την όμορφιά της μητέρας της.

Η κυρία Ντυνουαγέ γέλασε και στο γέλιο της υπήρχε ένα νόημα που ο άντρας της δεν το κατάλαβε. — Εμοιαζα καταπληκτικά με τη Ζακελίνα, του απάντησε, πριν να σε γνωρίσω. Ήμουνα κι' εγώ έτσι άσχημοῦλα...

★
«Ένα μεγάλο χρυσαφένιο φεγγάρι ξεπρόβαλε απ' τη θάλασσα. Ήταν τόσο ωραίο, που η Ζακελίνα στάθηκε συγκινημένη, ακίνητη, σιμά στο φράχτη, ενώ η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

Μιά σκιά φάνηκε ξαφνικά στον καθρέφτη. Ήταν μια σκιά άκαθόριστη, μ' άδίκως άλλο έπρεπε να είναι άνδρική. Επειτα η Ζακελίνα άκουσε τη φωνή της και τότε κατάλαβε σε ποιόν άνηκε η σκιά αυτή. Δυό χέρια άρπαξαν απότομα τα δικά της:

— Ζακελίνα! Έσένα σκεπτόμουνα τώρα δά!... Τί όμορφη που είσαι άπόψε!

— Ανού! ψιθύρισε η νέα. — Θάδελα να πάμε μαζί στο χορό. Ξέρω πως είναι τρέλλα ν' απαιτώ τέτοιο πράγμα, μιά και πρόκειται να πάς με τους γονείς σου. Σε ίκετεύω, όμως, Ζακελίνα, έλα μαζί μου!

— Τί λές, Ανού!

— Είσαι τόσο όμορφη! φώναξε ο νέος, καθώς της έσφιγγε πιο πολύ τα χέρια. Τόσο όμορφη!...

— Εγώ; άναστήναξέ η νέα. Έγώ είμαι όμορφη; Έγώ που ο πατέρας μου με φωνάζει «άσχημοῦλα»; Τί είναι αυτά που λές, Ανού; Για περίμενε μία στιγμή.

Ο Ντυνουαγέ σηκωσε τα μάτια του απ' το περιοδικό που διάβαζε, και κύτταξε την κόρη του που στεκόταν στο κατώφλι.

— Μπαμπά, είπε η Ζακελίνα, μου επιτρέπει να πάω στο χορό με τον Ανού; Είναι έξω και με περιμένει.

— Γιατί όχι; απάντησε ο κ. Ντυνουαγέ. Πήγαινε μπροστά λοιπόν κι' εγώ θαρθώ να σ' εύρω με τη μητέρα σου.

— Ευχαριστώ, μπαμπά. Έκανε μεταβολή και χάθηκε στο σκοτάδι του κήπου. Ο κ. Ντυνουαγέ κύτταξε τη γυναίκα του.

— Αυτό πιά είναι θαύμα! της είπε.

— Ποιό είναι το θαύμα;

— Η Ζακελίνα! Κάτι συνέβη πρόόλιγου μ' αυτό το κορίτσι. Μου φάνηκε ξαφνικά πολύ όμορφη!

Η κ. Ντυνουαγέ γέλασε. — Τό ξέρω, του είπε έπειτα τουφερά. Κι' εγώ όμορφηνα με μιάς όταν μου πρωτόπες πως μ' αγαπάς!...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Η τεχνική των λουτρών

Τα θερμά, τα ψυχρά και τα χλιαρά

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ένα λουτρό, που είναι ωφέλιμο σ' έναν άνθρωπο, μπορεί ν' αποβεί βλαβερό σ' έναν άλλον. Γιατί το είδος του λουτρού που θα πάρουμε εξαρτάται από την κατάσταση του οργανισμού μας, την ιδιοσυγκρασία μας, την καλή ή κακή λειτουργία ώρισμένων οργάνων κτλ.

Τα λουτρά είναι τριών ειδών: θερμά, ψυχρά και χλιαρά. Καθένα απ' αυτά έχει τις ιδιαίτερες ένδειξεις του και τους κανόνες του.

Α'. Τα θερμά λουτρά

Τα θερμά λουτρά γίνονται συνήθως σε θερμοκρασία 37 - 38 βαθμών.

Τα λουτρά αυτού του είδους δεν είναι άξιοσύστατα για όλους γενικά, αλλά ειδικότερα για κείνους που υποφέρουν από κυκλοφοριακές διαταραχές ή που έχουν ευαίσθητη καρδιά. Για τόν ίδιο λόγο, πρέπει να τα αποφεύγουν οι έχοντες φλέβες με άδυνατα τοιχώματα (προδιάθεσις σε φλεβίτιδες, κιρσούς κτλ.).

Το θερμό λουτρό διαστέλλει, έξ' άλλου, τους πόρους του δέρματος, χαλαρώνει τη συνοχή των ιστών και κοκκινίζει την επιδερμίδα. Άντενδείκνυται, λοιπόν, στις γυναίκες, που ενδιαφέρονται για την όμορφιά τους.

Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά έχουν, ωστόσο, μία έντονη κατευναστική επίδρασις και χρησιμοποιούνται στη θεραπευτική σε περιπτώσεις βρογχοπνευμονίας, πονόγρας, ρευματισμών, διαβήτη, κωλικών του ήπατος ή των νεφρών, νευρικών διαταραχών, αεροφαγίας, σπασμών κτλ. Τα λουτρά αυτά γίνονται συνήθως σε θερμοκρασία 40 βαθμών.

Οι πισίνες με θερμό ή έστω και χλιαρό λουτρό δεν είναι άξιοσύστατες.

Το μεγάλο πλεονέκτημα που έχουν οι πισίνες είναι ότι επιτρέπουν στο λουόμενο να κινηται. Άλλ' η κολλύμβησις μέσα σε θερμό ή χλιαρό νερό είναι εξαντλητική και επικίνδυνη.

Τα λουτρά σε θερμοκρασία 35 - 36 βαθμών είναι πιο άνεκτά. Άλλα και αυτά πρέπει να γίνονται με μεγάλη προσοχή, γιατί είναι πολύ εξαντλητικά.

Δεν υπάρχουν ακριβείς κανόνες ως προς τη διάρκεια του θερμού λουτρού. Πάντως, δεν πρέπει να παρατείνεται περισσότερο από 5 - 8 λεπτά. (Τα θεραπευτικά λουτρά είναι συνήθως διάρκειας 10 - 15 λεπτών). Μιά ένδειξις ότι πρέπει να βγείτε από το λουτρό είναι το κοκκίνισμα της επιδερμίδος.

Β'. Τα ψυχρά λουτρά

Τα ψυχρά λουτρά είναι πολύ τονωτικά, αλλά, δυστυχώς, πολύ λίγοι άνθρωποι μπορούν να γίνουν ταίρια. Κατά γενικό κανόνα, τα ψυχρά λουτρά άντενδείκνυνται στους πάσχοντες από παθήσεις της καρδιάς ή των αγγείων, στους νευρικούς, στους ευαίσθητους στο κρύο κτλ. Άντενδείκνυνται επίσης στις δύο άκροτατες ηλικίες της ζωής: την παιδική και τη γεροντική.

Το ψυχρό λουτρό δεν πρέπει να παρατείνεται περισσότερο από πέντε λεπτά, εκτός αν γίνεται μέσα σε τιγίνα, όποτε οι κινήσεις του λουόμενου εξουδετερώνουν την επίδρασις του ψύχους.

Όπωςδήποτε, προτού πάρτε ένα ψυχρό λουτρό είναι ανάγκη να βεβαιωθείτε ότι η θερμοκρασία σας είναι κανονική και ότι δεν παρουσιάζει την παραμικρή διακύμανσι. Θα αποσύγεται, έξ' άλλου, το ψυχρό λουτρό στις ακόλουθες δύο περιπτώσεις:

α) αν αισθανώσατε μία θερμότητα (ένα είδος εξαψευας) σ' όλο σας το σώμα, άδιάφορο αν το θερμόμετρο δείχνει η όχι μεταβολή της θερμοκρασίας. Αυτό το αίσθημα της θερμότητας είναι συνήθως προμήνυμα μιάς άδιαθεσίας.

β) αν αισθανώσατε ρίγη, κάματο και γενική κακοδιαθεσία.

Μιά δυνατή έντριβη με οινόπνευμα είναι άπαραίτητη έπειτα από ένα ψυχρό λουτρό.

Γ'. Τα χλιαρά λουτρά

Το χλιαρό λουτρό είναι το ιδεώδες. Δεν υπάρχουν ιδιαίτερες ένδειξεις ή άντενδείξεις γι' αυτό.

Η τεχνική αυτού του λουτρού είναι πολύ απλή: Θα ανοίξετε την κάνουλα του λουτρού σας και θα μπήτε μέσα στον λουτήρα όταν το θερμόμετρο δείχνει 28 βαθμούς. Ξαπλώητε καλά στο βάθος σε τρόπο ώστε το νερό να καλύπτει ολόκληρο το σώμα σας και αφήστε την κάνουλα να τρέχει. Θα την ελαττώσετε όταν το θερμόμετρο δείξει 33 βαθμούς.

Αυτή είναι η ιδεώδης θερμοκρασία.

Ένα λουτρό αυτού του είδους μπορεί να παραταθεί επί 20 λεπτά ή και περισσότερο.

ΕΝΑ καινούργιο 21 — πάντα ζούσε μέσα μας — πρόβαλε έκτυφλωτικό σε καινούργια άνατολή εκείνο το πρωινό της 28 'Οκτωβρίου 1940.

Και έσχυσε τις άχτίνες του ως τα πέρατα του κόσμου. Για θυμηθείτε λίγο, με πόση καρδιά, με πόση χαρά, με πόση ξεγνοιασιά έγινε εκείνη την ίδια ιστορική μέρα, η στρατιωτική μας κινητοποίηση για να δώσουμε στον έχθρο να νιώσει πως άτιμη συνθηκολόγησι δεν ριζοβολεί σ' αυτό έδω τό χώμα, που οι άνθρωποι του οί γενναίοι ή το κρατούν έλευθερο ή το ποτίζουν με το αίμα τους...

Με κέφι, μ' ένθουσιασμό, με γέλια και πειράγματα οι πρώτοι έφεδροι είχαν άρχισει να ντύνονται στα Κέντρα Παραρυσιάσεως την ίδια μέρα. Θυμόσατε που ήσαν αυτά τα κέντρα και πως λειτουργήσαν;

«Όλα ήσαν γύρω κι' έξω από την Άθήνα: Στο Χαρόδατι, στην Άγ. Παρασκευή, στο

— Την πήρα...
— Άρβυλλα, ζωστήρα, σιτιοδόχο...
— Μάλιστα.
— ...Περικνημίδες.

— Σου μιλάω δεν άπαντάς; Πές μου, είσ' έν τάξει;...

— Γοργόνα;
— Νάι, μωρέ, γοργόνα. Έτσι μας λένε στο σύνταγμα όσους είμαστε ντυμένοι μισοί φαντάροι, μισοί πολίτες; γοργόνες...

★
Στο μεταξύ, κι' απ' την άλλη μάλιστα μέρα, άρχισαν οι άλλεπάλληλοι συναγερμοί. Και ποιος τους λησμόνησε μ' εκείνο το δαιμονισμένο ήχο των σειρήνων;

Οι γειτονίες άναστατώνονταν.
— Κυρά Πολύμνια...
— Τί τρέχει;
— Οί... σφυρήνες!
— Τί πράγμα;
— Καλέ, δεν άκούς; Λύσσαξαν πάλι οι άναβεματισμένες!...

— Τίς άκουσα τίς ρημάδες, κυρά Παναγιώτα μου. Τίς άκούσα;
— Τί θα γίνη; Θάορης;
— Πού;
— Καλέ στο «κατασφύγιο».

— Περίμενε μία στιγμή... λα κι' έφτασα.
Σε λίγο ένας κόσμος με το πιο άπιθανο και παρδαλό ντύσιμο βρισκόταν στο κατασφύγιο. Κουβέρτες που έκτελούσαν χρέη κουβέρτας, μπουρνούζια του μανιού που φορέθηκαν στα πεταχτά αντί ρόμπας, παλτά, σαλια, καμπαρνίνες, πυτζάμες...

Στο κατασφύγιο είχε άνοιξει ένδιαφύρουσα συζήτησις:
— Άμα υπάρχουν από πάνω τέσσερις πλάκες υπετόν ή μπόμπα δεν κάνει τίποτα!

— Λέτε;
— Άσφαλέστατα! Έγώ κύριοι — έλεγε ο γνώστης της άντοχής των καταφυγίων παρακολούθησα και τους από άέρος βομβαρδισμούς της Ισπανίας. Αί, λοιπόν — θα το πιστέψετε; — μία φορά μου συνέβη το έξής καταπληκτικόν...

Άλλά εκείνη τη στιγμή άρχισε να ούρλιάζει ή σειρήνα σηματοδοτώντας λήξι του συναγερμού. Έτσι κανείς δεν στάθηκε ν' άκούση το «καταπληκτικόν» άφού το κατασφύγιο άδείασε.

★
Θυμόσατε που ήταν άδύνατο να κυκλοφορήσουμε τη νύχτα δίχως το άπαραίτητο ηλεκτρικό φανάρι της τσέπης, λόγω της συσκοτίσεως; Άπό τις έξη και ύστερα ή πόλις ολόκληρη τυλιγόταν μέσα στα μαύρα ριντά της πολεμικής νύχτας. Κι' ο Άθηναϊκός δρόμος, ο άλλοτε φωτοπλημμυρισμένος και εύθυμος, γινόταν ένα τρομερό θεασκόμενο τούνελ, χωρίς άρχη και χωρίς τέλος. Ήταν, λοιπόν, άπαραίτητο το ηλεκτρικό φανάρι. Άλλά στάθηκε, το άφιλότιμο, κι' ένοχλητικώτατο, όταν το κρατούσε άλλος και τ σ' α φ το άναβε μέσ' στα μάτια σου και με τη φωτεινή του δέσμη άναιδέστατα, έπίμονα κι' έκτυφλωτικά καρφωμένη πάνω σου εξακρίβωνε αν ήσουν κάποιος δικός του...

— Λιλικά, συ είσαι;
— Τί Λιλικά, χριστιανέ μου!

— Μπαρντόν, κύριε... με συγχωρείτε...

Ήσαν αυτοί οι έρωτευμένοι που έδιναν τα ραντεβού τους σε μία γωνία ενός δρόμου της συσκοτισμένης Άθήνας.

Μόλις άκουαν βήματα μεσ' το σκοτάδι (και οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν είχαν ήλεκτρικό φανάρι μαζί τους) άνοιγαν καλά τα μάτια και προσπαθούσαν να διακρίνουν την Έκείνη τους.

— Σ' είσαι, Μαρία;
— Όχι. Έγώ είμαι ο Σωτήρης!

— Παρντόν.
— Παρακαλώ.
Σε λίγο νέα βήματα. Και νέα επανάληψι της έρωτήσεως:

— Σ' είσαι, Μαρικάκι;
— Όλ ραίτ!

Ήταν ένας Έγγλέζος, που είχε ευθυμώσει έλαφρώς σε κάποιο μπάρ κα άγανίζονταν να βρή το δρόμο «να επανέλθη στη βάση του!».

Έννοείται πως ή «έκείνη» μπορούσε ωραιότατα να ήταν δυό βήματα παραπέρα και να περιέμενε...

Σκότος και παρεξηγήσεις.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— Λιλικά συ είσαι;...

Χαί, δυναδέριμόσ μου, συσκοτίζεις

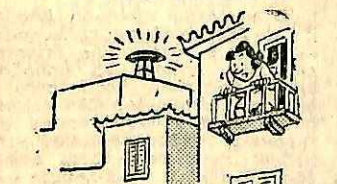
Άναμνήσεις πολεμικών ήμερών 1940 - 41

Κορωπί, στην Έλευσίνα, στο Λιόπεσι, στο Μπιογιάτι...

Έκει έτρεξαν από τα έ φ τ ά ξ η μ ε ρ ώ μ α τ α για να πάρουν σειρά, να μπουν πρώτοι στην άποθήκη και να διαλέξουν τα καλύτερα ρούχα, οι έπίστρατοι.

Ήσαν όμως τόσοι πολλοί — λές κι' όλοι ήθελαν την ίδια ώρα να ντυθούν και την άλλη να βρισκωνται στη γραμμή — που οι φουκαράδες οί άποθηκάριοι πελάγωναν:

— Δημητρόπουλος Εύαγ-γελος.
— Παρών.
— Κράτα: ένα χιτώνιο...
— Μάλιστα.
— ...μία σκελαία...

Κατά το μεσημέρι της 28 'Οκτωβρίου 1940 παρουσιάστηκαν στους Άθηναϊκούς δρόμους οι πρώτες φουρνιές των έφεδρων με το φρεσκοφρεμένο κακί. Άλλοι φαίνονταν τουσαν του κουτιού. Σαν να τους είχαν κόψει χιτώνια, μανδύες και κυλόττες σπασοδαίσι ράφτες. Μερικοί όμως με δίκωχα άγγλοπρεπές, χιτώνιο έλληνικό και χλαίνη κοντή είχαν αντί για κυλόττα... μπλε ιγέ ή μαύρο ή γκρι παντελόνι με άψογο τσάκισι!

— Πώς έτσι; Ο μισός ντύθηκες; τους ρωτούσαν.

— Ο μισός! Ο άλλος μισός θα ντυθώ αύριο!

— Γιατί;
— Δεν είχαν κυλόττα στα μέτρα μου. Πρέπει να γίνη ειδική παραγγελία. Θα με πάνε, λέει, στην «κοπή»...

— Κι' ώσπου να γίνη ή... κοπή;
— Νά. Θα γυρίζω έτσι: γοργόνα!

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μιά ηρωϊκή γυναίκα

Ο άξιωματικός άρχισε να τραβάει σιγά, σιγά τα δεμένα παιδιά προς το τζακί...

Προσέδωσαν δυνατός άνεμος, που στροβιλιζε το χιονί, μέσα στο πυκνό σκοτάδι. Κάθε ζωή είχε χαθεί. Ακόμη και το μικρό χωριό-ατόπιτο, στη μέση του κάμπου, φαινόταν κι αυτό να σκεπάζεται λίγο-λίγο από το άσπρο χαλί πουστρώνει ή χιονοθύελλα...

Ήταν η εποχή της επιδρομής των Γερμανών και των Ρώσων, κατά της Γαλλίας, στα 1814. Οι Γάλλοι πληρώναν με διαπραγές, καταστρώδες και αίμα τις παλιές νίκες του Ναπολέοντος.

Στα χωριά εκείνα των Βοσγίων κυκλοφορούσαν οι φρικιαστικότερες διαδόσεις για την αγριότητα των Κοζάκων. Η Μίννι, η μεγαλύτερη κόρη της κυρα-Μπερέλ, που κατοικούσε στο μοναχικό χωριό-ατόπιτο, είχε χυρίσει από το Άνελω κι είχε φέρει στη μητέρα της ανησυχαστικές ειδήσεις: Οι έχθροι θάφταναν από στιγμή σε στιγμή.

— Άν ζούσε ο πατέρας σου, δεν θα φοβόμουν καθόλου!... μουρμούρισε η κυρα-Μπερέλ, ρίχνοντας μια θλιμμένη ματιά στο άχρηστο πιά τουφέκι που κρεμόταν στον τοίχο. — Ωστόσο, δεν πιστεύω να γυρίζουν στους δρόμους αυτοί οι διαβολο-Κοζάκοι με τέτοιον άθλιο καιρό...

από βραχνές φωνές και κρότους σπαθιών. — Οι Ρώσοι! τραύλισε η Μίννι, κι έκανε το σταυρό της. Τα δυο μικρότερα αδελφάκια της άρχισαν να ουρλιάζουν τρομαγμένα. Η μητέρα είχε χλωμιάσει, αλλά δεν έχασε την ψυ-

κοτόπουλο... κι έπειτα μια γεμάτη υποτίλεια. — Κρασί! φώναξε ένας από τους Ρώσους, πλαταγίζοντας τη γλώσσα του. Η κυρα-Μπερέλ γέμισε τα ποτήρια τους. Μά, λίγα λεπτά αφού τ' άδειασαν, οι τρεις Κοζάκοι σωριάστηκαν στο πάτωμα δηλητηριασμένοι!

— Άν όλοι οι Γάλλοι έκαναν το ίδιο, η πατρίδα μας θα-χε σωθεί! ψιθύρισε η χήρα. — Έπειτα φώναξε την κόρη της. Η Μίννι έμεινε κορφωμένη από τη φρίκη μπροστά στα τρία πτώματα. — Έκανε να πη κάτι, μα η μητέρα της τη διέκοψε: — Άναψες το φούρνο;... — Έλα λοιπόν, βοήθησέ με! — Τράβηξαν τους Κοζάκους στην αυλή, τους έριξαν μέσα στο φούρνο κι έκλεισαν το σκέπασμά του.

— Πάμε τώρα να πλαγιάσωμε, Μίννι! Κι η γυναίκα εκείνη κοιμήθηκε, χωρίς την παραμικρή τύψη, με τη συνείδηση πως είχε κάμει το καθήκον της. Η κόρη της όμως έμεινε άγρυπνη, και της φαινόταν διαρκώς πως ακουγε ουρλιαχτά άπελπισίας μέσα από το φούρνο...

Το πρωί, η κυρα-Μπερέλ σηκώθηκε από νωρίς. Η θύελλα είχε σταματήσει. Μπαίνοντας στο σταύλο, η χήρα είδε τα τρία άλογα των Κοζάκων. — Άλήθεια, τους είχα ξεχάσει, είπε μ' αδιαφορία.

— Άνοιξε το σδυμένο πιά φούρνο και βρήκε μέσα μόνο στάχτη και λίγο λυωμένο λίπος. — Όταν γύρισε στην κουζίνα της, σταμάτησε στο κατώφλι, αποσβολωμένη. Δυο Ρώσοι άξιωματικοί βρισκόταν εκεί μέσα, ένα από 'έξω περίμεναν πολλοί καβαλλάρηδες.

Πώς δεν είχε αντίληφθι διάλοχου τον έρχομό τους η κυρα-Μπερέλ;...

— Ένας από τους άξιωματικούς την καλημέρισε μ' ευγένεια και της ζήτησε να τους ετοιμάσει λίγο φαγητό.

— Η χήρα φώναξε τη Μίννι. Μα η κοπέλλα δεν άπάντησε.

— Δείξτε μας το σταύλο σας, για να βάλουν οι στρατιώτες τ' άλογά μας, πρόσθεσε ο άξιωματικός.

Η κυρα-Μπερέλ έγινε κατ'άχληνη... Μα στο σταύλο, θάβρισκαν τ' άλογα των σκοτωμένων, με τη στρατιωτική τους εξάρτηση!... — Ωστόσο ξαναβρήκε αμέσως την ηρεμία της κι έδειξε την πόρτα του σταύλου. Μόλις μπήκαν εκεί οι στρατιώτες, κατάλαβαν τί συνέβαινε, γύρισαν πίσω, τρομαγμένοι, κι είπαν στους άξιωματικούς των τί είχαν ανακαλύψει.

— Τί σημαίνει αυτό, κυρία; ρώτησε ένας από τους άξιωματικούς με προσποιητική άταραξία. — Άπάντησέ μου με ειλικρίνεια, αλλιώς... — Μη ζητάτε να με τρομάξετε! Δεν θα σας πω τίποτε! δήλωσε περήφανα η χήρα.

Οι Ρώσοι έκαναν μια έρευνα σ' όλο το σπίτι, σπάζοντας ρημάζοντας τα πάντα. — Ένας από αυτούς επέστρεψε, τραβώντας πίσω του τα δυο μικρά παιδιά. Μόλις τα είδε η μητέρα τους, σφίχτηκε η καρδιά της και τα μάτια της δάκρυσαν...

— Εύτυχός... σκέφθηκε — δεν έπιασαν τη Μίννι, τη μόνη σε στην άλλη κάμαρα, μαζί με τ' αδελφία της.

Στο μεταξύ, η μητέρα ετοίμαζε το τραπέζι: Ψωμί, λαρδί,

— Πολύ καλά! Κρατήστε γερά αυτή τη γυναίκα κι' έπειτα δέστε μαζί τα παιδιά, πλάτη με πλάτη! διέταξε ο άξιωματικός.

— Αφού εκτελέσθηκε η διαταγή του, ρώτησε την κυρα-Μπερέλ: — Θα μιλήσετε, κυρία μου; — Εκείνη δεν άπάντησε. Τα παιδιά δεν έκλαιγαν πιά. Είχαν σαστίσει, δεν καταλάβαιναν τίποτε...

— Δυναμώστε τη φωτιά στο τζακί, είπε ο άξιωματικός. Θς δούμε άν οι φωνές των παιδιών της θα την κάμουν να λύση ή όχι τη γλώσσα της!

Τώρα η δυστυχισμένη γυναίκα ανατρίχιασε σύγκορη, μαντεύοντας την τρομερή άλήθεια. Μια φοβερή πάλη γινόταν μέσα στην ψυχή της...

— Ο άξιωματικός άρχισε να τραβάει σιγά-σιγά τα δεμένα παιδιά προς το τζακί. Με την πρώτη φωνή τους, λύγισε απότομα ή θέληση της μητέρας.

— Σταθήτε! Θα μιλήσω! φώναξε.

Την ίδια στιγμή όμως κομματιάσθηκαν τα τζακία και χαλάζι από σφαίρες έπεσε μέσα στο δωμάτιο. Μια από αυτές χτύπησε τον άξιωματικό στο μέτωπο.

— Έξω άντηχούσαν φωνές, ποδοβολήτα, πυροβολισμοί. Οι Ρώσοι είχαν τραπή εις φυγήν. Οι νικηταί τους — οι «έλευθεροι σκοπευταί» του Άνελω — μπήκαν στο σπίτι, μεθυσμένοι από την εύκολη νίκη τους. Η Μίννι βρισκόταν έπικεφαλής τους.

— Έγώ τους έφερα! φώναξε. — Ω, θεέ μου! Τί έπαθαν τα παιδιά;...

— Τίποτε, κόρη μου, γιατί πρόλαβες εσύ! την καθήλωσες ή μητέρα της. Μα έννοια σου, κι από κεί πάνω ο πατέρας σου θα σ' ευλογή ή αυτή τη στιγμή!

Συγκινημένες οι δυο γυναίκες έπασαν ή μια στην άγκαλιά της άλλης.

Κι ή Μίννι ψιθύρισε: — Ναί, ή ψυχή του πατέρα μου θα χαρή γι αυτό ποίκανα.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΜΟΥΣΟΝ

Υπάρχουν μυθολογικά τέρατα;

Ο γνωστός κυνηγός θηρίων Βίλλυ Λέυ εξέδωσε τελευταίως ένα βιβλίο, στο οποίο υποστηρίζει ότι μπορεί να υπάρχουν και να υπάρχουν ακόμη στή γη διάφορα μυθολογικά ζώα και τέρατα όπως ο «μονόκερως» το «κράκεν» (είδος πελώριου χταποδιού που συναντάται στους σκανδιναβικούς θρύλους), οι «θαλάσσιοι όφεις» κλπ. Παραδέχεται ότι ή Σκύλλα και ή Μέδουσα της μυθολογίας δεν ήταν παρά «κράκεν» και προσθέτει ότι διατηρούνται ακόμη στο βυθό των ωκεανών τεράστια χταπόδια ή καλαμάρια, που άνεβαίνουν σπάνια στην επιφάνεια. «Όσο για τους «θαλασσίους όφεις» φρονεί ότι δεν εινε φείδια αλλά τελευταίοι απόγονοι προϊστορικών θηλαστικών ή μενάρων έρπετων.

Διάφορα στοιχεία έξ άλλου τον πείθουν ότι οι άρχαιοι τύχαινε να ίδουν κάποτε ζωντανούς δεινοσαύρους κι' ότι το ζωικό αυτό είδος δεν έχει χαθεί ακόμη. Στα άφροντα έλη της Κεντάκης Άφρικής — λέει — άκουσε από τους Ιθαγενείς περιγραφές ενός πλάσματος όμοιου με δεινόσαυρο.

Τέλος φρονεί ότι υπάρχουν ίσως στη Βενεζουέλα άνθρωποι-είδος πιθηκοί και στην Άφρική μικροί τριχωτοί άνθρωποι.

Ο Νικηταρής ο Τουρκοφάνος πετιόταν ξαφνικά και όρμους να σάβει όποιον εύρισκε μπροστά του...

ΑΣ δίνουμε σήμερα μερικά πορτραίτα αγωνιστών παρμένα από το βιβλίο του Άταλού γιατρού Τζεκκίνι, ό οποίος τους γνώρισε και τους αγάπησε κατά τα χρόνια της έπαναστάσεως, στην οποία έλαβε κι' αυτός μέρος και πρόσφερε τις υπηρεσίες του ως γιατρός.

Κάθε καπετάνιος κοιμόταν έχοντας κοντά του μερικά από τα διαλεχτά παλληκάρια του που περισσότερες άγαπούσε κι' έκτιμούσε.

Ο περίφημος Νικηταρής, ο Τουρκοφάνος συχνά έδλεπε στον ύπνο του ότι έπεσε στα χέρια των Τούρκων. Πετιόταν λοιπόν τότε ξαφνικά από το στρώμα του, άρπαζε το γιατάκι του και όρμούσε να σφάξ ή όποιον εύρισκε μπροστά του. Οι πιστοί του λοιπόν σωματοφύλακες το ήξεραν αυτό κι' όταν τον έδλεπαν, έτρεχαν να του πάρουν το σπαθί από το χέρι και να τον βεβαιώσουν ότι δεν συνέβαινε τίποτε κι' ότι έπρόκειτο περί όνειρου.

— Άλλες φορές ό άτρόμητος Νικηταρής, την ώρα της μάχης, τόσο λυσσασμένα πολεμούσε ώστε πριζόταν, φούσκωνε πάνω από χίλια τάλλαρα. Και την φοράσε μερά-νυχτα το χέρι του που κρατούσε το γιατάκι του. Στην περίπτωση αυτή τα παλληκάρια του του έβρεχαν το χέρι με νερό για να έσοφίση και να βγάλουν το γιατάκι.

Γραφικάτα περιγράφει ό ίδιος συγγραφέας τα δείπνα των πολεμιστών στα λημέρια τους. Πολλές φορές οι ίδιοι οι καπεταναίοι έσφαζαν κι' έγδερναν τα άρνια, ενώ τα παλληκάρια τους άναβαν τη φωτιά για το ψήσιμο του.

Μετά το ψήσιμο και το φαγοπάτι άρχιζε το γλέντι με τραγούδια συνοδεία μουζουκίου και χορούς.

Τό πηρούνι ήταν άγνωστο για τα παλληκάρια. Έτρωγαν με τα δάχτυλα. Από τα τραπέζια των αυτά δεν έλειπε και κάποιος τυφλός ζητιάνος, νέος Όμηρος, που έψαλλε ήρωικά τραγούδια, έμυμώντας τα ήρωικά κατορθώματα είτε των ίδιων των καπετανέων, είτε άλλων κλεφτών των παλιών χρόνων, καθώς και τα βάσανα που πέρασε ό έλληνισμός κάτω από τη σκλαβιά.

Επιναν όλοι από το ίδιο τάσι το όποιο γύριζε ένας υπηρέτης σ' όλους τους καθισμένους στο τραπέζι. Κάθε δε φορά που το έφερναν στο στόμα, έκαναν κι' από μία πρόποσι.

Μιά από τις μεγαλείτερες προσβολές ήταν, για

ένα παλληκάρι, να μην πιή από το ποτήρι που του πρόσφερε ο σύντροφός του. — Ο Τζεκκίνι διηγείται το ακόλουθο έπεισόδιο:

Μιά μέρα, που επισκέφθηκε τις φυλακές μαζί με τον Καποδίστρια γνώρισε έναν κατάδικο που καταγόταν από λαμπρή έλληνική οικογένεια της Μολδαβίας κι' ό οποίος μόλις κηρύχθηκε ή έλληνική επανάσταση, ένθουσιασμένος, κατέβηκε στην Έλλάδα για να προσφέρει την περιουσία του και τη ζωή του για την άπελευθέρωσι.

Μιά μέρα, ενώ έτρωγε μαζί με διάφορους συντρόφους του, πρόσφερε σ' έναν που καθόταν σιμά του το ποτήρι του να πιή. Ο γείτονας του όμως άρνήθηκε κι' έσπρωξε το ποτήρι.

Για δεύτερη φορά του το πρόσφερε και για δεύτερη φορά εκείνος επέμεινε στην άρνησή του.

Τυφλώθηκε τότε από θυμό, γιατί έθεώρησε την άρνησή του για πρόσβολη θανάσιμη, τράβηξε το γιατάκι του και τον χτύπησε στο κεφάλι. — Έτσι το δείπνο τελείωσε με ένα φόνο κι' ό ευγενής Έλληνας από τη Μολδαβία κλείσθηκε στη φυλακή, όπου τον βρήκε ό Τζεκκίνι, «θύμα μιας συνήθειας άνόητης όσο και έπιτακτικής, από την όποια πολλοί έχασαν τη ζωή των», όπως γράφει ό Άταλός γιατρός. Ρώτησαν τον κατάδικο άν είχε μεταμελήθει για το έγκλημα που έκανε. Και εκείνος άρκέσθηκε ν' άπαντήσει: — Ό,τι γενή δεν ξεγίνεταιαι... και καλά γίνηκε!...

Τα παλληκάρια του Εικοσιένα δεν συνήθιζαν να κοιμούνται σε κρεβάτια, αλλά κατάχαμα, με στρώμα μερικά ξερά χορτάρια και με προσκεφαλό μια πέτρα, κάτω από την

Από τη ζωή των αγωνιστών του 21

Πώς πολεμούσαν, πώς έτρωγαν, πώς κοιμόντουσαν

πλατεία στέγη του ούρανού.

Μόνον οι καπεταναίοι, εξαιρετικώς, έκοιμώντο πάνω σε χαλιά, τα όποια τις περισσότερες φορές ήταν λάφυρα παρμένα από τους Τούρκους. Στον ύπνο τους δεν γδύνονταν, αλλά έπρεψαν με όλα τους τα ρούχα. Και αυτό ήταν φυσικό, εξ αιτίας της ζωής που έκαναν. Είχαν βγή πια στο κλαρί, κατά τη χαρακτηριστική φράση, και δεν ήξεραν άν θα πέρασουν όλη τη νύχτα ήσυχοι, ή θα πεταχτούν ξαφνικά να πολεμήσουν.

Τα ρούχα των καπετανέων έκστειζαν πολλά λεφτά, γιατί ήταν χουσοκέντητα. Η φορεσιά του Κίτσου Τζεβέλλα κστίζει πάνω από χίλια τάλλαρα. Και την φοράσε μερά-νυχτα.

Φυσικά κοιμόνταν στο ύπαιθρο και όχι μόνο κατά την περίοδο του πολέμου, αλλά και κατά τον καιρό της ειρήνης.

Ο συγγραφέας διηγείται ότι την εποχή που έμεινε στο Ναύπλιο με τον Καποδίστρια έβλεπε κάθε βράδυ την Πλατεία του Πλατάνου να μεταβάλλεται... σε θαλάμο ύπνου των στρατιωτών, που με κανένα τρόπο δεν έννοούσαν να κλείστον στο στενωπό στρατών.

Επίσης ό συγγραφέας μιλάει για τη μόρφωση των ήρώων του Εικοσιένα και βεβαιώνει ότι λίγοι γνώριζαν γραμμάτια. Οι περισσότεροι μόλις κατ'όρθωσαν να άδονισκαλίσουν» το όνομά τους. Ο Κανάρης άρχισε να μαθαίνει γράμματα όταν έγινε πια παγκόσμια προσωπικότης και ντρεπόταν να μην ξέρη άνάγνωσι και γραφή. Ο Μισούλης, με τον όποιο γνωρίσθηκε στενάτοτα ό Τζεκκίνι, δεν έμαθε να βάζ ήν ύπογραφή του παρά όταν έγινε ναύαρχος!

Το πράγμα δεν εινε περίεργο. Οι άθνατοι αυτοί ήρωες ένα μόνο όνειρο είχαν: την έλευθέρωσι της πατρίδος των, και για τόν ιερό αυτό σκοπό δεν χρειαζόταν ή γραμματική... αλλά το καρποφίλλι και το γιατάκι. Και στο μάθημα αυτό έδωσαν εξετάσεις και βραβεύθηκαν με την άθανασία.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

Πώς εργάζονται οι επι-
στήμονες της εταιρείας
Ντυπόν

Είναι δύσκολο, βέβαια, να βρεθούν έφευρες μεγά-
λοφεις σαν τον Έντισον ή
τον Γουεστίνγκχάουζ. Άλλα
ή μεγάλη αμερικανική εται-
ρία χημικών προϊόντων Ντυ-
πόν ντε Νεμούρ καθιέρωσε
ένα άλλο αποτελεσματικό
σύστημα για τη δημιουργία
θαυμάτων: Βάζει να συνε-
ρασθούν πολλοί επιστήμο-
νες, μ' ένα ώριμο προ-
γραμμα, κι έτσι όλοι α-
υτοί μαζί αποδίδουν ό,τι θα
απέδιδε ένας Έντισον.

Στά εργαστήρια της έχει
συγκεντρώσει 1.800 επιστή-
μονες και πολυάριθμους τε-
χνικούς, αρχίζοντας από
τους άπλους έρευνητές της
ρουτίνας και φτάνοντας
στις ιδιοφυίες που δημι-
ούργησαν το νούλον ή το
τεχνητό καουτσούκ. Όλοι
αυτοί έχουν τόσο λαμπρή α-
πόδοσι, ώστε το ένα τρίτον
των σημερινών προϊόντων
της εταιρείας δεν υπήρχε
ακόμη πρό 10 ετών.

Ίδιους οι επί κεφαλής
τους εργάζονται με την ίδια
αυταπάρησι των πολεμι-
στών που προσφέρουν το
πάν για την πατρίδα τους.
Όταν π. χ. ανέλαβαν να
βρουν τον τρόπο της αμαδι-
κής παραγωγής αιθυλικού
μολύβδου (της ουσίας δη-
λαδή που προστίθεται στη
βενζίνη για ν' αποδίδουν τα
μοτέρ μεγαλύτερη δύναμη,
χωρίς να χτυπούν) 25 επι-
στήμονες αντιμετώπισαν
γνωστούς και άγνωστους
κινδύνους. Ο προϊστάμενος
τους Ουίλλιαμ Κάλκοτ έχει
ακόμη στα κόκαλά του το
μολύβδο που του προκάλεσε
μια άργη δηλητηρίαση.

Πράγματι, ο αιθυλικός μό-
λυβδος, ένα πτητικό υγρό
που φαίνεται άβλαβές, εί-
ναι ύπουλο δηλητήριο. Λί-
γες εισπνοές των ατμών του
φέρνουν παραγμένα όνειρα.
Με τον καιρό, αντικαθιστά
το ασβέστιο των οστών με
μολύβδο. Προκαλεί χρόνια
ναυτία, απώλεια της όρε-
ξης, ψευδαισθήσεις, παρα-
λήρημα και τέλος το θάνα-
το. Άποροφάται ακόμη κι
όχι το δέρμα.

Για την παραγωγή του,
οι χημικοί έπρεπε ν' ανα-
κατέψουν χημικές ουσίες έ-
πικίνδυνες, που αναφλεγόν-
ταν σ' επαφή με τον αέρα
και που η ανάμειξής τους
προκαλούσε έκρηξη.

Άφ' ότου ο δόκτωρ Κάλ-
κοτ άρχισε ν' αναπνέει αι-
θυλικό μολύβδο, έβλεπε τη
νύχτα τρομερά όνειρα και

τιμη για τη σημερινή έ-
ποχη των πυραυλοκινήτων
μηχανών.

Ένας χημικός, που ανα-
ζητούσε ψυκτικά αέρια, καλ-
λίτερα απ' το γνωστό ήδη
«φρέον», παρασκεύασε μια
ποσότητα «τετραθοριοαι-
θυλενίου». Το βρήκε άκα-
τάλληλο. Επειδή όμως στα
εργαστήρια Ντυπόν συνήθι-
ζουν να μην πετούν τίποτε,
άφισε σε μία αποθήκη τον
κύλινδρο που περιείχε αυτό
το αέριο. Έπειτα από ένα
έτος, ο ίδιος χημικός θέλη-
σε να πάρη λίγο απ' αυτό,
για ένα πείραμά του. «Α-
νοίξε τη βαλβίδα του κύλιν-
δρου, αλλά δεν έβγυκε κα-
θόλου αέριο. Όστόσο, όταν
ο χημικός ζύγισε τον κύλιν-
δρο, είδε ότι δεν είχε χάσει
δίοδυ βάρος. Έπομένως
το αέριο πρέπει να βρισκό-
ταν ακόμη μέσα! Πώς εξη-
γείται αυτό;

Άπλούστατα, το αέριο
είχε μετατραπή σε μία στε-
ρεή μάζα. Ο χημικός εξέ-
τασε τη νέα αυτή ουσία.
Την έβρασε με τα ισχυρό-
τερα όξέα, ακόμη και με
«βασιλικόν ύδωρ» που δια-
λύει το χρυσάφι και την
πλατίνη. Η ουσία δεν έπαθε
τίποτε. Την έβρασαν κατό-
πιν ως ότου έρυθρουρώθη-
κε. Και πάλι όμως δεν άρ-
χιζε να καταστρέφεται. πα-
ρά μόνο σε θερμοκρασία
στην οποία άν είχαν λυώσει
πολλά μέταλλα.

Η αξιοθαύμαστη αυτή
πλαστική ουσία ονομάστηκε
«τέσλον» και παράγεται
τώρα σε μεγάλες ποσότη-
τες.

Άλλο έκπληκτικό προϊόν
των ίδιων εργαστηρίων είναι
το «μεθοξυ-DDT». Το πα-
σίγνωστο DDT έχει ώρι-
σμένα μειονεκτήματα. Δεν
παραβιάζει άμέσως τα έντο-
μα, έχει βλαβερή επίδραση
στον άνθρωπο, σταματάει
την ανάπτυξη διαφόρων τρυ-
φερών φυτών, κλπ. Όταν
ραντισθούν μ' αυτό πρόβατα
ή αγελάδες, συγκεντρώνεται
στο λίπος τους και φτάνει
έτσι στο τραπέζι του φαγη-
τού. Οι νημικοί της εται-
ρείας Ντυπόν πειραματί-
σθηκαν με 500 συγγενείς
του και κατέληξαν στο «με-
θοξυ-DDT». Αυτό κεραυ-
νοβολεί άμέσως τα έντομα.
Είνε όμως 15 φορές λιγώ-
τερο δηλητηριώδες απ' το
DDT για τον άνθρωπο και
για τα θηροδάρια έως δεν
συγκεντρώνεται στο λίπος
των ζώων και δεν βλάπτει
τα τρωφερά φυτά.

Ο χημικός Ουίλλιαμ Χά-
ντνεν, παρεξηγώντας μια
γεωμετρική συνταγή που έ-
πεσε στα χέρια του, πρόσ-
θεσε πετρέλαιο σε μία πο-
σότητα ρεγίου. Και το ά-
ποτέλεσμα ήταν ανέλπιστο:
Παρήγαγε ένα είδος ρεγίου,
που δεν υαλίζει καθόλου
σαν το συνηθισμένο.
Πέντε «άνιχνευται ταλέν-
των» της εταιρείας Ντυπόν
γυρίζουν κάθε χρόνο 100
πανειστητήρια, αναζητών-
τας ειδικούς για τα έργα-
στήρια έρευνών της. Κι έ-
τσι άναυνώνεται συνεχώς το
άνθρωπινο υλικό, που εργά-
ζεται αδιάκοπα για να δη-
μιουργήσει καινούργια θαύ-
ματα.

Οι άστέρες και ο έρως

Τι τους συγκινεί και τι προκαλεί
την άπεστρεψη τους

Μία αμερικανική επιθεώρηση άπηύθυ-
σε πολλούς από τους άστέρες του κινη-
ματογράφου την κάτωθι έρώτησι:
«Ποιά πράγματα σας συγκινούν από
το αντίθετο φύλο και ποιά προκαλούν την ά-
ποστρεψη σας; Με απλούστερα λόγια, τι
πρέπει να έχει ένας άντρας (ή μία γυναί-
κα) για να συγκινήσει την καρδιά σας;»

Να οι άπαντήσεις τους:
Της ΛΩΡΗΝ ΜΠΑΚΩΛ: «Τι χρειάζεται
για να συγκινήσει την καρδιά μου; Έκει-
νο που μου χρειάζεται — ή καλύτερα εκεί-
νο που μου χρειαζόταν, γιατί η ζωηρότερη
επιθυμία μου πραγματοποιήθηκε πιά — ή-
ταν ο Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ, ο άνθρωπος που
δνειρευόμουν πάντα. Θα το πιστέψετε λοι-
πόν; Έχει μονοπωλήσει όλα τα έλαττώμα-
τα, που άπεχθανόμουν πάντα στους άντρες
και δεν κάνει τίποτε για να διορθωθεί. Στο
τέλος, συνήθισα ν' αγαπώ τα έλαττώματά
του και να χαίρομαι για τα προτερήματά
του. Αυτό είναι όλο. Δεν άναρωτήθηκα πο-
τέ πώς κατώρθωσε να συγκινήσει την καρ-
διά μου. Άλλά το θέσαιο είναι πώς τα κα-
τώρθωσε».

Του ΧΩΜΦΡΕΥ ΜΠΟΓΚΑΡΤ. «Το πράγ-
μα είναι πολύ άπλο. Χρειάστηκε να βρεθώ
στο δρόμο μου ή Λώρην για να συγκινήσει
την καρδιά μου».

Της ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ: «Μήπως
το έρω; Πολλές φορές συγκινώ τη γυ-
ναίκα με έκκρεμες. Οι παλμοί της καρδιάς
της εξαρτώνται από το αν το... έκκρεμες
της είναι κορδισμένο ή όχι. Άλλοτε είναι
υψηλοί και άλλοτε άργοι. Όπωςδήποτε,
το κυριώτερο για μία γυναίκα είναι να μην
εξεγνάει να κορδίζει το έκκρεμες της. Κι
έκείνος που έρει να το κορδίζει καλύτερα
από κάθε άλλον είναι ο άντρας. Πρέπει γι'
αυτό να είναι ώριμος, έξυπνος κλπ. Δεν το
έρω. Το βασικό είναι να έχει τη δουλειά
του και να εργάζεται την ώρα του. Πρέπει
έπίσης να μην είναι άδίσκος σε τρόπο που,
άντι να κορδίζει το έκκρεμες, να το κάνει
χλίδα κομμάτια μόλις το πιάσει στο χέρι
του».

Της ΕΣΤΕΡ ΟΥΪΛΙΑΜΣ: «Ρωτήστε
τον άντρα μου. Είναι ένας άνθρωπος βети-
κός και το άρέσει ν' ακριβολογώ. Αυτός
θα σας πει για μένα πολλά πράγματα, που
έγω άγνοώ».

Του ΒΑΝ ΤΖΟΝΣΟΝ: «Πρέπει μία γυ-
ναίκα να είναι κάτι άλλο από ένα κομψό
μανεκέν ή μία άφρατα φωτογραφία για...
φίγουρι. Πρέπει επίσης να μην έχει ιδέες
τόσο κοντές... όσο είναι τα μαλλιά της ή
το όσο ψευτικές όσο είναι τα χρώματά της.
Πρέπει ακόμη να μην ξεχνάει πώς ο ποσο-
οισμός της είναι να κυττάζει το νοικοκυριό
της και τα παιδιά της. Τότε μόνο μπορεί
να συγκινήσει σ' αλήθεια έναν άντρα».

Της ΑΝΝ ΣΟΤΕΡΝ: «Νομίζω πως
νοειάζεται μία μεγάλη τρυφερότης και μία
άπεριστη άσφαλισή. Θέλω να καταλάβω
πώς με λογαριάζουν πάντα και πως δεν
με παραβιάζουν ποτέ. Μ' άλλα λόγια, ο άν-
τρας που θα με συγκινήσει πρέπει να μου
δείξει πως, κατά τη γνώμη του, αξίζω ν'
άναστηθώ απ' αυτόν. Και, αν προτιμάτε,
θέλω ν' αγαπηθώ για τον έαυτό μου και
μόνο για τον έαυτό μου».

Της ΓΚΡΗΡ ΓΚΑΡΣΟΝ: «Τι μου χρει-
άζεται για να συγκινήσει την καρδιά μου;
Το άπαισιότατο πάντα, αλλά δεν έβγακα ά-
κόμη την απάντησή».

Του ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ: «Ένας άπλος,
ελικρινής και άφιλοκρηδής λόγος. Είναι λι-
γο, αλλά και πολύ!».

Του ΚΑΡΥ ΓΚΡΑΝΤ: «Μισώ τους άν-
θρώπους που ζουν μόνο για την επίδειξη.
Και τις άφρατες κούκλες που είναι μονότο-
νες και πληκτικές σαν τις ημέρες που φυ-
σάει δυνατός άνεμος ή που πέφτει μία ψι-
λή αλλά συνεχής βροχή».

Της ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΣΤΑΝΦΟΥΪΚ: «Θέ-
λω να μου άπαντούν πάντα με την καρδιά
στο χέρι, χωρίς ύποκρισιες και ύπεκφυγές.
Ο Ρόμπερτ Ταϊλор, ο άντρας μου κι' εγώ
αγαπιόμαστε, γιατί δεν κρύψαμε ποτέ τι-
ποτε ο ένας από τον άλλον».

Της ΑΝΝ ΣΕΡΙΝΤΑΝ: «Άπεχθανόμυ
τους ανθρώπους που χρησιμοποιούν την κο-
λακεία ως μέσον για να προκαλέσουν το
ένδιαφέρον και την προσοχή μου. Δεν μου
άρεσουν επίσης τα κομπλιμέντα, έκτός όταν
άφασουν άπίσης. Βρίσκω, έξ άλλου, άυπό-
δοτους τους ανθρώπους που λένε άνοστα
και τετριμμένα πράγματα, ενώ θα ήταν κα-
λύτερο να μην λένε τίποτα. Ένας άντρας
για να με συγκινήσει δεν πρέπει να έχει κα-
νένα απ' αυτά τα έλαττώματα».

Οι έρωτικές περιπέτειες της ωραίας Καρολίνας

Η Καρολίνα έφυγε τότε από τα ανάκτορα και πήγε να
έγκαστασθώ στο Μόνταγκιου Χάουζ, μία έπαυλη κοντά στο
Μπάλκχεντ.

Άλλ' ο Γεώργιος είχε πάρει πια την απόφασι να χωρίσει
μαζί της. Και, έπειτα από δυο χρόνια, συνέστησε μία έπιτροπή,
για να έρευνήσει τη ζωή της Καρολίνας.

Να ποιά ήταν τα πράγματα για τα όποια την κατηγο-
ρούσαν:

Πρώτα - πρώτα, ότι είχε γεννήσει κρυφά ένα παιδί το 1801,
δηλαδή ενάμισυ περίπου χρόνο μετά την άπομάκρυνσί της από
τη συζυγική έστία.

Επίσης, ότι η πριγκήπισσα δεχόταν τη νύχτα τις έπισκέ-
ψεις ενός έρμηίτου, που είχαν έγκαστασθώ σε μία καλύβα κον-
τά στο Μόνταγκιου Χάουζ κατά την ίδια περίπου έποχή της
αφίξεως της Καρολίνας.

Ο μοναχός, αυτός, σύμφωνα με τις σχετικές φήμες, δεν ή-
ταν άλλος από τον Ίρλανδό αξιωματικό, με τον όποιον η Κα-
ρολίνα είχαν άλλοτε την περιπέτεια που αναφέραμε στη Βρουν-
σβίκη.

Όστόσο, η έπιτροπή δεν κατώρθωσε ή δεν θέλησε να πιστο-
ποίησι μ' έναν τρόπο άπόλυτα κατηγορηματικό αυτά τα γεγο-
νότα και τα πράγματα δεν προχώρησαν περισσότερο.

Άλλά, μία μέρα, η πριγκήπισσα έφυγε κρυφά από την Άγ-
γλία και πήγε να έγκαστασθώ στην Ίταλία, σε μία έπαυλη
κοντά στην λίμνη του Κόμο.

Ήταν τότε 40 χρόνια.

Κατά την παραμονή της εκεί, η πριγκήπισσα συνδέθηκε
μ' έναν Ίταλο τυχοδιώκτη, τον Βαρθολομαίο Περγάκι και για
να τηρήσι τα προσήματα, τον άνόμασε αούλάρχη της!

Τον άνθρωπο αυτό, που δεν ήταν άσφαλώς καθόλου αξιός
της τόν άγαπούσε ελκρινώς. Και ο Περγάκι εκμεταλλεύονταν
την αγάπη της και της άποστούσε σημαντικά ποσά.

Μερικά χρόνια άργότερα, πέθανε ο βασιλιάς Γεώργιος ο
3ος και ο γιός του ανέβηκε στο θρόνο με το όνομα Γεώργιος
ο 4ος.

Η Καρολίνα έκαμε τότε το λάθος να γυρίσει στην Άγγλία,
για να διεκδικήσι τα δικαιώματά της. Άλλ' ο σύζυγός της την
παρέπεμψε σε δίκη ενώπιον της Βουλής των Λόρδων.

Οι μάρτυρες που έφαινήθηκαν σ' αυτή τη δίκη δεν σεβά-
σθηκαν την Καρολίνα ούτε ως βασίλισσα, ούτε ως γυναίκα. Και
άφηνήθηκαν άρκετες σκανδαλώδεις σκηνές των σχέσεών της
με τον Περγάκι.

Η Βουλή των Λόρδων έκήρυξε τότε έκπτωτη την Καρολίνα,
άλλ' ο Γεώργιος δεν ζήτησε την έπικύρωσι αυτής της απόφα-
σεως από τη Βουλή των Κοινοτήτων, όπως απαιτούσε το σύν-
ταγμα και άφησε το ζήτημα σε έκκρεμότητα.

Όστόσο, η Καρολίνα δεν επέζησε της κατασχύνης αυτής.
Πέθανε λίγον καιρό άργότερα, κατά τις άρχες του 1821.

Ο Γεώργιος, όταν έλαβε το θάνατό της, άπαγόρευσε στα
παράκια πυρβολεία και τα πολεμικά πλοία να ρίξουν τους
κανονισμένους κανονιοβολισμούς. Δεν επέτρεψε επίσης την
τέλεσι καμιάς θρησκευτικής τελετής.

Η Καρολίνα τοποθετήθηκε σ' ένα φέρετρο, που μεταφέρθη-
κε στην Βρουνσβίκη και πασαδόθηκε στους γονείς της. Η άγ-
γλική βασιλική οικογένεια δεν είχε ίδη ποτέ με καλό μάτι τη
Γερμανίδα πριγκήπισσα. Και δεν την συγχώρησε ούτε μετά το
θάνατό της.

Παιδιά που αρπάζονται από θηρία

Φαντασία και πραγματικότητα

Τί θα συνέβαινε αν ένα παιδί με γάλανε ανάμεσα σε άγρια ζώα, χωρίς τη συντροφιά των ανθρώπων; Το πρόβλημα αυτό έχει από ανέκαθεν απασχολήσει και τη φαντασία και την επιστημονική έρευνα των ανθρώπων.

Η ρωμαϊκή παράδοση αναφέρει ότι μια λυκαίνα μεγάλωσε και ανέθρεψε τον Ρωμύλο και τον Ρώμο, που ίδρυσαν έπειτα την αρχαία Ρώμη.

Στα χρόνια μας έχουμε την εκπληκτική ιστορία του Ταρζάν. Το καταπληκτικό αυτό παιδί που ανατράφηκε από μια πίθηκο, όταν μεγάλωσε είχε όλες τις αρετές και του ανθρώπου και του πιθήκου. Είχε ακόμη υπεράνθρωπη δύναμη και αφάνταστη εξυπνάδα — αφού σύμφωνα με το μύθο ήξερε ακόμη και να διαβάσει χωρίς κανείς να τον έχει διδάξει.

Τέλος, ο Ρούντυγκαρ Κίπλιγκ, στο «Βιβλίο της Ζούγκλας», έπλασε τον τύπο του Μόγλι. Το παιδί αυτό αν και ανατράφηκε ανάμεσα στους λύκους, μπόρεσε άργότερα να συνεννοηθεί με τους ανθρώπους του χωριού του, ενώ ταυτοχρόνως μπορούσε να συνεννοηθεί «στη γλώσσα» τους και με όλα τα ζώα της ζούγκλας.

Φυσικά όλα αυτά είναι δημιουργήματα της φαντασίας. Η πραγματικότητα είναι κάπως διαφορετική.

Εν πρώτοις είναι αλήθεια — όπως και άλλοτε γράφαμε — ότι μερικά παιδιά βρέθηκαν να ζουν ανά-

μεσα σε άγρια ζώα ή και μόνα σε παρθένα δάση. Ήσαν όμως όλα σε άγρια κατάσταση και εκτός από το φαγητό και τη μορφή δεν είχαν τίποτα άλλο κοινό με τους ανθρώπους. Ένα τέτοιο παιδί, πιάστηκε το 1663 στην Λιθουανία. Ήταν αγόρι που είχε αρπαχτεί και ανατραφεί από αρκούδες. Γι' αυτό έμοιαζε με αρκούδοπουλο. Περιπατούσε με τα τέσσερα, έτρωγε όμο κρέας και μούγκριζε σαν αρκούδα. Το γεγονός προκάλεσε τόση κατάπληξη, ώστε η βασίλισσα της Πολωνίας και ο τότε Γάλλος πρεσβευτής στη Βαρσοβία, το ανέλαβαν υπό την προστασία τους και το έδαφτισαν. Το «αρκουδοπουλο» όμως δεν μπορούσε να συνιθίσει τη ζωή των ανθρώπων και σύντομα πέθανε.

«Αρκουδοκόριτσα» — κορίτσια δηλαδή γεννημένα από γυναίκες και αρπαγμένα από αρκούδες — βρέθηκαν στην Ουγγαρία, στην Έγγυς Ανατολή και στις Ίνδies. Όλα όμως, όχι μόνον δεν είχαν τίποτα το εξαιρετικό και το υπεράνθρωπο, αλλά και ήσαν σωστά αγρίμια, αξιολύπητα, γιατί δεν είχαν τίποτα το καλό παρά ούτε από τον άνθρωπο ούτε από το θηρίο. Μούγκριζαν μόνο ως που πέθαναν από μαρσάμο.

Εξ άλλου ο Άγγλος στρατηγός σερ Β. Χ. Σλήμαν, αναφέρει ότι κατά το 1850, βρέθηκαν στις Ίνδies πολλά λυκόπουλα. Ένα αγόρι, πιάστηκε στη φωλιά ενός λύκου, μαζί με τη λυκαίνα και με τα τρία της λυκόπουλα. Η λυκαίνα, δεν το ξεχώριζε από τα λυκόπουλά της. Και το γέννημα αυτό των ανθρώπων, πάλεψε μαζί τους για να μην πιστή. Μισούσε τους ανθρώπους και τη συντροφιά τους και πάλευε με τα σκυλιά για να τους αρπάξει την τροφή τους. Τελικά εξημερώθηκε, αλλά ποτέ δεν εκπολιτίσθηκε. Μια μονάχα φορά στη ζωή του μίλησε για να πη μια μόνο λέξη. Ήταν στο τέλος της ζωής του, ύστερα από τρία χρόνια «αίχμαλωσίας» στα χέρια των ανθρώπων. Είχε αρρωστήσει. Έβαλε τότε τα χέρια στο κεφάλι του και είπε:

— Πονεί!... Ζήτησε ύστερα νερό, ήπιε και πέθανε.

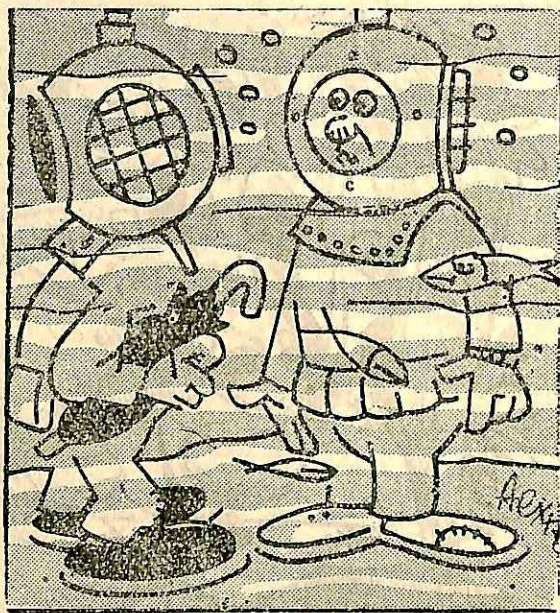
Ένα άλλο αγοράκι που βρέθηκε πάλι σε μια λυκοφωλιά, παρουσίασε ανάλογα φαινόμενα.

Οι χωρικοί που το έβρισκαν το περιποιήθηκαν μάλλον σαν κάτι το αξιοπερίεργο. Μία όμως χωρική, από όρισμένες σημάδια, που είδε στο κορμί του, αναγνώρισε στο λυκόπουλο, το παιδί της! Πρό ξέξέτων, σε ηλικία τριών ετών, το είχε αρπάξει μια λυκαίνα. Στα ξη αυτά χρόνια η λυκαίνα όχι μόνο δεν πείραζε το παιδί, αλλά το αναθρεψε σαν τα άλλα λυκόπουλά της και μάλιστα με ιδιαίτερη στοργή.

Το παιδί, όταν ξαναβρέθηκε, ήταν έννηπα χρονών. Αλλά ήταν πια ένας σωστός «λύκος». Μάταια ή δύστυχη μητέρα του προσπάθησε με τη στοργή και τα χάδια της να του ευπνήση την ανθρώπινη ψυχή του. Έμενε πάντα περίλυπο και άπαθής και ούρλιαζε κλαψιάρικα.

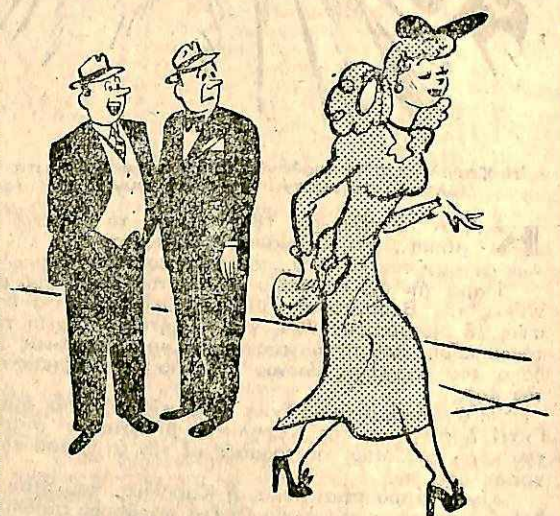
Δύο μήνες προσπαθούσε η μητέρα του να το ημερέψει. Μα στάθηκε αδύνατον. Όταν μία μέρα φόβισε ένα μοσχαράκι, ριχτηκε μαζί με τα σκυλιά να το καταδρόχισει. Και τα σκυλιά το κατασπάραξαν.

Όλα αυτά τα περιστατικά, δείχνουν πως στην πραγματικότητα, δεν επαναλαμβάνονται οι ιστορίες του Ρωμύλου, του Ταρζάν και του Μόγλι. Αντιθέτως, τα μικρά παιδιά που αρπάζονται από θηρία απειχτούν τις συνήθειες τους, χάνουν κάθε τι το ανθρώπινο και όταν ύστερα ξαναβρεθούν, είναι πιά, αν όχι αδύνατο, πάντως δύσκολο να ξαναγίνουν άνθρωποι...

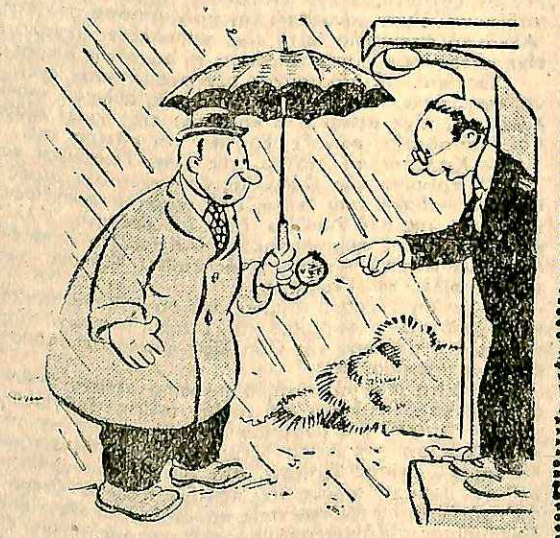
— Πάντοτε παίρνω μαζί μου την όμπρέλλα γιατί με πειράζει ή... ύγρασία!

(Του 'Αρχέλαου)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΣ

— Έχει πολύ ωραία πόδια... Τα θυμάμαι από πέρυσι που φορούσε κοντά φορέματα...

— Σου δανείζω την όμπρέλλα μου... Άλλα πρόσεχε... Αν δεν μου την επιστρέψεις σε δυο μέρες θα σιάσει αυτή η ωρολογιακή βόμβα!...

Το μηχάνημα που ζωνει τους άδωους

Τί είναι ο «φωρατής του ψεύδους»

Η νέα κι' όμορφη γυναίκα είχε δεχθεί να υποβληθεί σ' εξέταση μ' ένα «φωρατή του ψεύδους». Και τώρα δυο δικαστικοί της Φλόριντας της έκαναν διάφορες ερωτήσεις, κυττάζοντας συγχρόνως τις μετακινήσεις του δείκτη του μηχανήματος που αποκαλύπτει τα ψέματα.

Στην αρχή, οι ερωτήσεις φαίνονταν ασημαντές: «Σας αρέσει ο χορός;» «Έχετε παιδιά;» «Ο άντρας σας είναι πιλότος;» «Σας αρέσει το Μαϊάμι;» «Κατάγεσθε απ' τη Ν. Υόρκη;» «Πόσων ετών είσθε;» «Είσθε παντρεμένη;»... Ξαφνικά, δίχως ν' αλλάξει τόνο ή έκφραση, ο ένας δικαστικός ρώτησε:

— Απατήσατε ποτέ τον άντρα σας;

Η νέα γυναίκα απάντησε άρνητικά. Συγχρόνως ο δείκτης του μηχανήματος, αφού ταλαντεύθηκε απότομα, ξαναγύρισε στο μηδέν, δείχνοντας έτσι ότι έλεγε την αλήθεια!

Συνεχίσθηκε κατόπιν η ίδια τακτική. Ανάμεσα στις πολλές τυχαίες ερωτήσεις, οι δικαστικοί παρενέβαλλαν εκείνες που τους ενδιέφεραν. Το αποτέλεσμα όμως ήταν πάντα το ίδιο: Το μηχάνημα βεβαίωνε πως η γυναίκα δεν έλεγε ψέματα.

Όταν τέλος της αφαίρεσαν τα ηλεκτρικά σύρματα, χαμογέλουσε ανάμεσα στα δάκρυά της... Σε λίγο, ο εισαγγελέας έγραψε στον άντρα της, στη Ν. Υόρκη, τονίζοντάς του ότι οι υποψίες του για τη γυναίκα του ήταν αβάσιμες.

Όταν η νέα γυναίκα είχε παρουσιάσει στις δικαστικές αρχές, για να ζητήσει να υποβληθεί στη δοκιμή με το μηχάνημα, είχε πη ότι ο άντρας της την εγκατέλειψε, ενώ αυτή τον αγαπούσε πάντα κι' ήθελε να τον ξανακερδίσει. Ο εισαγγελέας συγκινήθηκε απ' τα δάκρυά της. Καί, μοιλονότι η υποθέσις δεν ενδιέφερε την ποινική δικαιοσύνη — έφθονο δεν έπρόκειτο περί εγκλήματος — διέταξε την εξέτασή της με το «φωρατή του ψεύδους».

Το αποτέλεσμα ήταν ότι ο σύζυγος ξαναγύρισε κοντά της. Ήταν μια απ' τις πολλές περιπτώσεις που ο «φωρατής του ψεύδους» χρησίμευε ως προστάτης και υπερασπιστής των άδωων. Η αξία του έχει αποδειχθεί αμέτρητες φορές, στις εξετάσεις μαρτύρων για εγκληματικές υποθέσεις.

Άλλα κι' σ' ένα εν-λως άλλο περιβάλλον, στον κόσμο των επιχειρήσεων, χρησιμοποιείται συχνότατα, περισσότερο για να προλαμβάνει τα εγκλήματα, παρά για να τ' αποκαλύπτει αφού διαπραχθούν.

Στο Σικάγο, π.χ., περισσότερες από 50 Τραπεζές μεταχειρίζονται τώρα αυτό το μηχάνημα, για τον έλεγχο της τιμιότητος του προσωπικού των. Όλοι ανεξαιρέτως οι υπάλληλοι, απ' τον μικρότερο κλητήρα ως τους προϊστάμενους εξετάζονται μ' αυτό τον τρόπο κάθε 5 χρόνια. Φυσικά

κι' όσοι καινούργιοι πρόκειται να προσληφθούν, προεξοφτούνται ότι θα υποβληθούν στην εξέταση, για την εξακρίβωσι του παρελθόντος ταν.

Το άτομο που εξετάζεται με το «φωρατή του ψεύδους», κάθεται σε μια καρέκλα. Εφαρμόζονται έπειτα στο σώμα του ηλεκτρόδια, που μετρούν την πίεσι του αίματος, την αναπνοή, το σφυγμό και τα ελαφρά ζωικά ηλεκτρικά ρεύματα που διατρέχουν το δέρμα του.

Τον ρωτούν πρώτα διάφορα ασημαντα πράγματα κι' έπειτα του υποβάλλουν ξαφνικά μίαν έρωτησι πραγματικά σπουδαία. Η συγκίνησης που του προκαλεί, κι' η προσπάθειά του για να πη ψέματα, προκαλούν όρισμένες φυσιολογικές μεταβολές, που καταγράφονται αυτόματα απ' το μηχάνημα. Έτσι, ένας έμπειρος χειριστής του «φωρατού» μπορεί να διαβάσει κυριολεκτικώς, ότι συμβαίνει μέσα στον εξεταζόμενο.

Ο καθηγητής Λέσανρντ Κήλερ, έφευρες του μηχανήματος, κι' οι συνεργάτες του βεβαιώνουν ότι ο «φωρατής» φανερώνει όχι μόνο την τιμιότητα ενός υποψηφίου υπαλλήλου, αλλά και «το πώς λειτουργεί το μυαλό του» — πράγμα που επιτρέπει την πρόβλεψι αν θα εξακολουθήσει ή όχι να είναι τιμιος και στο μέλλον.

Η αποτελεσματικότης του προληπτικού αυτού μέτρου αποδείχθηκε στην περίπτωση ενός μεγάλου καταστήματος της Ν. Υόρκης. Μέσα σ' ένα έτος, η επιχείρησις είχε χάσει 1.400.000 δολάρια, σε χρήματα κι' εμπορεύματα. Μία εξέτασις του προσωπικού με τον «φωρατή» απέδειξε τότε ότι τα 76% των υπαλλήλων ήσαν ανακατεμένοι σε μικροκλοπές. Ωστόσο η διεύθυνσις τους συγχώρησε και τους άφισε στη θέση τους. Έπειτα από ένα έτος, ξαναεξετάσθηκαν με το μηχάνημα. Τώρα λοιπόν οι ένοχοι κλοπών ήσαν μόλις 3%!

Σε μία κλοπή Τραπεζής, είχαν συλληφθ' δυο ύποπτοι. Πέντε μάρτυρες βεβαίωναν την ένοχότητά τους. Τότε αυτός ζητήσαν να εξετασθούν με το «φωρατή». Κι' ανέλαβε ο Κήλερ.

— Σας αρέσει ο κινηματογράφος; ρώτησε τον πρώτον ύποπτο. Έχετε τελειώσει ανώτερες σπουδές;...

Η αντίδρασι του στη δεύτερη έρωτησι τον κατέπληξε... Τον ρώτησε κι' άλλα, ασημαντα πράγματα, κι' έπειτα του είπε:

— Εσείς κλέψατε την Τραπεζά;

— Είκοις απάντησε άρνητικά, και το μηχάνημα επιβεβαίωσε πως έλεγε την αλήθεια.

— Μου είπατε όμως προδ' λίγου ψέματα ότι τελειώσατε ανώτερες σπουδές! Για ποιά λόγο; απόρρησε ο Κήλερ.

— Εξεταζόμενος, κοκκίνισα, κόμπιασε κι' ώμολόγησε.

— Γιατί έχω πλαστογραφησει ένα πανεπιστημιακό δίπλωμα, για να διορισθώ σε μία θέση!

Ο δεύτερος, ύποπτος απεδείχθη επίσης άθώος. Ωστόσο, η διεύθυνσις της Τραπεζής έπαινε να τους καταδικάσει ποινικώς. Ένώ λοιπόν γινόταν η δίκη τους, ώμοδόνσαν δυο άλλοι πώς είχαν κλέψει την κλοπή.

Ο «φωρατής του ψεύδους» είναι θαυματουργήσι και πέλι!

Εκπλήξεις

Το θέμα της συζητήσεως ήταν η συζυγική πίστις. Κάθε κυρία εξέθετε με θάρρος την γνώμη της και εξηγούσε στις φίλες της τί θα έκανε στην περίπτωση που θα μάθαινε πως την άπατούσε ο άντρας της.

Στο μεγάλο σαλόνι του ξενοδοχείου δεν υπήρχε κανένας άντρας εκείνη τη στιγμή. Ήταν γεμάτο από κυρίες και δεσποινίδες που παραθερίσαν στη λουτρόπολι.

— Εσείς, κυρία Μπερζέ, είπατε ξάφνα μία φωνή, δεν κάπτε τίποτε άλλο παρά ν' ακούτε, να γελάτε και να σπαταίνατε! Γιατί άραγε;

— Απλούστατα, γιατί είμαι βεβαία πως δεν υπάρχει πιο πιστός σύζυγος απ' τον δικό μου, απάντησε η ωραία κυρία Μπερζέ μ' ένα φωτεινό χαμόγελο.

— Κάνετε πολύ άσχημα! παρατήρησε η άλλη. Καμμία γυναίκα δεν μπορεί να έχη τόσο μεγάλη έμπιστοσύνη στον άντρα της. Οι πειρασμοί είναι πολλοί κι' όταν τω παρουσιασθή καμμία εύκαιρία, ο άντρας δεν την αφήνει να πάη χαμένη. Όσο για τον δικό σας σύζυγο, είναι τόσο ωραίος, ώστε θα έχη συχνά τέτοιες εύκαιρίες.

Το χαμόγελο ξέν έσβυσε από τα χείλη της κυρίας Μπερζέ και οι φίλες της άρχισαν να την προκαλούν να κάνει ένα πείραμα: να γυρίσει δηλαδή απρόοπτα στο σπίτι της και να κάνει μία εκπλήξι στον άντρα της.

— Εκείνη τους έριξε ένα βλέμμα γεμάτο οίκτο και για

να τους αποδείξει πως είχαν άδικο, δέχτηκε την πρόκλησι. Άλλωστε η ιδέα πως θα ξαναδλεπε τον αγαπημένο της Έρρικο και θα τον έσφιγγε στην αγκαλιά της, την ενθουσίαζε. Μέσα στο τραίνο, η Λώρα κατέστρωσε τα σχέδιά της: επίχε μαζί της το κλειδί του σπιτιού και θα έμπαινε μέσα χωρίς να την δη κανείς.

— Αν ο άντρας της εργαζόταν ακόμη, θα έδλεπε φως στο γραφείο της. Θα του χτυπούσε τότε την πόρτα και όταν έβλεπε τον φάναζε «έμπρός», θα έπεφτε στην αγκαλιά του. — Αν πάλι το φως του γραφείου ήταν σβυσμένο, αυτό θα σήμαινε πως ο Έρρικος βρισκόταν στο κρεβάτι. Θα πήγαινε τότε στο δωμάτιό τους, θα άνοιγε σιγά-σιγά την πόρτα, θα προχωρούσε στις μύτες των ποδιών της και θα τον ξυπνούσε μ' ένα φιλί.

— Όταν έφτασε σπίτι της και άνοιξε την εξώπορτα, τρέμοντας από συγκίνηση και χαρά, η Λώρα πρόσεξε πως δεν υπήρχε φως στο γραφείο του συζύγου της.

Και το δωμάτιό τους ήταν κατασκοτεινό, απ' το παράθυρο έμπαινε ο φως των αστρων. Η Λώρα έστειλε με το χέρι της ένα φιλί προς το κρεβάτι και προχώρησε. Έξαφνα όμως ανατρίχιασε από φόβη. Η θέσις του άνδρος της στο κρεβάτι της ήταν άδεια και η δική της είχε καταληφθ' από μία γυναίκα. Ένα ωραίο ξανθο κεφάλι αναπαύονταν στο μαξιλάρι της.

Με μία βραχνή κραυγή άπελπισίας, η Λώρα ώρμησε πρελλή απ' τη ζήλεια της, και άρχισε να χτυπά με τις γροθιές της το πρόσωπο εκείνου. Η ξανθεία γυναίκα τινάχτηκε τότε απ' το κρεβάτι με κραυγή.

— Με φωνάζατε, κύριε; — Ναι, θέλω να δης αν φορά παπούτσια ή παντόφλες!...

— Με φωνάζατε, κύριε; — Ναι, θέλω να δης αν φορά παπούτσια ή παντόφλες!...

Λανοάρει κάλτσες,

μοντέρνες φθνήες, στερεές σε μία πολύ πλουσία συλλογή η Έταιρία ΣΙΑΚΑ — ELBEO Μητροπόλεως 44 β. Εκεί κάθε κομψή γυναίκα θα βρη όπωσδήποτε σε μία καταπληκτική ποικιλία από κάλτσες NYLON — ELBEO — ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ — ΕΙΧΩΡΙΕΣ στην κάλτσα που θα την ικανοποίησ' απόλυτα με την κομψότητά, την στερεότητα τους μοντέρνους χρωματισμούς και την εξαιρετική τιμή της.

Η ΣΙΑΚΑ — ELBEO Μητροπόλεως 44 β λανοάρει επίσης νέον τύπον NYLON, εξαιρετικής ποιότητος και πολύ φθνή.

